

இலங்கை இந்து மாநாடு சிறப்பிதழ்

"தர்மத்தின் வழியில் சமாதானம் காண்போம்"

தீபம் - 7

கடர் - 3

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்
காலாண்டிதழ்

Quarterly of
All Ceylon Hindu Congress

இ
ந்
து
இ
ள்
H
I
N
D
U
C
O
L
L
I

“திருக்கேதீச்சரம்” நூல் அறிமுக விழா,
புத்தாடை வழங்கல் நிகழ்வுகள்

பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட இந்து சமய அலுவலர்கள் அமைச்சர் கௌரவ தியாகராஜா மகேஸ்வரன் உரையாற்றுகின்றார்.

இந்து சமய அலுவலர்கள் அமைச்சர், திருக்கேதீச்சரம் ஆலய திருப்பணர்ச் சபைத் தலைவர் திரு. இ. நமசிவாயம் அவர்களுக்கு பொன்னாடை அணிவித்து கௌரவிக்கிறார்.

சிறப்பு விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட பம்பலப்பிட்டி புதிய கதிரேசன் கோயில் அறங்காவலர் திரு. எஸ். சுப்பிரமணியம் செட்டியார் அவர்களுக்கு இந்து சமய அலுவலர்கள் அமைச்சர் நூலின் சிறப்புப் பிரதி ஒன்றை வழங்குகிறார்.

வையலத்திற்கு வருகை தந்தவர்களுள் ஒரு பகுதியினர்.

விடுதிப் பிள்ளைகளுக்கு மாமன்றத்தினால் புத்தாடை வழங்கும் வையலத்தை, அமைச்சர் அவர்கள் மாணவனொருவனுக்கு புத்தாடை வழங்கி ஆரம்பித்து வைக்கின்றார். அருகே விடுதிகள், முதியோர் இல்லக் குழு செயலாளர் திருமதி அ. கயிலாசபிள்ளை.

“சக்தி இல்லம்” பிள்ளைகள் திருமுறைப் பாடல்களைப் பாடுகிறார்கள்.

பஞ்ச புராணங்கள்

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவாரம்

[சம்பந்தர் சுவாமிகள் அருளியது]

இயமன் தூதரு மஞ்சவ ரின் சொலால்
நயம்வந் தோதவல் லார்தமை நண்ணினால்
நியமந் தான்நினை வார்க்கினி யான்நெற்றி
நயனன் நாம நமச்சி வாயவே.

திருவாசகம்

[மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளியது]

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்ட
டாழ்கின்றாய் ஆழாமற் காப்பாளை யேத்தாதே
சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பஸ்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே

திருவிசைப்பா

[சேதிராயர் அருளியது]

சேலு லாம்வயல் தில்லையு ரீர் உமைச்
சால நானயற் சார்வதி னாலிவள்
வேலை யார்விட முண்டுந் தீரென்று
மால தாகுமென் வாணுதலே

திருப்பல்லாண்டு

[சேந்தனார் அருளியது]

சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவு பெற்றேன் பெற்ற தார் பெறுவார் உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உழறி உமை மணவாளனுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும் பரிசுநாம் பல்லாண்டு கூறுகுமே

திருப்புராணம்

[சேக்கிழார் சுவாமிகள் அருளியது]

மதிவளர் சடைமுடி மன்றுளாரை முன்
துதிசெயு நாயன்மார் தூய சொன்மலர்ப்
பொதிநல னுகாதரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்து ஒளி

தீபம் - 7

சுடர் - 3

சுபானு வருடம்

சித்திரைத் திங்கள் 22ம் நாள்

05.05.2003

இரண்டாவது

உலக இந்து மாநாடு

மக்கள் சேவை மூலம் சமயத்தொண்டு ஆற்றுவரும் மாமன்றம் அந்தப் பணியின் ஒர் அம்சமாகவே "இந்து ஒளி" காலாண்டிதழையும் வெளியிட்டு வருகிறது.

"இந்து ஒளி" தனது வளர்ச்சிப் பாதையில் ஏழாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைத்து மூன்று கடற்களை ஏற்றியிருக்கும் இந்நிலையில், இப்பொழுது இலங்கையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இரண்டாவது உலக இந்து மாநாட்டையொட்டிய சிறப்பிதழாக மலர்ந்து மணம் வீசிய வண்ணம் உங்கள் கரங்களில் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாட்டில் அமைதியானதொரு சூழ்நிலையில், நீர்த்தரமான சமாதானத்தை எதிர்பார்க்கும் நிலையில், இரண்டாவது உலக இந்து மாநாடு இலங்கையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பது அனைத்து மக்களுக்கும் சிறப்பானதொரு எதிர்காலத்திற்கு கட்டியம் கூறுவதாக உள்ளது என்றே சொல்லவேண்டும்.

தனித்துவ பாரம்பரியத்தையும், வரலாற்று முக்கியத்துவங்களையும் கொண்ட எமது சமயம், இன்று உலகளாவிய ரீதியில் பரவியிருப்பதன் மூலம், அதன் எழுச்சியும் வளர்ச்சியும் சிறப்பாக மதிக்கத்தக்கது. அந்த வகையில், எமது இந்து சமய அலுவல்கள் அமைச்சு, இதனை உலக இந்து மாநாடாகவே ஏற்பாடு செய்திருப்பது போற்றத்தகுந்த விஷயமாகும்.

இந்து மக்களிடையே ஆன்மிக எழுச்சியையும், சமயப் பற்றையும் ஏற்படுத்துவதுடன், நம் சிறார்களும் இளைஞர்களும் இந்து சமயத்தின் மீது நம்பிக்கையும் ஈடுபாடும் மிக்கவர்களாக வாழ இரண்டாவது உலக இந்து மாநாடு பேருதவியாக அமையும் என எல்லோரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

இரு தசாப்த காலத்திற்கு முன்னர் இலங்கையில் நடந்தேறிய முதலாவது உலக இந்து மாநாட்டையொட்டி வெளியாகிய சிறப்பு மலரில் அறிஞர் பெருமக்கள் பலரது ஆக்கங்கள் அனைவருக்கும் பயனளிப்பதாக அமைந்திருந்தன. அன்றைய காலத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர் பெருமக்களால் அன்று சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் - குறிப்பாக - மாணவர்கள் அறிந்து பயனடைய வேண்டும் என்ற நன்னோக்கில், முதலாவது உலக இந்து மாநாடு சிறப்பு மலரிலிருந்தும், ஆத்மஜோதி சிறப்பு மலரிலிருந்தும் சில கட்டுரைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை இந்த "இந்து ஒளி" சஞ்சிகையில் சேர்த்திருக்கிறோம் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இரண்டாவது உலக இந்து மாநாடு சிறப்பாகவும், வெற்றிகரமாகவும் நடந்தேற வேண்டும் என, இலங்கை இந்து மன்ற அமைப்புகளினதும் ஆலய நம்பிக்கைப் பொறுப்புக்களினதும் கூட்டமைப்பான அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் இறையருள் துணைகொண்டு வாழ்த்துகிறது.

2வது உலக இந்து மாநாடு

மாமன்றத் தலைவரின் வாழ்த்துச் செய்தி

எமது சமயம் தனித்துவ பாரம்பரியத்தையும், தொன்மைச் சிறப்புக்களையும் கொண்டது. பல இன்னல்கள், சோதனைகள் ஏற்பட்ட போதிலும், தனது தனித்துவத்தை இழக்காது தனக்கெனச் சிறப்பான ஒரு இடத்தைப் பெற்று மேலோங்கி நிற்கிறது. இந்நாட்டில் வாழும் பெரும்பாலான இந்துக்கள் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். சைவசமயத்தில் காலத்திற்குக் காலம் ஏற்பட்ட இன்னல்களையும் சோதனைகளையும், அவ்வக் காலங்களில் தோற்றம் பெற்ற அடியார்கள் நிவர்த்தி செய்து சமயத்தைப் பேணிப்பாதுகாத்து வந்திருப்பதை வரலாற்றுப் பதிவுகள் எடுத்துச் சொல்கின்றன.

முன்னர், குறிப்பாக இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த சைவசமயம், அண்மைக் காலமாக உலகளாவிய ரீதியில் பரவியிருப்பதுடன், அங்கெல்லாம் சிறப்பானதொரு தனியிடத்தைப் பெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்க விஷயமாகும். இலங்கை இந்திய நாடுகளிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சைவப் பெருமக்கள், அங்கு தங்கள் வழிபாட்டுக்காக ஆலயங்கள் அமைத்து, அதனைப் போற்றிப் பாதுகாத்து வருவதன் மூலம், சமய வளர்ச்சியில் தீவிர பங்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

உலகளாவிய ரீதியில் பெருமை பெற்றிருக்கும் எமது சமயத்திற்கு மேலும் முக்கியத்துவமும் சிறப்பு அந்தஸ்தும் வழங்கும் வகையில் உலக இந்து மாநாடு அமைய வேண்டும். இலங்கைக் குடியரசில் இந்து சமய அலுவல்களுக்காக தனியாக இயங்கும் அமைச்சு, எமது சமய கலாசாரத்தையும், ஆன்மீக சிந்தனைகளையும் வளர்த்தெடுப்பதில் தீவிர பங்காற்றிவரும் அதேவேளையில், இரண்டாவது தொடர் உலக இந்து மாநாட்டை விரிவான வகையில் ஏற்பாடு செய்து நடத்துவது, உலகம் வாழ் இந்து மக்கள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி தரும் நிகழ்வாகும்.

இலங்கை இந்து மன்ற அமைப்புகளினதும், ஆலய நம்பிக்கைப் பொறுப்புகளினதும் கூட்டமைப்பான அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின் சார்பில், இரண்டாவது உலக இந்து மாநாடு சிறப்பாகவும் வெற்றிகரமாகவும் அமைய ஸ்ரீ சிவகாமி அம்பாள் சமேத ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானின் திருநாமத்தில் வாழ்த்துகிறேன்.

வி. கயிலாசபிள்ளை

தலைவர் அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்

இந்து சமயத்தின் உலகளாவிய இனிய இயல்பு

ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L

இந்தியப் பெருநாட்டில், பலதிற மக்களும், பல்வேறு மொழிகளும், பல்வேறு நடைபுடை பாவனைகளும், பல்வேறு பழக்க வழக்கப் பண்பாடுகளும் ஆங்காங்கே அமைந்து விளங்கக் காண்கிறோம். ஆயினும், இப்பலதிற வேறுபாடுகளுக்கும் இடையே ஒரு பெரும் பொதுத் தன்மையும் ஊடுருவி நின்று பொலிந்து திகழ்ந்து காணப்படுகின்றது. இந்திய மக்களின் புறக்கோலங்களும் பிறவும் வேறுபட்டாலும், அவர்கள் அனைவருடைய உள்ளப்போக்கும் உணர்வும், பெரும்பாலும் ஒரே தன்மை உடையனவாக விளங்குகின்றன. இமயம் முதல் குமரி வரையிலுள்ள எல்லா மக்களும் பற்பல துறைகளில், மிகவும் வியக்கத்தக்க நிலையில், ஒத்த மனப்பான்மையும் உணர்வும் உடையவராக இருக்கின்றனர்.

கடவுள் நம்பிக்கையிலும், விக்கிரக வழிபாடுகள் புரிவதிலும், பல்வேறு சடங்குகள் இயற்றுவதிலும், பாவம் பண்ணியம், ஊழ்வினை, இறப்பு, பிறப்பு மறுபிறப்பு சுவர்க்கம் நரகம் என்பன பற்றிய கொள்கைகளிலும், இந்திய மக்கள் அனைவருக்குமிடையே ஒத்த கருத்தே நிலவி வருகின்றது. இவைகள் யாவும் இந்திய மக்களின் அடிப்படைப் பொதுக் கருத்துக்களாக அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். சார்வாகம், சமணம், பௌத்தம், சைவம், வைணவம் சாக்தம், சீக்கியம் முதலிய சமயங்களும், கேவலாத்துவிதம்

விசித்தாத்துவிதம் துவிதம் சுத்தாத்துவிதம் முதலிய எத்துணையோ பற்பல தத்துவக்கொள்கைகளும், நமது இந்தியப் பெருநாட்டில் விளங்கி வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும், அவைகள் அனைத்தையும் தனக்குள் ஏற்றுத் தழுவிக்கொண்டு விளங்கி வரும் சிறந்த பொதுமைப் பெரு நெறியே, இந்து சமயம் ஆகும் என நாம் சுருக்கமாகக் கூறலாம்.

பழைமை நலம்:

உலகில் நிலவி வரும் பல்வேறு மதங்களில் மிகவும் பழைமையும் பெருமையும் வாய்ந்து திகழ்வது, நமது இந்து மதம். பிற சில சமயங்களைப் போல நமது இந்து சமயமானது, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், குறிப்பிட்ட ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதன்று. யூதமதம் (கி.மு. 1500-1200), ஷிண்டோமதம் (கி.மு. 660), சொராஸ்ட்ர மதம் (கி.மு. 660), டாவோயிஸம் (கி.மு. 604), சமணம் (கி.மு. 599), பௌத்தம் (கி.மு. 560), கன்ஃபூசியம் (551), கிறித்துவம் (4 கி.பி), இசுலாமியம் (570 கி.பி), சீக்கியம் (1469 கி.பி) என்னும் மற்றைய சமயங்கள், இன்ன காலத்தில் இன்னாரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்றெல்லாம், வரலாற்று நூல்கள் கூறக் காண்கின்றோம்.

இவ்வாறு காலம் ஏதும் கூறுதற்கு இயலாத நிலையில் வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் மிக முற்பட்டு, மிக்க பழைமை வாய்ந்ததாக நமது இந்து சமயம் விளங்கி வருகின்றது. எகிப்து,

மெக்சிகோ, பாபிலோனியா, அசீரியா, பினிசீயா, சிறிய ஆசியா, கிரீசு, உரோம் முதலிய நாடுகளில் ஒவ்வொரு காலத்தில் விளங்கியிருந்த, எத்தனையோ பல மதங்கள் இருந்த இடமும் தெரியாமல் மருங்கற மாய்ந்தொழிந்தன. அவ்வாறு இன்றி, நம்முடைய இந்து சமயம் தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் நின்று நிலவி வழங்கி வருகின்றது. பேரறிஞர் பாலகங்காதர திலகர், பேராசிரியர் எர்மன் ஜேகோபி ஆகிய பெருமக்கள், வானநூற் குறிப்புக்கள் பலகொண்டு கணித்து, வேதகாலம் கி.மு. 4500-க்கு முற்பட்டது என்று வரையறை செய்துள்ளனர். இதனால் இந்து மதத்தின் பழமை எத்தகையது என்று, யாவரும் இனிது உணரலாம். இத்தகைய சிறந்த தொன்மையுடைய பற்றியே, இந்து மதத்தினைச் 'சநாதன தருமம்' (Perennial Religion) என்று நம் சான்றோர்கள் போற்றி வந்துள்ளனர்.

“இந்து சமயம்” என்னும் சொல், நமது பழைய, வேதம் உபநிடதம், ஆகமம், புராணம் முதலிய நூல்கள் எதிலும் காணப்படவில்லை என்றும், அஃது அண்மையிற் சில காலமாகவே வழங்கி வருகின்ற வேற்றுப் புலச்சொல் என்றும் ஒரு சிலர் கூறுவது உண்டு. அஃது ஒருவகையில் உண்மையேயாகுமாயினும், அது பற்றி ஏதும் குறையில்லை.

“தொன்மையவாம் எனும் எவையும் நன்றாக; இன்று தோன்றியன எனும் எவையும் தீதாக”

என நம் சைவசித்தாந்த சந்தான ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் ஆகிய உமாபதி சிவம் கூறுவது இங்கு நாம் எண்ணியுணர்தற்கு உரியது.

‘கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே’

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் அருளிச் செய்திருத்தலும், இங்கு நாம் பெரிதும் சிந்திக்கத் தகுவதாகும். இச்சொல் அண்மையது ஆயினும் அது குறிக்கும் பொருள் மிக்க தொன்மையுடையதே யாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பொருள் விளக்கம்:

பண்டைக் காலத்தில், பாரசீகர்கள், கிரேக்கர்கள் முதலிய பிற நாட்டு மக்கள், நம் பாரத நாட்டுச் சிந்து நதியையும் அதனைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியையும் (Indus, India, Hindu) இந்து என்று வழங்கி வந்தனர். அதுவே பின்னர் பாரததேசம் முழுமைக்கும் அதன்கண் வாழும் மக்கள் தொகுதியினர்க்கும், அவர்களின் பழக்க வழக்கம் பண்பாடு சமயம் ஆகியவற்றிற்கும் நாளடைவில் வழங்குவதாயிற்று. முதலில் நிலப் பரப்பைக் குறிக்கும் பெயராகவே இருந்த இந்து என்னும் சொல், இன்று இந்தியா என வழங்கப்படும் நம் பாரத நாடு முழுவதற்கும் பொதுவாக உரிய சமயப் பண்பாட்டு நெறியினைக் குறிப்பதாக விளங்கி வருகின்றது. இச்சொல் அண்மைக் காலத்திலேயே பெருவழக்குப் பெற்றது எனினும், இதனால் குறிக்கப்படும் சமயநெறி தொன்மைவாய்ந்ததாகும். (The name is recent but the religion is ancient)

(1) இனி, ‘இந்து’ என்னும் சொல், நம்முடைய பழைய வேதாகம உபநிடதங்கள் முதலியவற்றில் யாண்டும் வரப்பெறவில்லையாயினும், இன்று நம் பாரத தேசத்திலுள்ள சைவம், வைணவம், சாக்தம், சமணம், பௌத்தம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் முதலிய பல்வேறு சமய நெறிகளையும் ஒன்றுசேர்த்துத் தொகுத்துப் பொதுவாகக் குறிப்பிடுவதற்குரிய ஒரு தொகுதிப் பெயராக (Collective noun), ‘இந்து சமயம்’ என்னும் சொல் பெருவழக்கமாக நிலவி வருகின்றது.

“ஓர் உயிர் எந்தக் காரணத்தினாலாவது வருந்துவதாக இருந்தால், அதற்காக மிகவும் துக்கித்து, அவ்வயிர்க்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தனக்கு வந்ததாகக் கருதி, அதனை அகற்றுவதற்கு எவன் ஒருபவன் பணிபுரிகின்றானோ அவனே இந்து ஆவான்; அவனது சமயமே இந்து சமயம்” (இம்- இம்சையில், து- துக்கிக்கின்றவன்; இந்து) என்று இதற்குப் பெரியோர்கள் பொருள் கூறுவர்.

(2) இனி, இதற்கு வேறொரு பொருளும் பெரியவர்கள் கூறுவது உண்டு. ‘சப்த கல்பதரு’ என்னும் புகழ்பெற்ற வடமொழி இலக்கணநூல், ‘ஏயம் நிந்தாதி இதி இந்து’ எனக் கூறுகின்றது. அதன்படி “நினைவிலும் சொல்லிலும் செயலிலும் எத்தகைய இழிவும் பிழையும் நேராமல் கருத்தாகப் புறக்கணித்து ஒழுக்குவன் எவனோ, அவன் இந்து; அவனுடைய சமயமே இந்து சமயம்” என்பது மற்றொரு வகை விளக்கம். இவ்விருவகைப் பொருள்களும், இந்து மதத்தைப் பின்பற்றி ஒழுக்கும் மக்களாகிய நாம் அனைவரும் கடைப்பிடிப்பதற்குரிய உயரிய சிறந்த குறிக்கோள்களை உணர்த்துவனவாகத் திகழ்கின்றன. ஆதலின் இப்பொருள் விளக்கங்கள் நாம் பெரிதும் போற்றிப் பாராட்டுவதற்குரியனவாகும்.

பிணக்கு அற்ற பெருஞ்சமயம்:

தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய தத்துவ ஞானிகளில் தலைசிறந்த ஒருவரும், சிவஞானசித்தியார் என்னும் செந்தமிழ்த் தத்துவப் பெருநூலை இயற்றியவரும் ஆகிய அருள்நந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் (கி.பி. 13நூற்) சிறந்த சமயம் எது என்பது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “உலகத்திலுள்ள பல சமயங்களும், அவற்றிற்குரிய பல நூல்களும், தம்முள் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாமல் மிகவும் மாறுபட்டனவாக உள்ளன. இவற்றுள் சிறந்த சமயம் யாது? சிறந்த பொருள் நூல் யாது? என்று நாம் ஆராய்ந்தால், எந்தச் சமயத்தையும் நூலையும் இகழாமலும், ‘இதுவே சிறந்தது, அதுவே தாழ்ந்தது’ என்னும் பூசல்கள் இன்றியும் பல்வேறு சமயங்களும் நூல்களும் கூறுகின்ற எல்லா உண்மைகளையும் ஏற்றப்பெற்றி இனிது உடன்பட்டுத் தழுவிக்கொண்டு, அவைகள் அனைத்திற்கும் பொதுவானதாய், அவற்றிற்கெல்லாம் ஒருபெரும் நிலைகளாகத் திகழும் பரந்து விரிந்த மனப்பான்மையுள்ள சமயமும் நூலும், உண்மையிலேயே சிறந்த ஒருபெரும் சமயமும் நூலும் ஆகும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஓது சமயங்கள்

பொருள் உணரும் நூல்கள்

ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாமல்

உளபலவும்; இவற்றுள்

யாது சமயம்? பொருள் நூல்

யாது இங்கு? என்னில்

இது ஆகும்; இது அல்லது

என்னும் பிணக்கது இன்றி,

நீதியினால் இவையெல்லாம்

ஓர் இடத்தே காண

நின்றது யாடுதொரு சமயம்ஸ்

அது சமயம் பொருள் நூல்ஸ்”

என அவர் சைவ சித்தாந்தத்தின் சிறப்பைப் பற்றி விதந்து கூறியிருப்பது, இந்து சமயத்திற்கும் கூட, ஒருவகையிற் பெரிதும் ஏற்புடையதொன்றேயாகும் எனலாம்.

சர் மானியர் வில்லியம்ஸ்:

இவ்வண்மையை நன்கினிது வலியுறுத்தி வற்புறுத்தும் முறையில், சர் மானியர் வில்லியம்ஸ் என்னும் மேலைநாட்டுப் பேரறிஞர், இந்து சமயம் பற்றிக் கூறியிருக்கும் பின்வரும் கருத்துக்கள் இங்கு நாம் அறிந்து இன்புறுதற்குரியன. “இந்து சமயம், எல்லாச் சமயங்களிலும் உள்ள நல்ல கொள்கைகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கின்றது. எந்த ஒரு சமயத்தையும் இகழ்ந்து புறக்கணிக்காமல், எல்லாவற்றையும் ஏற்றபெற்றி உடன்பட்டுத் தழுவிக்கொள்கின்றது. மனித குலத்திற்கும், மனித இயற்கைக்கும், அனைத்துலகிற்கும் உரிய இனிய சமயமாக அது திகழ்கின்றது. வேறு எந்த மதத்தின் வளர்ச்சியினையும் தடுத்து எதிர்க்கும் இயல்பு அதன்கண் காணப்படவில்லை.

ஏனைய எல்லாச் சமயங்களையும், தனது பரந்து விரிந்த பெருநோக்கினால், தன்பால் ஏற்று இணைத்துத் தழுவிக்கொள்ளும் பெருமாட்சிமை உடையதாக இந்து சமயம் இலங்குகின்றது. அவரவர்களின் மனப்போக்கிற்கும் இயல்பிற்கும் ஏற்ப, அவரவர்க்குப் பொருந்திய நலங்களை விளைவிக்கும் திறனை, இந்து சமயம் உண்மையிலேயே பெற்று விளங்குகின்றது. மனித குலத்திற்கும் மனித மனப்போக்குக்கும் உரிய எத்தகைய வேறுபாடுகளுக்கும் இணங்கி, இசைந்து ஒத்துச் செல்லும் தன்மையில், இந்து சமயம் இணையற்றதாகத் திகழ்கின்றது. இவ்வியல்பே அதன் வலிமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணம் எனலாம். தத்துவ ஞானிகள், கவிஞர்கள், சிந்தனையாளர்கள், அமைதி விரும்புவோர், தனிமை நாடுவோர், உணர்ச்சிமிகுந்தோர், செயல்வகை விழைவோர் ஆகிய பலருக்கும், மனநிறைவு அளிக்கவல்லதாக, இந்து சமயம் இனிய பற்பல சிறப்பியல்புகளைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ளது.”¹

அன்னை வசந்தை:

இவ்வாறே இங்கிலாந்தில் தோன்றியவரும், உலகப்புக்குப் பெற்ற ஜார்ஜ் பெர்னார்ட் ஷா, சார்லஸ் பிராட்லா முதலியவர்களோடு நட்புரிமை கொண்டு பழகிய பெருநாவலரும், பல நூல்களின் ஆசிரியரும் ஆகிய திருமதி அன்னை வசந்தை அம்மையார் (Dr. Annie Besant) அவர்கள் கூறியிருப்பதும், இங்கு நாம் அறிந்து பெரிதும் மகிழ்தற்குரியது. “கடந்த 40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, உலகின் பல்வேறு பெருமதங்களையும் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்த பிறகு, இந்து சமயம் என்னும் பெயரால் வழங்கி வருகின்ற சிறந்த சமயத்தைப் போன்று நிறைவுடையதும், அறிவார்ந்ததும், ஆராய்ச்சி அனுபவங்களில் மிக்கதும், உயிர்க்கு உய்வளிக்கக் கூடியதும் ஆகிய சிறந்த சமயம், வேறுபிரிந்து எதுவும் இல்லை என்று நான் உணருகின்றேன். அதனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உணருகிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதனை நாம் நேசிப்போம்; எத்தனை அளவுக்கு நாம் அதனைப் புரிந்து நன்கு விளங்கிக்கொள்ளுகின்றோமோ, அத்துணை அளவுக்கு அதனை நாம் பெரிதும் மதித்துப் போற்றி மகிழ்வோம்”² சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ்:

இந்து மதத்தின் பலதிறப் பெருஞ் சிறப்புக்களுள், அதன் தத்துவக் கொள்கைகளும் சிறந்த நூற்பெருக்கமும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். “அறுவகைச் சமயங்கள்” என்னும் தொடர் தொன்று தொட்டு வழங்கி வருவது. சமய தத்துவ நூலாசிரியர்கள், இவ் அறுவகைச் சமயங்கள் யாவை? என்பன குறித்துத் தத்தம் நூல்களில் பல்வேறு வகைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எனினும்

அறுவகைச் சமயங்கள் அல்லது ‘ஷட் தரிசனங்கள்’ எனப்படும் நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாம்சை, வேதாந்தம் என்னும் ஆறுமே, ஏனையவற்றைவிட மிகவும் பழமை வாய்ந்தனவாகும். இவைகளை விளக்கி முறையே அக்கபாதர் கணாதர், கபிலர், பதஞ்சலி, ஜைமினி, வாதராயணர் என்னும் பெருமுனிவர்கள் நூல்கள் இயற்றியுள்ளனர்.

மிகப்பழைய காலத்திலேயே, நம் இந்திய நாடானது கிரேக்கர், உரோமர் முதலிய மேலைநாட்டு மக்களுடன் வாணிகம் முதலிய தொடர்புகள் கொண்டிருந்தது. அதன் பயனாக இந்நாடுகள் இந்தியாவுடன் பல பொருள்களைக் கொண்டும் கொடுத்தும் கலந்து உறவாடி மகிழ்ந்தன. ஆதலின், இந்திய நாட்டுத் தத்துவக் கொள்கைகளை ஆராய்ந்துணர்ந்து வியந்த சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்னும் பேரறிஞர் “இந்தியத் தத்துவக் கொள்கைகளுள் நியாயம் ‘பெரிபெட்டிக்’ கொள்கையையும், சைவசேடிகம் ‘ஐயோனிக்’ கொள்கையையும், மீமாம்சம் ‘பிளேட்டோவின்’ கொள்கையையும், சாங்கியம் ‘இட்டாலிக்’ கொள்கையையும், யோக தத்துவம் ‘ஸ்டாயிக்’ கொள்கையையும் பெரிதும் ஒத்துள்ளன. இவற்றால் கௌதமர் என்னும் அக்கபாதர் அரிஸ்டாட்டிலையும், கணாதர் தேல்ஸையும், ஜைமினி சாக்ரூசையும், வியாசர் எனப்படும் வாதராயணர் பிளேட்டோவையும், கபிலர் பித்தாகரையும், பதஞ்சலி ஜெனோவையும் போன்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்” என்று ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டுக் கூறி மகிழ்கின்றார்.³ இங்ஙனமே மாக்கமுல்லர், பெரிடெல்கீத், விண்டர்நிட்ஸ், கிரிஃபித், எட்வின் ஆர்னால்ட், வில்லியம் காரி, ஷோஃபனோர் ரோமைன் ரோலண்ட் முதலிய நூற்றுக்கணக்கான மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலர், இந்து சமய நூல்களை ஆராய்ந்து வியந்து போற்றிப் பதிப்பித்திருக்கிறார்கள்.

விக்டர் கசின்:

“இந்திய நாட்டின் கவிதை இலக்கியங்கள், தத்துவ நூல்கள் ஆகியவற்றை ஆராயும் பொழுது, அவைகளிற் பொதிந்துள்ள உண்மைகள் மிகவும் சிறப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் உயரிய தத்துவக் கொள்கை நலன்களை நம்முடைய ஐரோப்பிய அறிவு நலனுடன் ஒருங்கு வைத்து ஆராயும்போது, நாம் மண்டியிட்டு வணங்கிப் பணிய வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றோம்.” என்று விக்டர் கசின் என்னும் பேரறிஞர் விளம்புகின்றார்.⁴

மாக்கமுல்லர்:

இங்ஙனமே மாக்கமுல்லர் என்னும் பேரறிஞரும், “ஐரோப்பியர்கள் வெறும் கிரேக்க உரோம யூத தத்துவங்களை மட்டுமே படித்தால் போதாது. நம்முடைய அகவாழ்க்கை நிறைவானதாகவும், பல நலம் பொதிந்ததாகவும், உலகளாவி விரிந்ததாகவும், உண்மையிலேயே உயரிய மனித இயல்புடையதாகவும் அமைய வேண்டுமாயின் இந்தியத் தத்துவ நூல்களை நாம் படிக்க வேண்டுமென்று, மிகவும் இன்றியமையாததாகும். அது நம்முடைய குறைகளைப் போக்கித் திருத்திச் செம்மைப்படுத்த வல்லதாக உள்ளது” என்று கூறுகின்றார்.⁵ இவற்றினாலெல்லாம் இந்து சமயத்தின் சிறப்பு இனிது புலனாதல் காணலாம்.

உலகளாவிய இயல்பு:

இந்து சமயத்தின் உலகளாவிய இனிய நல்லியல்பு (The Universality), பெரிதும் வியந்து போற்றுகுரியதாகத் திகழ்கின்றது. இந்து சமயமும், அதன் பல்வகைப் பண்புநலன்களும்,

உலகின் பல பகுதிகளிலும் பரவியுள்ளன. சுமத்திரா (கவர்ணதீபம்), ஜாவா (யவத்தீபம்), பாலி, போர்னியா, மலேயா, சயாம், கம்போடியா (காம்போஜம்), சம்பா இந்தோனேஷியா, இந்தோசைனா, நடு ஆசியா, திபெத்து, பர்மா, சிலோன், சைனா, கொரியா, ஐப்பான் முதலிய பல பகுதிகளிலும் , இந்து மதத்தின் பண்பாடுகளும், சாயல்களும் பரவிக் காணப்படுகின்றன. கிழக்காசிய நாடுகளில் தேவர்மன், குணவர்மன், உத்திரவர்மன், யசோவர்மன், சஞ்சயன், கௌணியன், அர்ச்சுணன், உக்கிரசேனன், சித்திரசேனன், பிரம்மதத்தன், இந்திராதித்தன் முதலிய பல இந்து மதப் பெயர்கள் இன்றளவும் பெருக வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஜாவாவில் உள்ள போராபுதூர் புத்தர் கோயிலும், (கி.பி. 750- 850) கம்போடியாவில் உள்ள அங்கோர்தாம் என்னும் சிவபிரான் கோயிலும் (கி.பி. 802-860), அங்கோர்வாட் என்னும் திருமால் கோயிலும் (கி.பி. 1110 - 1150), நமது தமிழக இந்துக் கோயிற்ப் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலைகளினுடைய வளர்ச்சியையும், சிறப்பையும், பரவலையும் விளக்குவனவாக அமைந்து திகழ்கின்றன.

கம்போடியாவில் அங்கோர்வாட் என வழங்கும் ஒரு பெருங்கோயில் திருமாலுக்கென அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்கண் இராமாயணம், மகாபாரதம், அரிவம்சம் என்னும் நூல்களிலிருந்தும் பல அழகிய சிறந்த சிற்பக் காட்சிகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இராமன் மாயமாணப் பின் தொடர்தல், வாசி சுக்ரீவப் போர், அசோகவனத்தில் சீதையின் சோகநிலை, கண்ணபிரான் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்தல், சிவபிரான் காம தகனம் செய்தல், தேவர்கள் திருப்பாற்கடல் கடைதல் முதலிய காட்சிகள் மிக பெரிய அளவில் செதுக்கப் பெற்று இன்றளவும் உயிரோவியங்களாகத் திகழ்ந்து வருகின்றன.

ஈலியோடொரஸ்:

மிகப் பழங்காலத்தில் வெளிநாட்டவர்களும் இந்திய நாட்டில் வந்து தங்கியிருந்து, இந்து மதத்தைத் தழுவிப் போற்றியுள்ளனர். கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டில் குவாலியர் மாநிலத்தில் பெஸ்நகர் என்னுமிடத்தில், பிராமி எழுத்துக்களில் நிறுவப் பெற்றுள்ள கல்வெட்டுத் தூண் ஒன்றில், “சுங்கவம்சத்து மன்னனாகிய பகபத்திரன் என்பவனின் அரசவைத் தூதுவனாக அந்தால்கிதாஸ் என்னும் கிரேக்க மன்னவனால் அனுப்பப்பெற்றவனும், டியோன் என்பவனின் புதல்வனும், தட்ச சீலத்தில் வாழ்பவனும், பாகவதன்’என்பபடும் விஷ்ணு பக்தனும் ஆகிய ஈலியோடொரஸ் என்பவனால், பரவாகதேவன் எனப்படும் விஷ்ணுவுக்குரிய புனிதம் மிக்க பறவையாகிய கருடனின் வடிவத்தை உச்சியில் செதுக்கப் பெற்றுள்ள, இத்தூணானது நிறுவப் பெற்றது” என்று காணப்படுகின்றது. இதனால் ஏறத்தாழ 2200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கிரேக்கர் முதலிய பிறநாட்டவர்கள், இந்து மதத்தைத் தழுவி யுள்ளனர் என்னும் சிறப்பு மிக்க செய்தி அறியப்படுதல் காணலாம்.

இராமாயணமும் இலியதமும்:

எகிப்து தேசத்தில், நமது இராமரின் திருப் பெயர் பெரிதும் பரவியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அந்நாட்டின் வரலாற்று நூல்களில் முதலாம் இராமேசஸ், இரண்டாம் இராமேசஸ் என்னும் பெயர்கள் பல காணப்படுகின்றன. எகிப்து நாட்டிலுள்ள சகாரா

என்னும் பாலை நிலப் பெயருக்கும், இராமாயணத்தில் வரும் பகீரதனின் முன்னோர்கள் ஆகிய சகரர் என்பவர்களின் பெயருக்கும் இடையே, தொடர்பு இருப்பதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

கிரேக்க நாட்டின் இணையற்ற பெருங்காப்பியம் ஆகிய இலியதம் (Iliad) என்னும் காப்பியத்தின் கதையில் வரும் மாந்தர்களுக்கும் (Characters)இராமாயணம் என்னும் நம் நாட்டு இதிகாசத்தில் வரும் மாந்தர்களுக்கும் இடையே, பலதிற ஒப்புமைத் தன்மைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விரு பெருநூல்களுமே போர் நிகழ்ச்சியினை அடிப்படைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. இரண்டிலுமே ஒருவன் மனைவியே மற்றொருவன் கவர்ந்து கொண்டு சென்றுவிடும் செய்தி கூறப்படுகின்றது.

கிரேக்க நாட்டின் இலியதம் என்னும் காவியத்தில் வரும் மெனலஸ் (Menelaus) இராமன்; ஹெலன் (Helen) சீதை; ஸ்பார்ட்டா நகர் (Sparta) அயோத்தி நகரம், லங்கை (Troy) அகமெம்னன் (Agamemnon) சுக்கிரீவன்; டெட்ராக்களஸ் (Patroclus) இலக்குவன், நெஸ்ட்டார் (Nestor) ஜம்பவான்; யுலிஸிஸ் (Ulysses) ஆஞ்சநேயன்; ஹெக்டர் (Hector) இந்திரசித்து என்று கூறலாகும்படியாக, ஓரளவு ஒப்புமைத்தன்மை இவ்விருபெரு நூல்களிலும் அமைந்து கிடக்கின்றது. இன்னோரையை சான்றுகள் பலவும், இந்து மதத்தின் கருத்துக்கள், கதைகள், கொள்கைகள், உலகின் பல பகுதிகளிலும் சென்று பரவியிருந்த செய்தியினை நுண்ணிதின் எண்ணியுணரப் பயன்படும் இனிய அரிய சான்றுகள் ஆகும் எனலாம்.

கிருட்டினனும் கிறித்துவும்:

எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த கண்ணபிரானின் திருவவதாரம் பற்றிய வரலாறும், மேலைநாடுகளிலும் மிகப் பழைய காலத்திலேயே பரவியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கண்ணபிரானின் வரலாற்றைப் போலவே, இயேசுநாதரின் பிறப்பைப் பற்றிய வரலாறும் அமைந்து காணப்படுகின்றது. இரண்டிற்கும் இடையே பெரிதும் ஒப்புமைத் தன்மை மிகுவாகத் திகழ்கின்றது.

இருவரும் இரவிலேயே பிறந்தனர். கண்ணன், கம்சன் பொருட்டு ஒளிந்து வளர்ந்தான். இயேசுநாதர் ஏரோது (Herod) என்னும் அரசனின் பொருட்டு அஞ்சி மறைத்து வளர்க்கப்பெற்றார். கம்சனைப் போலவே, ஏரோது அரசனும் தனது உயிர்ப்பாதுகாப்பின் பொருட்டுப் பல குழந்தைகளைக் கொல்வித்தான். கம்சனுக்குக் கண்ணபிரானின் அவதாரம் பற்றிய அறிவிப்பு முன்னரே நிகழ்ந்தது. அவ்வாறே, ஏரோது அரசனுக்கும் அசரீரியினால் இயேசுநாதரின் அவதாரச் செய்தி அறிவிக்கப் பெற்றது. கண்ணபிரான் சிறையிலே பிறந்தார். இயேசு தொழுவத்தில் பிறந்தார். இயேசுவை ‘நல்ல மேய்ப்பவன்’ (Good shepherd) என்று போற்றுவர். அவ்வாறே கண்ணபிரானும் ஆயர்பாடியில் இடையர்களில் ஒருவனாகப் பசுக்களை மேய்ப்பவனும் காப்பவனுமாகக் ‘கோபாலன்’ என்று பெயர் பெற்று விளங்கினான்; இயேசு மலைச் சொற் பொழிவு (Sermon on the Mount) நிகழ்த்தினார். கண்ணபிரான் குருசேஷத்திரத்தில் தேர்தட்டின்மீது இருந்து, பகவத்கீதை (Song Celestial) உபதேசம் புரிந்தார். இத்தகைய ஒப்புமைகள் பலவும் நாம் அறிந்துணர்ந்து மகிழ்தற்குரியன.⁶

அமெரிக்காவில் இந்து சமயம்:

“திருமாவின் கூர்மாவதாரப் படிமையினை கொணராகுவாவிலும், ஆதிசேனின் கோயிலை மெக்சிகோ நகரின் அருகிலும், வாமனன் இந்திரன் ஆகியோர் படிமங்களை மெக்சிகோ நகரின் தேசியக் காட்சிச் சாலையிலும் இன்றும் யாவரும் காணலாம். பெருவிய நாட்டுக் கவிதை நூல்கள் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இராமாயணம் மகாபாரதம் ஆகியவற்றின் இலச்சினைகள் காணப்படுகின்றன. மெக்சிகோ, குவாதமாலா, பெரு, பொலிவியா, ஒணர்ஸ் முதலிய அமெரிக்க நாட்டுப் பகுதிகளில், சிவபிரான் திருமால், விநாயகர், வாமனர் , இந்திரன் , சூரியன், அனுமன் முதலிய தெய்வங்கள் வழிபடப் பெற்றன. நடு அமெரிக்காவிலும், தென்னமெரிக்காவிலும் இத்தெய்வங்கள் வழிபடப் பெற்றன” என்று சமன்லால் என்னும் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் கூறுகின்றார்.⁷

இந்தியாவில் மட்டுமேயன்றி, இலங்கை , பர்மா, மலேயா, சயாம், தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, அன்னாம், திபெத், சைனா, முதலிய பிற நாடுகளிலும், இராமாயண வரலாறுகள், இலக்கியங்களிலும் சிற்பங்களிலும் ஓவியங்களிலும் நாடகங்களிலும் பலவகை விழாக்களிலும் பரவி விரவிப் படர்ந்து வளர்ந்துள்ளன. சயாம், தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளின் அரசர்கள் சிலரின் பெயர் ஈறுகள், இராமர் என்று உள்ளன. ஜாவாத் தீவின் தலைநகரப் பெயராகிய ஜகர்த்தா என்பது அயோத்தியா என்பதன் திரிபேயாகும். ஜாவாத் தீவிலுள்ள பெரம்பானன் தொகுதிக் கோயில்களில், இராமாயண வரலாறு முழுவதும், கண் கவரும் வனப்புமிக்க சிறந்த படைப்புச் சிற்பங்களாக, ஏராளமாக மிகப்பெரிய அளவில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் ‘கல்லும் சொல்லாதோ கவி’ என்பதற்கு ஏற்பக் கல்லில் அமைந்த அழகிய பெருங்காவியங்களாக விளங்குகின்றன.

இராமபிரான் ஜாவாத் தீவின் தேசியத் தலைவராக மதிக்கப்படுகின்றார். சயாமிலுள்ள லோப்பரி என்னும் தலைநகரின் பெயர் லபுரி என்பதன் சிதைவேயாகும். ஜாவாவின் நடுவில் ஓடும் ஓர் ஆற்றுக்குச் சரயா எனப் பெயர் வழங்குகின்றது. அது கோசல நாட்டில் ஓடிய சரயு என்னும் நதியினது பெயரைத் தழுவித்தேயாகும். பாங்காக் என்னுமிடத்திலுள்ள ஒரு கோயிலில் இராமாயண வரலாறு முழுவதும் வெள்ளித் தகடுகளில் செதுக்கப் பெற்றுப் பதிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கம்போடிய அரசர்கள் தம்மைச் சூரிய வம்சத்தில், இட்கவாகு குலத்தில் உதித்த, இராம பிரானின் வழிவந்தவர்களாகக் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர் கம்போடிய நாட்டில் அங்கோர்தாம் என்னும் தலைநகரில் ஆண்டு வந்த யசோவர்மன் என்னும் அரசன் (கி.பி. 980 - 910), இராம பிரானைப் போன்றவன் என்று புகழப்படுகின்றான். பபுவா எனத் தற்போது வழங்கும் ஏமசிருங்ககிரி என்னும் நகரில் உள்ள கோயிலில், இராமாயணச் சிற்பங்கள் மிகுதியாக உள்ளன. கம்போடியாவில் அங்கோர்வாட் என்னும் இடத்திலுள்ள விஷ்ணுகோயிலிலும், இராமாயணச் சிற்பங்கள் பற்பல காணப்படுகின்றன.

சம்பா என வழங்கும் தெற்கு அன்னாம் நாட்டிலும், இராமாயணக் கதை பெருக வழங்கி வருகின்றது. அந்நாட்டு மக்கள், தங்களை இராமபிரானின் வானரசேனைகளினது சந்ததியில் வந்தவர்கள் என்று பெருமையுடன் கூறிக்கொள்ளுகின்றனர். இங்ஙனமே திபெத்து மக்களும் தங்களைக் குறிப்பிட்டுக்

கொள்ளுகின்றனர். சீனாவில், லங்காவதார சூத்திரம் , தசரத ஜாதகம் என்னும் புத்தநூல்களால் இராமாயணம் பெரிதும் பரவியது.

இங்ஙனம் நம் கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி மேலை ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் கூட, இராமாயணம் பெரிதும் பரவி வருகின்றது, மாக்ஸ்முல்லர் (Max Mueller), கீத் (A.B. Keith), மாக்டனால் (A.A. Macdonnell), விண்டர்நிட்ஸ் (Winternitz), ஆப்கின்ஸ் (Hopkins), ஜேக் கோபி (Jacobi) முதலிய அறிஞர்கள் பற்பலர், இராமாயணத்தினை ஐரோப்பிய மொழிகளில் மொழி பெயர்த்து இயற்றியுள்ளனர். அண்மையில் ரஷிய நாட்டிலும், இராமாயணம் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. எகிப்து நாட்டிலும், மெக்சிக்கோ, பெரு முதலிய அமெரிக்க நாட்டின் பகுதிகளிலும் இராமாயணம் மிகப் பழங்காலத்திலேயே பரவியிருந்ததற்குச் சரித்திரச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

இந்து சமயக் கடவுளாக்கும், கிரேக்க உரோமக் கடவுளாக்கும் இடையே பலதிற ஒப்புமைகள் காணப்படுகின்றன. இந்திரன் ஜூபிடர், சிவபிரான், ஜீயஸ், பார்வதி, ஜனோ, கிருஷ்ணன், அப்போல்லோ, இலட்சுமி கெரேஸ், பிருதிவி கிருபலே, வருணன், நெப்ட்யூன் (யுரேனஸ்), சரகவதி, மினர்வா, கார்த்திகேயன் (முருகன்) மார்ஸ், இயமன் ப்ளூட்டோ (மினோஸ்), குபேரன் புளூட்டஸ், விசுவகர்மன் வலகன், மன்மதன் கியூபிட், இரதி வீனஸ், நாரதர் மெர்க்குரி, ஆஞ்சநேயர், பான், உஷை ஈயோஸ், அருணன் , அக்ரூரா, வாயுதேவன் எயோலஸ், கணேசர் , ஜேனஸ், அக்வினி குமாரர், டயோஸ்கரி (கேஸ்டர், பொல்லுக்ஸ்) என்று முறையே இணைத்துச் சொல்வதற்கு ஏற்ற வகையில், இந்து சமயக் கடவுளாக்கும் ஏனைய கிரேக்க உரோமக் கடவுளாக்கும் பலவகை ஒப்புமைத் தன்மைகள் இருப்பதாக சர் மானியர் வில்லியம் (1819 - 1899) என்னும் ஆங்கிலேயே அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உலகின் பல பகுதிகளில் சிவலிங்கங்கள்:

நமது இந்திய நாட்டிலும், குறிப்பாக, இந்து சமயத்திலும், சிறப்பாகப் போற்றி வழிபடப் பெறும் தெய்வத் திருவுருவங்கள் அல்லது அடையாளங்களில், சிவலிங்கத் திருவுருவம் மிக்க சிறப்புடைய ஒன்றாகும். இமயம் முதல் குமரி வரையிலுள்ள எண்ணிறந்த எத்தனையோ பல தலங்களிலும் கோயில்களிலும் சிவலிங்கத் திருவுருவங்கள் சிறப்புற நிறுவப்பட்டு, தொன்னெடுங்காலம் முதல் இயன்றளவும், இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதிலுமே, பலகோடிக்கணக்கான மக்களால் போற்றி வணங்கப்பட்டு வருகின்றன.

சிவலிங்கத் திருவுருவின் பழைமையும் பெருமையும் எல்லையற்றன. மொகஞ்சதாரோ, ஆர்ப்பா முதலிய இடங்களில் நிகழ்ந்த அகழ்வு ஆராய்ச்சிகளில், மிகப் பல சிவலிங்கத் திருவுருவங்கள் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. சிவலிங்கத் திருவுருவங்களும் சிவலிங்க வழிபாடும் இந்திய நாட்டில் மட்டுமேயன்றி, எகிப்து, சிரியா, பாரசீகம், சிறிய ஆசியா, கிரீசு, இத்தாலி, ஆஃப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, திபெத்து, சீனா, ஐப்பான், சைபீரியா, சுமத்திரா, ஜாவா, போர்னியா, ஆஸ்திரேலியா முதலிய, உலகின் பல பகுதிகளிலும் ஒரு காலத்தில் பெரிதும் பரவியிருந்தது.⁸ இதனை எச். எம். வெஸ்ட்ராப், இ.பி.டெய்லர் ஆலன் கிராண்ட் முதலிய மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் தத்தம் நூல்களில் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளனர்.

முடிவுரை:

இந்து சமயத்தின் பலவகையான சிறப்புக்களையும் இயல்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுவதற்கு அதன் கோயில்கள் (Temple), அருளாளர்கள் (Saints), சாத்திரங்கள் (Scriptures), என்பன பெரிதும் துணைசெய்யும். இம் மூன்றுமே எண்ணற்றவையம் எல்லையின்றி விரிந்து பரந்து விளங்குகின்றன. இந்து சமயக் கோயில்களையும், ஞானிகளையும் சாத்திரங்களையும்

உசாத்துணைக் குறிப்புக்கள் (ஆங்கில மூலம்):

(1) "A characteristic of Hinduism is its repectivity and all - comprehensiveness. It claims to be the one religion of humanity. of human nature. of the entire world. It cares not to oppose the progress of any other system. For it has no difficulty in including all other religious with in its all embracing arms and even- widening fold. And, in real truth, Hinduism has something to offer which is suited all minds. Its very strength lies in its infinite adaptability of the infinite deversities of human character and human tendencies. It has its highly spiritual and abstract side suited to the metaphysical philosopher, its practical and concrete side to the man of poetic feeling and imagination, its quiescent and contemplative side suited to the man of peace and lover of seclusion."

- Sir Monier Williams

(2) "After a study of some forty years and more, of great religious of the world, I find none so perfect; none so scientific, none so philosophical, and none so spritual as the great religion known by the name Hinduism. The more you know it, the more you will love it; the more you try to understand it, the more deeply will you value it."

- Dr. Annie Besant

(3) "Of the philosophical schools, it will be sufficient here to remark that the first Nyaya seems analogous to the Peripatetic; the second sometimes called Vaisesika, to the Ionic; the two Mimamsas, of which the second is often distinguished by the name Vedanta, to the Platonic; the first Samkhya to the Italic; and the second of Patanjali to the Stoic philosophy; so that Gautama corresponds with Aristotle, Kanada with Thales, Jamini with Socrates, Vyasa with plato, Kapila with Phthogoras, and patanjali with Zeno."

-Sir William Jones-

"According to Greek tradition, Thales, Empedocles, Anaxagora, Democritus and others under took journeys to Oriental countries in order to study philosophy."

- Prof. A.A. Macdonnell-

(4) "When we read with attention, the poetical and philosophical movements of the East, above all those of India, which are beginning to spread in Europe. We discover there so many truth, and truth so profound, and which make such contrast with the meanness of the results at which the European genius has sometimes stopped, that we are

பற்றி நாம் அறிந்துகொள்தற்குரிய, எத்தனையோ பல ஆரிய பெரிய செய்திகள், எல்லையில்லவாய் விளங்குகின்றன. இவைகையெல்லாம் ஆராய்ந்து உணருந்தோறும், இந்து சமயமானது விரிந்து பரந்த பெருநோக்குடையது என்பதும், உலகளாவிய பெருந்தகைமை சான்ற உயர்ந்த சமயம் என்பதும், நாடு மொழி இனம் நிறம் முதலிய வேற்றுமைகளையெல்லாம் கடந்து விளங்கும் மாட்சிமையுடையது என்பதும், பிறவும் தெளியலாம்.

contrained to bend the knee before that of the East, and to see in this cradle of human race the native land of the highest philosophy."

-Victor Cousin-

(5) "If I were to ask myself from what litetrature, we here in Europe, we who have been natured almost exclusively on the thoughts of Greeks and Romandce and of one scentic race the Jewish, may draw that corrective which is most wanted, in order to make our inner- life more perfect, more comprehensive more Universal, in fact more truly human, a life, not for this life only, but a transfigured and eternal life - again I should point to India."

-Max Muller-

(6) "The birth stories of Krishna and Jesus have a certain striking resemblances suggestive of mutual borrowing. The Similarities in the teachings of the 'Bhagavad Gita' and the Gospels have led some to think that Krishna and Christ were one. A Comparison of the lives of the Founders of the two religions of Buddhism and Christianity, their scriptures and their ethical teachings is undoubtedly and instructive study. The study of the ancestry of ideas is a fertile branch of comparative Religion...."

-Dr.S. Radhakrishnan-

(7) Every page of Peruvian poetry bears the imprints of Ramayana and Maha Bharatha.... Shiva, Ganesha, Indra, the Sun, Hanuman, Vishnu and his tortoise - incarnation (Kurma Avatar), were some of the Hindu Gods worshipped in General and south America ... After 17 years of research, I can now claim to have proved my theory of Hindu Colonisation of America. The stones in every corner of America speak of Hindu influences."

-Chamanlal - Hidu America-

(8) "The practice of Linga - worship was so general as to have spread itself over a large part of the habitabe globe, for it flourished for many ages in Egypt, Syria, Persia, Asia - Minor, Greece and Italy. It still is in vigour in India and many parts of Africa and was even found in America on its discovery by the Spaniards, being regarded as the most sacred object of worship and consecrated by religion. The culture was associated with the very idea and sentiment which was regarded as ennobling to man"

- H.M.Westropp-

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள்

வாகீச கலாநிதி கி. வா.ஜகந்நாதன்

இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள் பல. யோகம் என்னும் முறையைச் சொல்லும் சிறப்பு இந்த மதத்துக்கு உண்டு, இராஜயோகம், ஹடயோகம் என்று வழங்கும் யோக முறைகள் இந்த நாட்டிற்கே உரியன. இதை அயல் நாட்டாரும் கற்றுப் பயின்று வருகிறார்கள்.

மற்றொரு சிறப்பியல்பு ஜீவன் முக்தி என்பது. ஆன்மா உடம்புடன் இருக்கும் போது ஜீவன் என்ற பெயருடையதாக இருக்கின்றது. உடம்பில் ஆன்மா இருக்கும் போதே பேரின்ப அனுபவத்தைப் பெறுவது ஜீவன் முக்தி. எல்லாச் சமயங்களும் இறுதியாகக் கடவுளை அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவதைக் கூறுகின்றன. இறந்த பிறகு அடையும் நிலை அது. இந்து மதமோ, இந்த உடம்பில் இருக்கும் போதே ஆன்மா அந்த இன்பத்தை அடையும் நெறியைச் சொல்கிறது.

“இத்தேகமொடு காண்பனோ”

என்ற தாயுமானவர் வாக்கில் இந்த உண்மையைக் காண்கிறோம்.

“நன்றாய் ஞானம் கடந்துபோய்

நல்லிந் திரியம் எல்லாம் நீத்து

ஒன்றாய்க் கந்த அரும்பெரும்பாழ்

உவப்பில் அதனை உணர்ந்துணர்ந்து

சென்றாங் கின்பத் துன்பங்கள்

செற்றுக் களைந்து பசை ஆற்றால்

அன்றே அப்போ தேவீடு

அதுவே வீடு வீடாமே”

என்று நம்மாழ்வாரும் இந்நிலையைக் கூறுகிறார். பற்றுக்களெல்லாம் அற்றபோது இந்த அனுபவம் கிடைக்கும். “அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு” என்பதும் இதையே குறிக்கின்றது.

இவ்வாறு இந்த உடம்புடன் வாழும்போதே, பழுத்த புளியம்பழத்தைப் போலப் பற்றெல்லாம் நீங்கி நிற்கும் போது பேரின்பத்தை நுகரலாம் என்பதை இந்து மதம் சொல்வது அதன் சிறப்பியல்புகளில் ஒன்று

இனி, மற்றொன்றைப் பார்க்கலாம்: கடவுளை வணங்கி வழிபடுபவர்கள் பல மூர்த்திகளை வழிபடுகிறார்கள். இந்த உபாசனை முறையை வகைப்படுத்தி ஆறு என்று அமைத்தார் சங்கராச்சாரியார். அவை காணபத்தியம், கௌமாரம், செளரம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், சைவம் என்பன. கடவுளுக்கு வடிவங்கள் பல ஆனாலும் அவர் ஒருவரே என்பதை இந்து மதம் வற்புறுத்துகிறது. “ஏகம் ஸத் விப்ராபஹுதா வதந்தி” என்பதும், “ஒன்றே குலம்

ஒருவனே தேவன்” என்னும் திருமூலர் திரு மந்திரமும் இதையே காட்டுகின்றன.

கடவுள் நாமமும் உருவமும் அற்றவர். இந்து மதம் அல்லாத வேறுபல சமயங்கள் கடவுள் உருவம் இல்லாதவர் என்று சொல்லி, அவருக்கு வடிவம் அமைத்து வழிபடுவதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்து மதமும் இயல்பாகக் கடவுளுக்குப் பெயரோ வடிவமோ இல்லையென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆனால் பக்தர்களுக்குத் தியானம் செய்யும் பொருட்டுப் பெயரையும் வடிவத்தையும் எடுத்துக் கொள்வான் என்று இந்து சமயம் சொல்கிறது.

மனம் ஏதேனும் உருவம் இருந்தால் தான் அதைப் பற்றிக் கொள்ளும். பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றாகிய நெருப்பைத் தனியே நாம் பார்க்க முடியாது. ஏதேனும் கட்டையையோ திரியையோ பற்றிக் கொண்டால் தான் அதைப் பார்க்க முடியும். ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றாகிய தீயையே பற்றுக்களோடு இல்லாமல் பார்க்க முடியாது. என்றால், யாவும் கடந்த பெருஞ் சோதியாகிய இறைவனை எப்படிக் காணமுடியும்? அவனை அறிந்து போற்றாவிட்டால் பேரின்பம் பெற முடியாது. அவனோ பொறிபுலன்களுக்கு எட்டாமல் அப்பால் நிற்கின்றவன். அப்படி யானால் இறைவனுடன் எவ்வாறு நாம் தொடர்பு கொள்ள முடியும்? இறைவனே கருணையினால் வடிவம் எடுத்துக் கொள்கின்றான். மக்களின் மனத்திலே புகுவதற்காகவே அதை எடுத்துக் கொள்கின்றான். அப்படியானால் அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வரலாமே! பல வடிவங்களை மேற்கொள்வதனால் குழப்பம் அல்லவா உண்டாகும்? இவ்வாறு சில கேள்விகள் எழலாம்.

மனிதன் தான் நுகரும் பொருள்களை வெவ்வேறு வகையில் நுகர்கின்றான். அவனுடைய உணவில் பல வகைகள் இருக்கின்றன. அவனுடைய உடைகளிலும் பல வகைகள் உண்டு. அவன் வாழும் வீடுகளும் பலவகைகளாக உள்ளன. ஒரே மாதிரி உணவு, ஒரே மாதிரி உடை, ஒரே மாதிரி வீடு என்று இருந்தால் மனிதனுக்கு இனிமை உண்டாவது இல்லை. பல்வகையாக இருப்பதே வாழ்வில் சுவை உண்டாக்குகிறது. அதனால் பலவகை வடிவங்களை வழிபடுவதனால் மேலும் மேலும் பக்தி பெருகுமென்றிக் குறைவதில்லை.

ஆண்டவன் தன் வடிவத்தைக் காட்டுவது அன்பர்கள் அதைப் பற்றிக் கொண்டு தியானம் செய்து உய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். மக்கள் பலவகை மனோபாவங்களை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ‘லோகோ பின்ன ருசி’ என்றபடி ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வடிவத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகிறது.

ஞானியர் இறைவனைத் தியானம் செய்து அவன் கடருவைத் தம்முள்ளே தரிசிக்கிறார்கள். அந்த உருவத்தைப் பிறரும் காணவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகின்றார்கள். ஆனால் அதை உள்ளே காணுவதற்குரிய பக்குவம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லை. ஆதலால் தாம் கண்ட உருவங்களுக்கு வடிவமைத்துத் தந்து நம்மை வழிபடும்படி செய்கிறார்கள். தம் உள்ளத்தில் கண்ட வடிவத்தை வெளிப்படையாக நாம் தரிசிக்கும்படி விக்கிரகங்களாக வடித்துத் தருகிறார்கள். அவ்வாறு செய்வதற்கு ஆகமங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. அகத்தே கண்டதை ஒருவாறு புறத்தே அமைத்து அவர்கள் காட்டுகின்றார்கள். நாம் புறத்தே கண்ட அந்த வடிவத்தை அகத்திலும் தியானித்துப் பயிற்சி செய்ய வேண்டும். அப்போது புறத்தே கண்ட அந்த உருவம் தேச பெற்றுத் தோன்றும், நடனமிடும், நம்மோடு பேசும். இந்த உள்ளுணர்வாகிய ஆனந்தத்தைப் பெற்றவர்கள் பலர்.

“என்னுள்ளே தேடிச் கண்டு கொண்டேன்”

என்று அப்பர் பாடுகிறார்.

“போக்கும் வரவும் இரவும் பகலும் புறம்பும் உள்ளும்

வாக்கும் மனமும் வடிவும் இல்லாதொன்று வந்து வந்து

தாக்கும்; மனோலயம் தானே தரும்; என்னைத் தன்வசத்தே

ஆக்கும்; அறுமுக வாசொல் லொணாதிந்த ஆனந்தமே”

என்ற அருணகிரியார் திருவாக்கில் இந்த அனுபவத்தைப் பார்க்கலாம்.

இவ்வாறு உள்முகத்தே வைத்துத் தியானிக்கவே கடவுள் பல உருவங்களை எடுக்கிறார். ஒவ்வொருவர் மனமும் ஒவ்வொரு வகையில் இருப்பதால் இறைவன் பல பல வடிவங்களை எடுக்கிறான். ஏதேனும் ஒன்றில் மனிதன் மனம் ஈடுபட வேண்டுமென்பதே அவன் திருவுள்ளம்.

தேங்காய், பழம், கற்பூரம், சாம்பிராணி, முதலிய பண்டங்களைக் கோவிலுக்கு அருகில் விற்கிறார்கள். நவதானியக் கடையில் பலவகைத் தானியங்களையும் பெறலாம். ஜவுளிக் கடையில் பல வகையான ஆடைகளைப் பெறலாம். இப்படியே வெவ்வேறு வகையான பண்டங்களை விற்கும் பலவேறு கடைகள் உள்ளன. எல்லாப் பண்டங்களையும் ஒரே கடையில் பெறுவதானால் எவ்வாறு நன்றாக இருக்கும்! அப்படியும் சில கடைகள் உண்டு. அவற்றை உயர்ந்த கடை (Super Market) என்று சொல்கிறார்கள். பலவகைப் பண்டங்களையும் தரும் கடை உயர்ந்த கடையாகுமானால், பலவகை மனோ பாவங்களையுடையவர்களுக்கும் ஏற்ற வகையில் பல வகையான வடிவங்கள் இறைவனுக்குரியவை எனச்சொல்லும் இந்து மதம் மிகச் சிறந்த மதம் (Super Religion) என்று சொல்லலாம் அல்லவா?

கிராமத்தில் உள்ள ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் வெவ்வேறு ஊர்களில் வெவ்வேறு கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். விடுமுறையில் யாவரும் ஊருக்கு வருகிறார்கள். தாம் உண்ணும் உணவு விடுதிகளில் தம் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையில் சிற்றுண்டிகளைப் பெற முடியாமல் ஏங்கிய அவர்கள் ஊருக்கு வந்தவுடன் ஆளுக்கு ஒரு சிற்றுண்டி வேண்டுமென்று அன்னை யிடம் சொல்கிறார்கள். அன்னை

செல்வமுடைய வளாதலாலும், தன் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்து தரும் அன்பு உடையவளாதலாலும், அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து தருவதோடு அவற்றிற்கு மேலும் சில சுவையான சிற்றுண்டிகளைச் செய்து தருகிறாள். இது அவளுடைய வளவாழ்வையும் தன் மக்களிடம் உள்ள அன்பையும் காட்டுகின்றது. ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்து, இதைத் தான் யாவரும் உண்ண வேண்டும் என்று சொல்ல மாட்டாள். வறுமையுடையவர்களே அப்படிச் சொல்வார்கள்.

அவ்வாறு வளம் பெற்ற இந்து மதம் வெவ்வேறு வகையான மூர்த்திகளைக் காட்டி, எப்படியாவது மக்கள் உய்ய வேண்டும் என்று எண்ணும் வகையில் அமைந்திருக்கின்றது. இதைச் சிறப்பான மதம், எல்லா வகையான மன இயல்புடையவர்களுக்கும் ஏற்ப வழிகாட்டும் மதம் என்றால் பிழை உண்டா?

இவ்வாறுள்ள மூர்த்தி பேதங்களை வழிபடலாம் என்று சுருதி சொல்கிறது. மேலே சொன்ன காரணங்கள் யுத்திக்குப் பொருத்தமாக உள்ளன. சுருதி, யுத்தி, அனுபவம் என்று மூன்றைச் சொல்வதுண்டு. சுருதியாலும் யுத்தியாலும் பல வடிவங்களை வழிபடுவது நடைமுறைக்கு ஏற்றது என்பதை உணர்ந்தோம். அனுபவத்தில் அது சாத்தியமானதா என்று பார்க்க வேண்டும்.

இந்த மூர்த்திகளை வழிபட்டுப் பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றவர்கள் இந்த நாட்டில் உண்டு. சிவ பெருமானை வழிபட்டுப் பேரின்ப வாழ்வு பெற்றவர்கள் நாயன்மார்கள். திருமாலை வழிபட்டு உய்தி பெற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள். அம்பிகையை உபாசனை செய்து நலம் பெற்றவர்கள் இராமகிருஷ்ணபரம ஹம்ஸர், அபிராமிபட்டர் முதலியோர். முருகப் பெருமானை வழிபட்டு இன்பம் பெற்றவர்கள் அருணை கிரிநாதர், பாம்பன் சுவாமிகள் முதலியோர். இவ்வாறே ஒவ்வொரு மூர்த்தியையும் வழிபட்டவர்கள் பலர். ஆகவே பல உருவ வழிபாடு அனுபவத்துக்கும் துணை செய்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

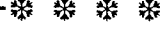
ஒருவனே பல வடிவங்களையும் வழிபடலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். எந்த வடிவத்தில் தன் மனம் ஈடுபடுகிறதோ அதைப் பற்றிக் கொண்டு தியானம் செய்ய வேண்டும். இதனால் மற்ற வடிவங்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்பதன்று. கற்புடைய மங்கை ஒருத்தி புறத்தே அண்ணன், தம்பி, தந்தை, பிற உறவினர் ஆகியவர்களோடு பேசிச் சிரித்துப் பழகினாலும், இன்பத்தை விழையும் போது தனிமையில் தன் கணவனோடு இணைகிறாள், அவ்வாறே எல்லா மூர்த்திகளையும் வணங்கினாலும் தனக்கு விருப்பமான மூர்த்தியை உண் முகத்தே தியானித்து வரவேண்டும். வீதியில் உள்ள வீடுகளெல்லாம் நன்றாக இருந்தாலும், தன் உறவினர் வாழும் வீடுகளுக்கு ஒருவன் அவ்வப்போது சென்று வந்தாலும், அவன் தன் வீட்டுக்கு வந்தே உண்ணுகிறான், உறங்குகிறான். அவ்வாறே எல்லா மூர்த்திகளையும் வேறுபாடின்றித் தரிசித்தாலும், தன்னுடைய உபாசனா மூர்த்தியை உள்ளத்தே வைத்துத் தியானம் செய்வதே அநுபவத்தைப் பெறுதற்குரிய வழி.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமையைக் காட்டும் இந்தச் சிறப்பியல்பு இந்து மதத்துக்கு உரியது.

பல கிளைகளும் வளரும் தன்மை உடைய ஆலமரத்தை பெரியதாகக் கருதுகிறோம். அது 'ஆட்பெரும் படையொடு மன்னர்க்கு இருக்க' நிழல் தருகிறது. அத்தகையதே இந்து மதம், அதிகாரமோ, விளம்பரமோ இல்லாமல் இந்த மதத்தின் பெருமையை உணர்ந்து அமெரிக்கர்களும் வேறு நாட்டவர்களும்

இதை விரும்புகிறார்கள். உண்மையான மதிப்பு இருப்பதால் அதைப் பலரும் விரும்புவது இயற்கை.

இதுவரைக்கும் கூறியவற்றால், இந்து மதம் ஜீவன் முத்தியை அடைய வழிகாட்டுவது என்பதும், எப்படியேனும் மனிதன் தன் மன இயல்புக்கு ஏற்ற வடிவத்தைத் தியானித்து உய்ய வேண்டுமென்று கருதிப் பல மூர்த்தி வழிபாட்டை வகுத்திருக்கிறது என்பதும் புலனாகும்.

கீழ்க்கண்டவாறு இந்து மதம்

க.சி.குலரத்தினம்

சீவாமி விபுலானந்தர் அமெரிக்காவில் இந்து மதம் பற்றிப் பேசுவதன் முன்னரே அமெரிக்கர், இந்து சமயத்தையும் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். பழைய பாதிரிமாள் தங்கள் ஆண்டறிக்கைகளில் இந்து சமயங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் இங்குள்ள சமயப் பிரசாரங்களைப்பற்றியும், இவர் தம் பெரு முயற்சிகளைப் பற்றியும் காலத்துக்குக் காலம் எழுதியுள்ளார்கள்.

19- ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையைப் பொறுத்த அளவில் இங்கே வித்துவான்கள், புலவர்கள், பண்டிதர்கள் விவேக முறுக்கேறி மகா வித்துவான்கள் என்றும், தருக்க கோடிகள் என்றும், இலக்கணக் கொட்டர்கள் என்றும், மாயாவாத துவம்சகோளரிகள் என்றும் சமூத்திரு நாட்டிலேயன்றித் தமிழ்த் திருநாட்டிலேயும் புகழ் பெற்று விளங்கினார்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் வரலாறு முறையாக எழுதப்பெறுமாயின், யாழ்ப்பாணத்தவரின் பாரிய முயற்சிகள் பெருமளவில் இடம்பெறத் தக்கனவாகச் சிறப்பிடம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆட்சேபமும் இல்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப ஆண்டுகளிலேயே அலைகடலில் மிதந்து வந்த அமுதம் எனத்தக்க ஆங்கில மொழியை இலங்கையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் இங்கே பரப்பினார்கள். ஆங்கிலத்தைப் பரப்பிய போக்கில் அவர்கள் தங்கள் சமயத்தையும் பரப்புவதற்கு வசதியாகக் குருமாரையும் இங்கே வரவழைத்தார்கள். எங்கள் நாட்டுக்கு வருகைதந்த குருமார்கள் அமெரிக்க நாட்டவர் காலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பைடுத்த கோட்டையிலும் கல்விச் சங்கங்களை நிறுவினார்கள். யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தவர்கள் வட்டுக்கோட்டையைத் தங்களுக்கு வசதியான இடமாகக் கொண்டனர். அமெரிக்க மிசனரிமாள் வட்டுக்கோட்டைக்கு வருகை தந்தமையை ஒரு வரப்பிரசாதமாகவும் கருத இடமுண்டு.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலேய புரட்சியில் இரண்டாவது பெரிய நகரம் எனப் புகழ் பெற்ற கல்கத்தாவில் ஆங்கிலம் வளர்க்கப் போனவர்களை அந்நகரத்தார் உபசரிக்காமை காரணமாக, அவர்கள் மோறிசஸ் தீவில் தங்கிவிட்டுப் பம்பாய் நகரை நோக்கிப் பிரயாணமான போது, கடலலைகள் அவர்களை இலங்கையில் காலித் துறைமுகத்தில் கரை சேர்த்தன. காலியில் ஒதுங்கிய

கல்விமான்கள் கொழும்பில் சில நாட்கள் தங்கிய போது யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமையைக் கேட்டறிந்து இங்கு வட்டுக்கோட்டையை அலங்கரிப்பராயினர்.

வட்டுக்கோட்டையில் வந்தேறிய கல்விமான்களுள் வாரன், ரிச்சாட்ஸ், பூர், மெயிக் முதலானோர் குறிப்பிடத்தக்க பெரியவர்களாவர். இவர்கள் முதலில் தெல்லிப்பழை, மல்லாகம் முதலிய இடங்களில் பாடசாலைகளைமைத்துக் கல்விப் பணிபுரிந்தபின், 1823 - ஆம் ஆண்டளவில் வட்டுக்கோட்டையில் செமினரி என்னும் சர்வ சாத்திரக் கலாசாலையை ஆரம்பித்தார்கள். அதன் பின்னரே 1827 - ஆம் ஆண்டில் கொழும்பு நகரையடுத்த கோட்டை என்னும் பழைய இராசதானியிலும் செமினரி ஒன்றை நிறுவினார்கள் என்பர்.

இப்பால் வட்டுக்கோட்டைக் கல்விக்கழகம் நாளொரு வண்ணம் வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் இங்கு பயின்றவர்கள் பன்முக ஞானம் பெறக் கூடியதாகப் பாடத்திட்டமும் அமைக்கப் பெறலாயிற்று. ஏட்டிலிருந்த வடமொழி நூல்களையும் தமிழ் நூல்களையும் மாணாக்கர் கற்றுத் தேறுமளவில் பேராசிரியர்கள் கண்ணும் கருத்துமாகக் கற்பித்தார்கள், வழிகாட்டினார்கள். அமெரிக்க நாட்டவருக்குக் கிடைத்த புலமைப் பரிசில்கள் காரணமாக இவர்களுக்கு அவர்களின் பெயர்களும் வழங்கப் பெற்றன. இவர்கள் பெற்ற பெயர்களுள் வைமன், பிரவுண், கரோல், வில்லியம், போர்ட், ஏபிரகாம், குக், வின்ஸ்லோ முதலானவை இன்றும் பாரம்பரியமாக வழக்கில் நிலவுகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வளரத் தொடங்கிய விஞ்ஞானத் துறையில் நம்மவரும் ஈடுபாடு கொள்ளும் வகையில் பாடங்களைக் கற்பித்த பேராசிரியர்கள் தாமும் தம் ஓய்வு நேரங்களில் எம் நாட்டவரின் இலக்கிய இலக்கண சமய நூல்களையும் வடமொழி தென் மொழியாகிய இரு மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்து விற்பன்னர்களாயினர்.

வடமொழி தென்மொழிகளில் கிடைத்த அறிவு நூல்களையும், ஞான நூல்களையும், எழுத்து எண்ணிப் படித்த அமெரிக்கர் சிலர் சைவசித்தாந்தத் துறையில் பெரிதும் ஈடுபடுபவராயினர். இன்னும் இராமாயணம், பாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களிலும், கந்தபுராணம் முதலாய புராணங்களிலும்

தத்துவக் கட்டளை, திருக்குறள் முதலாய நூல்களிலும் பாண்டித்தியம் பெறுவாராயினர். தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னும் குறிக்கோளுக்கமையப் பண்பட்ட பேராசிரியர்கள் தங்கள் மாணாக்கர்களையும் பெரும் பண்டிதர்களாக உருவாக்கினார்கள்.

இவ்வாறு சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தவர் விவேக முறுக்கேறிய செம்மையை இலங்கைத் தேசாதிபதி, பிரதம நீதியரசர், பிரதம பிசப்பாண்டவர் முதலானோர் மெச்சியதோடு அன்று இலங்கை அரசியல் முறைகளில் திருத்தம் செய்யவந்த கோல்புறாக் குழுவினரும் பெருமளவில் பாராட்டியுள்ளனர்.

வட்டுக்கோட்டையில் சகலாகம சாத்திரங்கள் வளர்ச்சியுற்று வந்த காலத்தில் 1835 ஆம் ஆண்டில் வணக்கத்துக்குரிய ஏச். ஆர். ஹொஸிங்ரன் என்பார் வட்டுக்கோட்டைச் சாத்திர சாலையில் அதிபராயினார். கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் கணிதம், வானநூல், சைவ சித்தாந்தம் முதலிய துறைகளில் வெகுவாக ஈடுபட்டு இந்து சமய முறைப்படி வான சாத்திரத்தைத் துறைபோகப் பயின்று அது சம்பந்தமாகப் பெருநூலொன்றை எழுதினார். அந்நூல் அக்காலத்தில் கல்கத்தா சர்வகலாசாலையில் எம். ஏ. என்னும் முதுமாணிப்பட்டப் படிப்புக்குப் பாடநூலாய் விதிக்கப் பெற்றிருந்தது.

கலாநிதி ஹொஸிங்ரனின் பெருமையை அக்காலத்தில் தேசாதிபதியின் பிரதம காரியதரிசியாயிருந்த எமெர்சன் தென்னென்ற என்னும் பிரபு வெகுவாகப் பாராட்டி அறிக்கை எழுதியுள்ளார். கீழைத்தேயக் கலைத்துறைகளிலும் ஞானத்துறையிலும் மேலும் ஈடுபட்டிருந்த கலாநிதி அவர்கள் மெய்கண்டதேவர் அருளிய சிவஞான போதம் என்னும் சித்தாந்த நூலையும், உமாபதி சிவாச்சாரியார் அருளிய சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலையும், கட்டளை நூல்களுள் தத்துவங்களைப் பற்றி விரிவாக விளம்பும் தத்துவக் கட்டளை என்னும் நூலையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெரியார்கள் உதவியுடன் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பாராயினார்.

இம்முன்று நூல்களையும் அவர் மொழி பெயர்த்ததோடு, அவற்றை ஆங்கிலம் வல்லார் முட்டின்று முறையாக அறிந்து கொள்ளும் வகையில் முன்னுரையும், குறிப்புரையும் அருமையாக எழுதி, மூன்று நூல்களையும் ஒரே தொகுதியாக 1854 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்து சமய மெய்யுணர்வுக் கோட்பாட்டில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்னும் பொருளமைந்த தலைப்பில் அவர் தயாரித்த தொகுதிகள் அமெரிக்காவின் கிழக்குத்தேச நாகரிகத்திற்குரிய சங்கத்துச் சஞ்சிகை மலர்களில் சிறப்பிடம் பெற்றன. அன்றியும் அவை ஒரு தொகுதியாக நியூஹாவான் என்னும் பெயரிடப் பெற்று, ஹாம்லன் என்பவரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலின் முன்னுரையில் கலாநிதி ஹொஸிங்ரன், “இது உலகத்துக்கே உரியது என்று கூறுவதில் பெருமைப்படுகின்றேன். இதனைப் பெரிய உபகரிப்பு என்றே உவகையுறுகின்றேன். இதில் வருகின்ற பரிபாஷைகள் இந்து சமய தத்துவங்களுக்குரியனவாகும். இவற்றுக்கு எளிதில் ஐரோப்பிய மொழிகளில் பதங்களைக் காண முடியாது; இவை குருமுகமாக அறிய வேண்டிய நுட்பங்களாகும் என்பேன். சாதாரணமாகப் பொது மக்களால் தீண்டற்கரியனவாய்

புனிதமாகப் பேணப்பெற்று வந்த தெய்வீகம் பழுத்த நூல்கள் இவையாகும். இவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னறிவாக இந்துசமய அடிப்படைத் தத்துவங்களை ஒருவர் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நூல்களை உணர்தல் ஆலய வழிபாடு செய்வதையொக்கும். இவற்றை நானறியக் கிடைத்தமை எனக்கு கிடைத்த கடவுட் கொடை எனவே நான் கருதுகிறேன். இவற்றை விளங்கிக் கொள்வதற்கு மனப்பூட்டைத் திறப்பதற்குத் திறவுகோலாய் அமைந்துள்ளது பஞ்சாட்சர மந்திரம் என வழங்கும் திருவைந்தெழுத்தேயாம். இவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்ப்பதில் எனக்கு உறுதுணையாகவிருந்தவர்கள் வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரசாலையில் உருவான யாழ்ப்பாணத்து அறிஞர்களாவார். இவர்களோடு நீண்டகாலம் நான் கொண்டிருந்த தொடர்பு காரணமாகவே இத்தகைய ஞானநூல்களை நானறியும் தகைமை எனக்குக் கிடைத்தது என்பேன்” என்று அவர் ஆற்றாமையோடு எழுதியுள்ளார்.

இனி தத்துவம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்குகையில் கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் அது உண்மைப் பொருள்களின் உண்மை இயல்பு என்பார். தத்துவக் கட்டளையை அவர் நானூற்றுப் பதினாறு புலஸ்காப் தாள்களில் மொழி பெயர்த்ததாகக் கூறுவர். இது இந்து மதத்தில் சைவ சமயத் திறத்தைக் கூறும் என்பார். இதனோடு அடைவுடைய தத்துவப் பிரகாசத்தில் சிறப்பையும் ஈண்டு குறிப்பிடுவர். இவை உலக உற்பத்தியோடு மனித இயல்புகளையும் முறைமையாக விளக்குவன என்பார். இவற்றுக்கெல்லாம் விளக்கங்கள் அகலவுரைகள் தமிழ்மொழியிலேதான் உள்ளன என்று தமிழரைப் போற்றுவார்.

தத்துவக் கட்டளையின் தனிப்பெருமையைக் கூறும் போது, தத்துவங்களைச் சாங்கோபாங்கமாகப் படிக்கிராமத்தில் கூறும் நூல்களில் விரிவாக அத்தனை தத்துவங்களையும் விளக்கும் தகுதி வாய்ந்த ஒரேயொரு நூல் இதுதான் என்று பெருமைப்படுவர். இதன் பெருமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வாழுகின்ற சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்திகளான செந்தமிழ் பெரியார்கள் தாம் என்பர்.

தத்துவங்கள் எல்லாமாகத் தொண்ணூற்றாறு என்பதையும் அவை முதலிலமைந்த முப்பத்தாறும், அடுத்துவந்த அறுபதும் என்று விளக்கிய கலாநிதி, முதல் தத்துவம் மூன்றாயிருந்து விருத்தியடைந்த விதத்தையும், விரித்து விளக்கியுள்ளார். இன்னும் தத்துவத்தைக் குறிப்பதற்கு நேரொப்பான ஆங்கிலப் பதங்கள் பலவற்றைக் கூறியவர், அவையாவும் தமிழன் கண்ட தத்துவத்தின் உண்மையியல்பை உணர்த்த மாட்டாதென்பார். கலாநிதி ஹொஸிங்ரன் சிவஞானபோதம் என்னும் சிவம் பழுத்த சாத்திர நூல் முகஞ் செய்தபோது, இதிலுள்ள அளவையின் அமைவையும், அருமைமையையும் அதிகமாகப் பாராட்டுவார். ஞானம் கைவரப் பெற்ற, பழுத்த அருளாளரின் அறிவை, வெகுவாக வியந்து போற்றுவார். இந்து மதத்தவரின் பார்து பட்ட பன்முக ஞானத்தைப் புகழ்ந்து நயப்பார். உண்மையை உணர்த்துவதற்கு ஞானிகள், அளவைஞானத்தை அமைவாகக் கையாண்ட சிறப்பினைப் புகழ்வார். அளவை நூலறிவில்லாமல் சிவஞானபோதச் செழும்பொருளை உணர முடியாது என்று விளக்கி அதனை ஆங்கிலம் வல்லார்க்குப் பெரிய தொரு முன்னுரையில்

விரித்தெழுதுவர். பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருளுண்மையை விளக்குவதற்கு, அளவை உபயோகமாயமைந்த முறையையும், அளவை என்பது செந்தமிழ்ப்பதம் என்பதையும், அது நீதியை அறிவதற்கு அனுகூலமாயுள்ளதையும் விளக்குவர்.

அளவைப் பிரமாணங்களை ஆறாகவும், பத்தாகவும், பத்துக்கு மேற்பட்டவைகளாகவும், மூன்றாகவும் கூறுவார்களும் உளரென்பதை விளக்கியவர், மெய்கண்டார் காட்டிய வழியிற் பத்துப் பிரமாணங்களை விளக்குவர்.

காட்சி என்பது காண்டல் எனப்படும். Perception in a large sense. அனுமானம் என்பது கருதல் எனப்படும். Inference உரை என்பது ஆகமம் ஆகும். Revealing including different classes of professedly divine books.

அபாவம் - Negation Denial of a thing based on the known absence of some quality or on the non - existence of some other thing

பொருள் - Implication

ஒழிவு - Exception

ஐதீகம் - Tradition

ஒப்பு - Similitude

உண்மை - Truth or Essential Property

இயல்பு - Naturalness

இனி காட்சி நால்வகைப்படும் என்றும் அவை இந்திரியக் காட்சி perception by organs of sense that is sensation,

மானதக் காட்சி - perception,

வேதனைக் காட்சி - experimental perception what one learns from experience,

யோகக் காட்சி - transcendental perception or vision had by religious meditation.

இன்னும் சாதாரணமான இலகுவான காட்சி எனப்படும், மூலகைக் காட்சிகளை விளக்கும் போது

ஐயக்காட்சி - doubtful perception,

திரிபு காட்சி - mistaken perception

சவிகற்பக் காட்சி - analytical perception,

சைவசித்தாந்திகளின் யோகக்காட்சியை விளக்கும் போது அது ஐயத்தின் நீங்கியதாய் மறுவற்றதாயிருக்கும் என்பார்.

அன்றி அது முன்சொன்ன சாதாரண காட்சிகளில் தங்கியிராது பூரணமானதாயிருக்கும் என்பார். இத்தகைய காட்சி வல்லார் சித்தர்கள் என்றும், சித்தி எண்வகையினதென்பதையும் விளக்குவர்

சித்தி - miraculous gifts obtained by several ascetic observances.

அணிமா - The Power of rendering one's bulk to the size of an atom

மகிமா - The Power to increase one's bulk illimitably.

இலகுமா - The power to make oneself so light as not to feel the influence of gravity.

கரிமா	-	The power to make oneself so heavy as not to be effected by any attracting forces.
பிராத்தி	-	The power to obtain whatever one desires.
பிராகாமியம்	-	The power of penetrating every where without regard to natural obstacles.
ஈசத்துவம்	-	The power to act as God or to constrain everything in obedience to one's will.
வசித்துவம்	-	The power to assume any form, and the proper functions of that form.

இவை முதிர்ந்த யோகியின் ஆற்றல்கள் என்றும் இவை ஈசனோடு இணைவதற்கு உபயோகமானவை என்றும் விளக்குவர்.

இதன்பின் தன்பொருட்டனுமானம், பிறர் பொருட்டனுமானம், என்பனவற்றை inference for one's self, or inductive inference என்றும், inference for the sake of others or declarative inference என்றும் விளக்குவர். பின்னர் மூலகைப்பட்சம், மூலகை ஏது என்பனவற்றையும் முறையாக விளக்குவர்.

பட்சம்	-	The simple statement of a fact or truth. It is a proposition.
சபட்சம்	-	A specific statement of a known fact or truth
வீபட்சம்	-	A negative proposition, the reverse of sapaksham

ஏது என்றால் என்ன என்பதை விளக்கும் போது அது reasons என்பார்.

அது தானும் மூலகை முறைமையில் இயல்பேது, காரியஏது, அனுபலத்தி ஏது, என்றும் இவற்றை விளக்கும் போது natural reason, an effect showing a cause, arguing from the want of any cause, to the non existence of any effect என்பார்.

மேலும் அன்னுவயம் என்பது direct or positive statement of the argument with the conclusion என்பார்.

திருட்டாந்தம்	-	proof by example
உபநயம்	-	application of the reason to the simple proposition
நிகமனம்	-	the conclusion or proposition proved
ஏது அனுமானம்	-	Reasoning from a natural cause
பொது அனுமானம்	-	Reasoning from the common or customary connection of things
சாதனம்	-	Logical premise
சாத்தியம்	-	Logical conclusion
எச்ச அனுமானம்	-	reasoning from any phenomenon to its natural antecedent, or cause.
காரியம்	-	the common logical term for effect or result.

முதல் அனுமானம் -	reasoning from a cause to its Common effect, or from an antecedent to its usual consequent
காரணம் -	cause
பூர்வக் காட்சி அனுமானம் -	inference of some previous sensation or perception
கருதல் அனுமானம் -	inference involving reflection
ஆகம அனுமானம் -	inference from revealed doctrines

இறைவன் இயம்பியவை என்னும் அருள் வாக்கியங்களை Revelations என்பர்

தந்திரக் கலை - Is the course of instruction embraced in thanthiram which is to be perused with desire. Thanthiram are portion of Akamam. They treat of the mystic philosophy of the divine operations especially as concluded, as they always are, through the agency of Satthi the Female Energy of Deity

தந்திரம் என்பது சரியை, கிரியை என்பனவற்றைக் கூறுவது என்று விளக்குவர்.

மந்திரக்கலை - Is a course of knowledge obtained by means of manthiram - mystic formulas. By the proper utterance or manthiram, manam and rest of the Intellectual Organic Faculties are subdued. Manthirams are a sort of organized divinities or divine emanations, which are capable of communicating the highest knowledge and power to those who have attained to a correct understanding and proper use of them. Hence they illuminate the Soul - give it a sort of transcendental understanding. They therefore, become an important means of establishing the assumed doctrines.

Manthirakalai is confined chiefly to the third stage in divine life of men called Yogam- Meditation.

உபதேசக்கலை - This is a course of sacred learning which reveals the true nature of the eternal God. Upathesakalai

of divine instruction belongs exclusively to Gnanam the last and highest stage in human progress. This cause of instruction includes all those works that treat of Gnanam or divine wisdom, such as Siva Gnana Potham and others, one of the Agama Doctrines. None but the highest Gurus can teach in this department.

இனி நியாயித்தல், நிர்ணயித்தல், சம்பந்தமாக மெய்கண்டார் செய்தருளிய சிந்தனா வழியில் பிரமாதா, பிரமாணம், பிரமேயம், என்பனவற்றைக் கலாநிதி ஹொஸிந்ரன் விளக்குவர் பிரமாதா - The one who understands or thinks, the agent in reasoning. This is the soul, less or more enlightened, according to its progress in divine knowledge.

பிரமாணம் - the principle or method by which the soul reasons.

பிரமேயம் - the object sought or that which is known by course of reasoning that which is contained in any logical conclusion.

பிரமேயத்தில் தன்னியல்புப் பிரமேயம், பொதுவியல்புப் பிரமேயம் என இரண்டு வகையினையும் முறையாக விளக்குவர். சீவன்முத்தனைப் பற்றிக் கூறும் போது "The soul still in the body, and yet prepared for final emancipation, at death, is attributed to any one, the term at once distinguishes that soul as freed from the influence of Malam, and as distinct from all other souls."

சித்தாந்தத்தில் வருகின்ற போலிகளை விளக்கும் போது அவை நான்கையும் General Classes of fallacies in Inference.

பசுப் போலி, ஏதுப்போலி உவமைப்போலி, தோல்வித்தானம், என்பவற்றுக்குப் பொருத்தமான விளக்கம் கொடுப்பர்.

இங்ஙனமாகச் சிவஞானபோதத்தை ஏற்ற முறையில் மொழி பெயர்த்து விளக்கிய கலாநிதி ஹொஸிந்ரன் சிவப்பிரகாசம் என்னும் சித்தாந்த சாத்திரத்திற்கும் முன்னுரையும், விளக்கமும், மொழிபெயர்ப்பும் உதவித் தமிழர் கண்ட தெய்வநெறிக் கோட்பாட்டை உலகமறியச் செய்தமை செயற்கரிய சீரிய செய்கையாகும்.

- ★ மன்னிக்கிற மனோபாவம் நம்மிடம் இருந்தால்தான் நமது தீய உணர்வுகள் நம்மைவிட்டு அகலும் (ஓர் அறிஞர்)
- ★ நேரத்தை சரியாகப் பயன்படுத்தாதவன் எண்ணியதை ஒருநாளும் அடைய முடியாது (ஓர் அறிஞர்)
- ★ பணத்தை வைத்திருப்பவனுக்குப் பயம்; அது இல்லாதவனுக்குக் கவலை (ஓர் அறிஞர்)
- ★ இன்று என்பது நம்பிக்கையின் வசம்; நாளை என்பதோ இறைவன் வசம் (ஓர் அறிஞர்)
- ★ மனிதன் சிரிப்பது பிறரைப் பார்த்து; அவன் அழுவது தன்னைப் பார்த்து (ஓர் அறிஞர்)

இறை வழிபாடு

- அருள்மொழி அரசு திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் -

நீங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன். இறை என்ற சொல் 'இறு' என்ற பகுதி அடியாகப் பிறந்தது. சரம், அசரம் என்ற எல்லாப் பொருள்களிலும் தங்கியிருப்பவன் இறைவன்.

“பார்க்குமீடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற
நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே”

“அங்கீங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய்
ஆனந்தபூர்த்தி யாகி அருளொடு நிறைந்தது”

உடம்பிலே உயிரும், உயிரிலே இறையும் தங்கியிருக்கின்றன. உதை பந்து - பந்துக்குள் “பிளாடர்”, அதற்குள் காற்று என்பது போல. எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லா உயிர்களையும் இயக்குகின்றதனால், பரம் பொருள் இயவுள் எனப் பேர் பெற்றது. “பெரும் பெயர் இயவுள்” என்பார் நக்கீரர். எல்லாவற்றையும் கடவுதனால், கடவுள் எனவும் பேர் பெற்றது.

ஒரு மருத்துவ மனையில் மருத்தவர் தங்கியிருப்பதன் நோக்கம், அம் மருத்துவமனையில் உள்ள பிணியாளர்களின் பிணிகளைப் போக்குவதேயாகும். அதுபோல், இறைவன் எல்லா உயிர்களிலும் தங்கி அவ்வுயிர்களின் பிறவிப் பிணியைப் போக்குகின்றனன்.

உள்ளொடு புறங்கீழ் மேலாய்

உயிர்தொறும் ஒளிந்து நின்ற கள்வன்

அண்டமும் அளவிலாத உயிர்களும்

ஆகமாகக் கொண்டவன்

என்பது பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவாக்கு.

இன்னணம் இறைவன் எங்கும் இருப்பினும் ஞானிகள் திருவுள்ளத்திலும் திருக்கோயில்களிலும் சிறப்பாக விளங்கித் தோன்றுகின்றான். ஏனைய இடங்களில் இறைவன் மறைந்திருக்கின்றான். ‘ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே’

-மாணிக்கவாசகர்.

பாலில் நெய் மறைந்திருப்பதுபோல், பிற இடங்களில் இறைவன் நிறைந்து மறைந்திருக்கின்றான். கடைந்த தயிரில் வெண்ணெய் திரண்டு உருண்டு வெளிப்பட்டிருப்பதுபோல், ஞானிகள் உள்ளத்திலும், திருக்கோயிலிலும் இறைவன் விளங்கிக் காட்சி யளிக்கின்றான்.

மற்ற இடங்களில் இறைவனை நாம் நினைந்து தியானிப்பதனாலும் வழிபடுவதினாலும் வினைகள் வெதும்புகின்றன. கோயிலில் இறைவனை வழிபட்டால் வினைகள் வெந்து கரிந்து நீறாகி விடுகின்றன.

கொடிய வெயிலில் ஒரு துணியை வைத்தால், அத்துணி, வெதும்புமே யன்றி வெந்து சாம்பலாகாது. சூரிய காந்தக் கண்ணாடியை வெயிலில் துணியை வைத்தவுடனே அத்துணி சாம்பலாகிவிடுகின்றது. நேர் வெயிலுக்கு இல்லாத ஆற்றல், சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வருகின்ற வெயிலுக்கு உண்டு.

பரந்து விரிந்து இருக்கின்ற கதிரவனுடைய வெப்பத்தை ஒன்று படுத்தித் தன் கீழே சூர்யகாந்தக் கண்ணாடி பாய்ச்சுகின்றது. பிற இடங்களில் இறைவனை வழிபடுவது, வெயிலில் வைப்பது போலாகும். திருக்கோயிலில் இறைவனை வழிபடுவது, சூரியகாந்தக் கண்ணாடியின் கீழே வைப்பது போலாகும். ஆதலால், திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாத தாகும்.

மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்

ஆலயந் தானும் அரன்னைத் தொழுமே

என்பது சிவஞான போதம்.

திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், நால்வர், ஆழ்வார்கள் ஆகிய ஆன்றோர்களாலும் நிறுவப் பெற்ற காரணத்தால் அவை மேன்மை பெற்று, வழிபடு வோருடைய வல்வினைகளையகற்றி, வேண்டிய வரங்களை வழங்கி அருள்புரிகின்றன.

பசுவின் உடல் முழுவதும் பால் பரவியிருப்பினும் மடியின் மூலமாக அதனைப் பெறுவதுபோல், எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற இறைவனுடைய திருவருளைத் திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்கள் மூலமாக நாம் பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரு பறவை இரு சிறகுகளைக் கொண்டு பறப்பதுபோல், இறை வழிபாட்டிற்குப் பூவும் நீரும் வேண்டப்படுகின்றன.

புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு

அண்ணல் அதுகண்டு அருள்புரியா நிற்கும்

என்பது திருமந்திரம். எங்கும் நிறைந்த இறைவனை, எங்கும் எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய பூவினாலும், நீரினாலும் நாம் வழிபட வேண்டும். வழிபாட்டிற்கு அன்பும், ஆசாரமும் இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

அன்புடன் ஆசார பூசை செய்து

உய்ந்திட வீணாள் படாது அருள்புரிவாயே

என்று அருணகிரிநாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்.

திருக்கயிலாய மலையில் பார்வதி பரமேசுவரர் மீது விளையாட்டாக வில்வக் கிளையை உதிர்த்த, குரங்கு அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்த அச்சிவ புண்ணியத்தால் பூவுலகிற் பிறந்து, முககுந்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற பெயருடன் மூவுலகும் ஆண்டது.

வில்வக் கிளையுதிர்ந்த வெய்ய முகக்கலையைச்

செல்வத் துரைமகனாய்ச் செய்தனையே

-திருவருட்பா.

இறைவழிபாடு செய்து மார்க்கண்டேயர் மறலியை வென்ற வரலாறு உலகம் அறிந்த ஒன்று.

ஆத்ம சோதியினால் அருட்சோதி சூழ்ச் சிவசோதி விளங்குகின்றது.

ஆத்மசோதி - வட்டமாகிய கல்.

அருட்சோதி - அதனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற

ஆவுடையார்

சிவசோதி - மேல் நோக்கிய இலங்கம்.

இதுதான் சிவலிங்கத்தின் உண்மை.

“ஜோதியுள் ஜோதியுள் ஜோதி”

என்பார் இராமலிங்க அடிகளார்.

கோயில் ஐந்து பிரகாரங்களோடு கூடியது. இந்த உடம்பே இறைவன் இருக்கின்ற திருக்கோயில். இந்த உடம்பு அன்னமய கோசம், பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்ற பஞ்ச கோசங்களுடையது.

உடம்பில் 32 கட்டுக்களோடு கூடிய முதுகந்ததண்டே, திருக்கோயில் கொடிமரமாகக் காட்சியளிக்கிறது. கொடிமரத்தில் கொடி ஏறியவுடன் இறைவன் வெளியே வந்து காட்சியளிக்கின்றான். அதுபோல் முதுகெலும்பாகிய வீணா தண்டத்தில் வளைந்து செல்லுகின்ற சுழுமுனை என்ற வெள்ளை நரம்பின் வழியாகப் பிராணவாயு ஆறாதாரங்களையுங் கடந்து, பிரமநந்திரத்தைத் தாண்டி சகஸ்ரார வெளியிலே சென்றவுடன் சிவசோதி காணப்படும்.

திருக்கோயிலில் விளங்கும் பத்திர இலிங்கமாகிய பவி பீடம் பாசத்தையும், நந்திதேவர் பசுவையும், சிவலிங்கம் பதியையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நமது சரீரத்தில் உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விகத்தி, ஆக்ஷை, என்ற ஆறு ஆதாரங்களையும் கோயிலில் உள்ள யாக மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், கல்யாண மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், மகா மண்டபம், அர்த்த மண்டபம் என்ற மண்டபங்கள் தெரிவிக்கின்றன. எனவே, திருக்கோயிலில் சென்று இறைவனை வழிபட்டு அங்கே கண்ட பரம்பொருளை நம் உடம்புக்குள்ளேயும் கண்டு மனோலயம் பெற வேண்டும்.

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊறுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானார்க்க வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளம் புலனைந்தம் காளா மணிவிளக்கே

-திருமந்திரம்.

கட்டையில் கனல் மறைந்திருக்கின்றது. “விறகிற் றீயினன்” என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். கட்டையைக் கடைந்தவுடன், அதில் மறைந்த கனல் வெளிப்பட்டுக் கட்டை கனலாகக் காட்சியளிப்பது போல், உயிரில் ஒளிந்திருக்கின்ற இறைவனை ஞானத்தால் கடைவோமாயின், சிவம் வெளிப்பட்டுச் சீவனைச் சிவமாக்கிக் கொள்ளுகிறது.

எண்ணில் காலமாக எண்ணிலாத உடம்பெடுத்து வருகின்ற நாம், இறைவனை மெய்யன்புடன் உள்ளம் குழைந்து உருகி மலரிட்டு அருச்சனை செய்து வழிபட்டால் பிறவி நோய்தீரும்.

கன்றெடுத்த விளவிறந்தது
காலெடுத்து மழைக்குடைந்த காலிகாக்கக்
குன்றெடுத்த மால்விடையின்
கொடியெடுத்து வடிவெடுத்துக்கூறொணாத
மன்றெடுத்த சேவடியின் மலரெடுத்துச்
சாத்தியன்பின் வழிபட்டோர்கள்
இன்றெடுத்த வுடற்பிறவி யீனியெடா
வண்ணமெண்ணம் எய்து வாரே

-சிவரகசியம்

தெய்வம் ஒன்று :

திருக்கோயில்களில் சிவலிங்கம், தட்சிணா மூர்த்தி, நடராஜர், சந்திரசேகரர், அம்பிகை, விநாயகர், முருகர், திருமால் என்ற பல மூர்த்தி இருப்பினும், அவைகள் அனைத்தும் ஒரே மூர்த்தி தான்.

நெருப்பு - சிவபெருமான்
நெருப்பில் உள்ள சூடு - அம்பிகை
நெருப்பில் உள்ளசெம்மை - விநாயகர்
நெருப்பில் உள்ள ஒளி - முருகன்
மலர் - சிவபெருமான்
மலரின் வடிவம் - அம்பிகை
மலரின் நிறம் - கணபதி
மலரின் மணம் - மயிலவன்
நூல் - சிவபெருமான்
நூலின் அகலம் - பார்வதி
நூலின் நீளம் - கணேசர்
நூலின் கனம் - குமரக் கடவுள்
கடரோ சிவபெருமான் சூடுபரா சக்தி
திடமார் கணநாதன் செம்மை - படரொளி
கந்தவே ளாகும் கருதுங்கால் சற்றேனும்
வந்ததோ பேத வழக்கு
சிவபெருமானுடைய சக்திகள் நான்கு. அருள் சக்தி,
போர்ச் சக்தி, கோபசக்தி, புருஷ சக்தி.
அருட்சக்தி - பார்வதி
போர்ச் சக்தி - காளி
கோபசக்தி - தூர்க்கை
புருஷ சக்தி - விஷ்ணு
அரியலால் தேவியில்லை
ஐயன் ஐயாற னார்க்கே

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

முக்கண்ணன் - முக்கண்ணி
சங்கரன் - சங்கரி

திரிபுரசந்தரன் - திரிபுரசந்தரி

என்பதுபோல், அரன் - அரி என வந்தது. ஆகவே, திருமாலின் வழிபாடும் அம்பிகையின் வழிபாடும் ஒன்றெனக் காண்க.

யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர்

அத்தியம்மொகியாங்கே

யாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்

-சிவஞான சித்தியார்.

ஆரொருவர் உள்குவார் உள்ளத்துள்ளே

அவ்வுருவாய் நிற்கின்ற அருளும் தோன்றும்

-அப்பர்

திருக்கோயில்களில் காட்சி யளிக்கின்ற துவார பாலகர்களில் ஒருவர் ஆள்காட்டி நிற்பது, உள்ளே வழிபடச் செல்வோருக்குக் கடவுள் ஒன்றே என்பதை அறிவுறுத்துகிறது. மற்றொரு துவாரபாலகர் ஒரு கையை விரித்துக் காட்டுவது, கடவுள் ஒன்றைத் தவிர வேறொன்றில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது. இதையே “ஏகம் ஏவ அத்விதியம் பிரம்மம்” என்று வேதம் கூறுகின்றது. கடவுள் ஒன்றேதான்; இரண்டாவது இல்லை என்பது இதன் பொருள்.

எனவே, தெய்வ வழிபாடு செய்வோர் தெய்வ பேதம், மூர்த்திபேதம், குறித்து மாறுபட்டு மலையாயது, நிலையாய அன்புடன் ஒரு பொருளைத் தியானித்து வழிபட வேண்டும்.

ஒரு சாகிதத்திற்கு இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பதுபோல், தெய்வத்திற்கும் இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று தட்பம்; மற்றொன்று வெப்பம்; வெப்பமும் தட்பமும் சமமாக இருந்தால் தான்,

மலர் மலராகக் காட்சியளிக்கும். வெப்பம் மிகுந்தால் மலர் வாடும். தட்பம் மிகுந்தால் மலர் அழுகும்.

இந்த உடம்பும் சீதோஷணத்தால் தான் வாழ்கின்றது. ஒரு சமயம் உடம்பில் சூடு குறையுமானால் சுற்றத்தார் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். மருத்துவர் வந்து பார்த்து “Too late” என்று கூறி, அவர் விருப்பியதெல்லாம் கொடுங்கள், என்று சொல்லுவார். ஆகவே, உலகிற்கு வெப்பமும் தட்பமும் மிகமிக இன்றியமை யாதவை. வெப்பத்தின் நுண்மை சிவம். தட்பத்தின் நுண்மை திருமால். வெப்பத்தின் நிறம் சிவப்பு. தட்பத்தின் நிறம் பச்சை, எனவே, சிவமூர்த்தி பவளம் போல் மேனியன், திருமால் பச்சை மா மலைபோல் மேனியன். சிவம் அனல் ஏந்தி விளையாடு கின்றது. திருமால் ஆழியிடைத் துயிலுகின்றார். சிவாலயத்தில் வெந்த நீற்றையும், விஷ்ணு கோயிலில் தீர்த்தப் பிரசாதத்தையும் வழங்குகின்றார்கள்.

பாதி சிவம், பாதி விஷ்ணு. இந்தத் தத்துவத்தைச் சிவ மூர்த்தங்கள் இருபத்து ஐந்தினுள், கேசவார்த்த மூர்த்தம் என்பது தெரிவிக்கின்றது, சங்கர நாராயணர் கோயிலும் இதற்குச் சான்று.

தாழ் சடையும் நீள் முடியும் ஒன்மழுவும்

சக்கரமும்

சூழரவும் பொன்நாணும் தோன்றாமல் -

வீழும்

திரண்டருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்

கிரண்டுருவும் ஒன்றாய் இசைந்து

என்று ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

சிதம்பரம், திருநெல்வேலி, காஞ்சிபுரம், திருக்குற்றாலம், திருவருணை முதலிய திருத்தலங்களில் உள்ள சிவாலயங்களில் திருமாலும் காட்சி தருகின்றார்.

நம்மிடைப் பலருக்கும் இறைவனை ஏன் வணங்க வேண்டும்? வணங்காவிடில் என்ன? மனித வாழ்வில் இறையணர்ச்சி இல்லாமல் வாழ முடியாதா? நாம் வணங்காவிடில் கடவுளுக்கு என்ன நஷ்டம்? என்ற வினாக்கள் உள்ளுணர்வில் எழுவது இயல்பு. இவைகளுக்கு விடை காண முயல்வது முறை.

விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன; உலாவுகின்றன; வம்சத்தை வளர்க்கின்றன. மனிதர்களாகிய நாமும் உண்ணுகின்றோம்; உறங்குகின்றோம்; மக்களைப் பெறுகின்றோம். இரை விலங்குக்கும் மனிதர்கட்கும் ஒன்றாகவே அமைந்திருக்கின்றது. விலங்குகளினின்றும் மனிதன் உயர்ந்து காட்சியளிப்பது தெய்வ உணர்ச்சி ஒன்றாலேயேதான்.

ஒரு கானகத்தில் விலங்கு மாநில மாநாடு கூடிற்று. அதில் தலைமை தாங்கிய சிங்கம் “விலங்குத் தோழர்களே! உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஆடை அவசியமா? மனிதர்கள் ஆடைக்கு, அவசியமின்றி அதிகம் செலவழிப்பது அறிவினமையாகும். அது வருந்தத்தக்கது; கண்டிக்கத்தக்கது” என்று கூறிற்று. இது போல் மனித வாழ்க்கைக்குக் கடவுள் வணக்கம் தேவையா? நாங்கள் க1.வுளை வணங்காமல் வாழவில்லையா? என்று சிலர் வினாவுவார்கள். மானம் உள்ளவன் ஆடை உடுப்பான். மனம் உள்ளவன் இறைவனை வணங்குவான்.

மனிதன் செய்கின்ற பாவங்களுக்கெல்லாம் கழுவாய் உண்டு. நன்றி கொன்ற பாவத்துக்கு மட்டும் கழுவாய் இல்லை.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு

-திருக்குறள்.

“ஆன்முலை அறுத்த அறவி லோர்க்கும் மாணிழை மகளிர் கரச்சீதைத் தோர்க்கும் குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் வழுவாய் மருங்கின் கழுவா யும்உள

நிலம்புடை பெயர்வ தாயீனும் ஒருவன் செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென அறம் பாடிற்றே” (புறநானூறு 34)

எனவே கழுவாய் இல்லாத பாவம் நன்றிகோறல் ஆகும். இதற்கு நேர் மறுதலையாகச் சிறந்த புண்ணியம் நன்றி மறவாமையாகும். இந்த உடம்பையும் உறுப்புக்களையும் உள்ளுறை கருவி கரணங்களையும் தந்தவன் இறைவன். கண்ணைக் கொடுத்த இறைவன் கண்தூசு பட்டு மங்காமல் இருக்கும் பொருட்டுக் கண்ணிற்குக் கதவுபோல் இமையும் கொடுத்தான். அந்த இமையின் நுனியில் உரோமங்களை உண்கின்ற வாயில் உணவைத் துகள் படுத்தப் (Flour Mill) பற்களையும் கொடுத்தான். வாய்க்குள் நுழைகின்ற பொருள் நல்லனவா? அல்லனவா? என்று சோதித்து உள்ளே அனுப்ப வாய்க்கு நேராக இரண்டு காஹ்காரர்களைப் போல், இரு நாசிகளை அமைத்தான். உண்ணுகின்ற உணவைப் பல் மெல்லவும், நாவில் நீர் ஊறவும் அமைத்தான். நம்முடைய உடம்பில் எல்லா அவயவங்களிலும் நரம்புகள் உள்ளன. நாவில் மட்டும் நரம்புகள் இல்லை. ஏனோ?

நரம்புள்ள பகுதிகள் சுளுக்கிக் கொள்ளும். நாவில் நரம்பு வைத்திருந்தால் ஒரு நாளுக்கு நூறு முறையாவது சுளுக்கிக் கொள்ளும். விளக்கெண்ணெய் தடவி உருவ வேண்டியவரும். இறைவன் கருணையினால் இடையறாது பேசுகின்ற நாவை நரம்பின்றிப் படைத்துக் கொடுத்தான். அவன் கொடுத்த நாவினால் அவனுடைய நாமங்களைச் சொல்லுதல் நன்றி பாராட்டுதலாகும். அவன் கொடுத்த தலையினால் அப் பரம பிதாவை வணங்குதல் நன்றிக் கடனாகும். வடமொழியில் காலையும் மாலையும் கடவுளை வணங்குவதைச் சந்தியா வந்தனம் என்பார்கள். சம்-செவ்வகையாக, தியா-தியாளித்து, வந்தனம்-வணங்குவது, சந்தியா வந்தனமாகும். இந்தச் சொல்லைப் பார்க்கினும் ஒரு கோடி மடங்கு பொருளாழும் உள்ளதாகக் கடவுளை வணங்குதற்குக் காலைக் கடன், மாலைக் கடன் என்று தமிழில் ஆன்றோர் கூறினர். கொடுத்த கடனைத் திருப்பிக் கொடாதது எத்துணைப் பெரிய பாபமாகுமோ, அத்துணைப் பெரிய பாபமாகும் - இறைவனை வணங்காதிருத்தல். “என் கடன்பணி செய்து கிடப்பதே” என அப்பர் பெருமான் குறிப்பிடுகின்றார்.

கருணையே வடிவமாகிய இறைவன், உயிர்களின் மீதுள்ள இரக்கத்தினால் இந்த உடம்பை வழங்கினான் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். அவன் தந்த உடம்பினால் அவனை வழிபடுவது கடமையாகும். இன்றேல் கடமையை மறந்த மடைமையாகும். காவிரியில் ஒருவன் நீராடுவது காவிரிக்கு நன்மை விளையும் பொருட்டன்று. தன் உடம்பிலுள்ள வெப்பம் தணியும் பொருட்டுக் காவிரியில் நீராடுகின்றான். அதுபோல் அருட் கடலாயிருக்கிற ஆண்டவனை வழிபட்டால் நம்முடைய பிறவி வெப்பம் தணிகின்றது.

ஆர்த்த பிறவித்தயர்சிகட நாம் ஆர்த்தாடும்

தீர்த்தன் நற்றில்லைச் சீற்றம்பலத்தே

தீயாடும்கூத்தன்

என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவெம்பாவையில் அருளிச் செய்கின்றார்.

வாழ்த்த வாயும் நினைக்கமடநெடுங்கம்

தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்

சூழ்ந்த மாமலர் தரவித் துதியாதே

வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங்காலமே.

என அப்பர் பெருமான் இறைவன் நமக்குத் தலை முதலிய கருவிகளைத் தந்தான் என்று தெரிவித்துவிட்டு, அக் கருவிகளை நோக்கி இறைவழிபாடு செய்யுங்கள் என்றும் அருளிச் செய்கின்றார்.

தலையேநீ வணங்காய்!

தலைமாலை தலைக் கணிந்து

தலையாலே பலி தேரும் தலைவனைத்

தலையே நீ வணங்காய்!

உடம்பின் பயன் இறைவனை வணங்குவதாகும். அறிவின் பயன் இறைவனை வணங்குகதாகும். கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதாகும்.

கற்றதனாலாய் பயன் என்கொல்? வாலறிவன்

நற்றாள் தொழாஅர் எனின்

-திருவள்ளுவர்

இறைவனுடைய திருவடியில் அன்பில்லாதவர் கல்வியின் பெருக்காலும் புலத்தின் முறுக்காலும் நன்மையடைய மாட்டார்.

சென்றது காலம் சீதைந்த(து) இளமைநலம்

நின்றதுசா வென்று நினைந்துருகி - மன்றில்

நடிக்கின்ற பால்வண்ணார் நாமமெண்ணாமாந்தர்

படிக்கின்ற நூல்எல்லாம் பாழ்!

-அதிராம பாண்டியர்.

கற்றதனாற் றொல்வினைக் கட்டறுமோ

நல்லகுலம்

பெற்றதனாற் போமோ பிறவிநோய்-

உற்றகடல்

நஞ்சுகந்து கொள்ளுருணை நாதனடித்

தாமரையை

நெஞ்சுகந்து கொள்ளா நெறி

(2)

-அருணகிரியந்தாதி

ஆதலால், மனிதப் பிறப்பு இறைவழிபாடு இன்றியமையாதது என வணக்க! ஒரு மாவட்டத்திற்கும் மற்றொரு மாவட்டத்திற்கும் அரசாங்கத்தாரர் ஓர் எல்லைக் கல் அமைத்திருப்பதுபோல், விலங்குகட்கும் மனிதனுக்கும் இடையில் இட்ட எல்லைக்கல் இறைவழிபாடாகும்.

இறைவழிபாடு இல்லாத மனிதன் விலங்கெனவும் இறைவழிபாடு செய்கின்ற விலங்கு தேவன் எனவும் உணர்க.

எறும்புகடை யானைதலை ஈசனைப் பூசித்துப்

பெறுங்கதிகண் ண்தேறார் பேய்கள் - அறிந்த

உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்

தலகையாய் வைக்கப் படும்.

-முதுமொழிவேல் வைப்பு.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் எறும்பு வழிபட்ட திருவெறும்பூரும், யானை வழிபட்ட திருவானைக்காவும் காட்சிதருகின்றன. எறும்பு முதல் யானை ஈறாக எல்லா வயிர்களும் இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்பது போதருகின்றது.

கோயிலில் வழிபடுவோர் நீராடி, தூய ஆடை அணிந்து, சமயச் சின்னங்கள் தரித்து அன்புடனும், ஆசாரமுடனும் கோயிலுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

கொடிமரத்திற்கு வெளியே விழுந்து வணங்குதல் வேண்டும். உள் பிரகாரங்களில் விழுந்து வணங்குதல் குற்றம்.

விநாயகரை ஒருமுறையும், சிவமூர்த்தியை மூன்று முறையும், அம்பிகையை நான்கு முறையும் வலம் வருதல் வேண்டும்.

கோயிலில் ஒருமைப்பட்ட மனதுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். கோயிலில் வழிபடுவோர் வீண் வார்த்தைகள் பேசுவதும், எச்சில் துப்புதலும், பிற தீமைகள் செய்தலும் கூடா. அர்ச்சகர் தரும் விபூதி, பிரசாதங்களைப் பயபக்தியுடன் இரு கரங்களாலும் ஏந்திப் பெறுதல் வேண்டும். பெற்ற பிரசாதத்தைக் கீழே சிந்துதலும், ஒரு புறத்தில் எறிவதும் பெரும் பாவமாகும். சண்டேசுவரர் மீது நூல் இடுவதும், சிவலிங்கத்திற்கும் நந்திதேவாக்கும் இடையே போவதும் மிக்க குற்றமாகும்.

கோயிலில் பிரசாதங்களை உண்டு கோயில் தூண்களில் துடைப்பது அனுசிதமாகும். கோயிலில் படுத்து உறங்குவோர் மறு பிறப்பில் மலைப் பாம்பாகப் பிறப்பார்கள். வழிபாடு முடிந்தபின் கொடி மரத்தின் அருகிலிருந்து வடதிசை நோக்கியமர்ந்து மூலமந்திரம் ஜெபிக்க வேண்டும். நன்கு இனிமையாகத் தோத்திரப் பாடல்களை அதிகம் சப்தம் போடாமல் இனிய குரலில் ஒதித் துதிக்க வேண்டும். கோயில் விளக்குகளில் எண்ணெய் இடுதல் வேண்டும்.

விளக்கீட்டார் பேறுசொல்லில்

மெய்நீநெறி ஞானமாகும்.

-அப்பர்.

கோயிலில் அணைகின்ற விளக்கை அபுத்தி பூர்வமாகத் தூண்டிய எலி, பலிச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்து புகழ் பெற்றது.

நீளுகின்ற செய்யருந்த நேரெலியை மூவுலகும்

ஆளுகின்ற மன்னவனாய் ஆக்கினையே

-திருவருட்பா.

இனி, நாள்தோறும் குடும்பத்தில் உள்ளோர் அனைவரும் ஒன்றுகூடிக் காலை அல்லது மாலையில் வழிபடவேண்டும். வீட்டுத் தலைவன் ஒரு பாடலைச் சொல்ல, ஏனையோர் அதனை வழிமொழிந்து சொல்ல இறைவனைக் காதுலுடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும். இதனால் குடும்பத்தில் ஒற்றுமை உண்டாவதுடன் அந்த வீட்டில் தெய்வ கடைச்சமும் திருமகள் விலாசமும் உண்டாகும்.

ஒரு தனி இழையை எளிதில் அறுத்துவிடலாம். பல இழைகள் ஒன்ற பட்டுத்திரித்த கயிறு (வடம்), தேரை இழுத்துவிடும். அது போல, பல அன்பர்கள் வாரத்திற்கொரு நாள் கோயிலில் ஒன்றுபட்டுக் கூட்டு வழிபாடு செய்தால் திருவருளை ஈர்த்துவிடலாம். முஸ்லீம் அன்பர்கள் தினம் ஒன்றக்கு ஐந்து வேளை தவறாமல் தொழுவதும், கிறிஸ்தவ அன்பர்கள் ஞாயிறு தோறும் ஆண் பெண் அடங்கலும் தங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்று நியதியாகத் தொழுவதும்போல், இந்துக்களாகிய நாமும் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஆங்காங்குள்ள ஆலயங்களில் நியதியாக வழிபடுவது மிக மிக அவசியமாகும். அண்ணல் காந்தியடிகள் இறுதியாகப் பிரார்த்தனைக் கூட்டம் நாள்தோறும் நடத்தி முடிவில் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திலேயே ஆத்ம சாந்தியடைந்தார். ஆதலால் அன்பர்கள் காதலாகிக் கசிந்து கடவுளை வழிபட்டு இகபரநலன்களை எளிதில் பெறுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்ற தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இவைகளை அன்பர்கள் அவசியம் மனப்பாடம் செய்து கொண்டு ஆலய வழிபாடு செய்து பிறவிப் பிணியையொழித்தப் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுவார்களாக.

வாழ்க்கையின் அடியும் முடியும்

- இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை -

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று தொடங்கும் பாடல் புறநானூறு முழுவதிலும் மிகமிக உச்சமானதொரு பாடல்.

‘தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா’ என்பது மேலே குறிப்பிட்ட பாடலின் இரண்டாவது அடி. இந்த இரண்டாம் அடிதான் குறிப்பிட்ட பாடலின் உயிர்நிலை; பல்லவி. இந்தப் பல்லவியில்,

‘தீது பிறர்தர வாரா’ என்பது வாழ்க்கையின் முடிநிலை. இந்த முடிநிலை பற்றிப் பொறுத்துச் சிந்திப்போம்.

முதற்கண் ‘தீது பிறர்தர வாரா’ என்பதை எடுத்துக் கொள்ளுவோம்.

வாழ்க்கையின் அடிநிலை

நாம் இப்பிறப்பில் அநுபவிக்கும் துன்ப அநுபவங்கள், முந்திய பிறப்புக்களில் நாம் சம்பாதித்த சம்பாத்தியங்களேயாம்; இவை பிராரத்தம் என்பப்டும். இப்பிராரத்தங்களை ஊட்டுவோன் இறைவன். ஊட்டுவோன் இறைவன் என்பதைச் சொல்லளவில் வைத்துக் கொண்டு பிராரத்தமாகிய துன்பங்கள் வரும் வாய்தல்களை நோகின்றோம். வாய்தல்களை நோதல் மகாமகா தப்பு.

விளக்கம்

ஒருவன் நமக்கு அடிக்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். நம் சம்பாத்தியம் அவனுக்கூடாக வருகின்றது; ‘இறைவன் அவனுக்கூடாக வரச்செய்கின்றான்’ என்பதே உண்மை.

இந்த உண்மையை உணராமல் தீதாகிய துன்பம் வாய்தல்களை நோவது, எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதாம். வாய்தல்களை நோதல் ஆகாமியமாய் வரும் பிறப்புக்களில் துன்புறுத்தற்கு இப்பிறப்பில் வித்திட்டு வைப்பதாயிருக்கும்.

ஓர் உதாரணம்

கோவலன் கொலையுண்டான்; கொலைக்கு வாய்தலாயமைந்த பாண்டியனை முனிந்தான் கண்ணகி.

இக்கண்ணகி, தெய்வக் கண்ணகியாய் மாறித் தெய்வநிலை எய்திய போதுதான், கோவலன் சம்பாத்தியமே - அஃதாவது அவன் செய்துவைத்த தீதே - அவன் மரணத்துக்குக் காரணம் என்பதை உணர்ந்தான்.

“தென்னவன் தீதிலன்

தேவர்கோன் தன்மனை

நல்விருந் தாகினான்”

என்கின்றாள் தெய்வக் கண்ணகி

அன்றி, வாய்தலாகிய பாண்டியனை முனிந்த பாவத்தால் ‘பெயர்த்தும் பிறப்பல்’ என்றுங் கூறுகின்றாள். ஒரு காலத்தில் தெய்வநிலை நீங்கிப் பிறவி எடுக்க நேரிடும் என்பது அவள் கருத்து.

‘துன்ப அநுபவம், நம் சம்பாத்திய விளைவு என்று அறிவது எளிதன்று’ என்பது கண்ணகி மூலம் தெளிவாகின்றது.

மகா தவத்தவர்களான முனிவர்கள், நிலத்தில் குதிக்கால் படாமல், கிந்திக் கிந்தி நிலத்தை நோக்கியபடி நடப்பார்கள். நிலத்தில் ஊரும் செந்துக்களுக்குத் தம்மால் தாக்க முண்டாகாமைப் பொருட்டே அவ்வாறு நடக்கின்றார்கள்.

தம்மால் உயிர்களுக்குத் தாக்கம் நேருமானால், அது ஆகாமியமாய் வரும் பிறவிகளுக்கு வித்தாய்விடும் என்பது அவர்கள் நன்கு உணர்ந்தது.

“உற்றநோய் நோன்றல் உயிருக் குறகண் செய்யாமை அற்றே தவத்திற்கு உரு”

தவம் இரண்டு முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டது.

முதலாவது அம்சம்: ‘உற்றநோய் நோன்றல்’ அஃதாவது, தன் சம்பாத்தியமாய் அநுபவத்துக்கு வந்த பிராரத்தமாகிய துன்பத்தை, ஆகாமியம் விளையாமல் அநுபவித்தல்.

இரண்டாவது அம்சம்: ‘உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை’, உறுகண் - துன்பம். தம்மால் பிற உயிர்க்கு உறுகண் விளையுமானால் அது ஆகாமிய வித்தாய்விடும். ஆகவே ஆகாமியம் விளையாமல் பிராரத்தை அநுபவிப்பதாம் என்றவாறு.

இவ்வாறு நடக்கும் தவத்தவர்களைத் ‘தம்மைத் தாம் காதலர்’ என்கின்றார் வள்ளுவர். காதல் - அன்பு. ஒவ்வொருவரும் தம்மேல் தாம் அன்புடையராதல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

வள்ளுவர் ஒவ்வொருவரையும் நோக்கி, ‘நீ உன்மேல் அன்புடையையாயிரு’ என்கின்றார்.

‘நீ எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாயிரு’ என்ற போதனையை அடுத்தடியில் வைத்துக் கொண்டு, ‘நீ உன்னுயிரில் அன்பாயிரு’ என்பதற்கே முதன்மையான முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றார் வள்ளுவர்.

‘தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்திதானற்றும் துன்னற்க தீவினைப்பால்’

என்பது அருமையான குறள்.

ஒருவன் தன்மேல் தான் அன்புடையனாயின், எந்த ஒரு உயிருக்கும் வீன்பாலின் விளைவாகிய துன்பம் விளையாமல் நடப்பான் என்றவாறு.

தீவினைப்பால், தீவினையின் விளைவாகிய துன்பப் பகுதிகள் - சொல்லால், செயலால், நினைவால், பலவேறு தந்திர வகையால் மற்றை உயிர்க்குத் துன்பம் விளையலாம்.

தம்மேல் அன்பில்லாதவர்கள், தாம் பிறர்மேல் அன்புடையர் என்று, தம்மைத் தாமே ஏமாற்றுகின்றார்கள். பகிரங்க உலகில் இந்த முழு மக்களையே கண்ணாரக் காண்கிறோம்.

தம்மால், மற்றையுயிர்கள் துன்புறும் போது, அவ்வுயிர்களின் நன்மைக்கே தாம் அந்த அருமந்த

கைங்கரியத்தைச் செய்கின்றோம் என்று பறை அறைவதில் அவர்கள் தவறுவதில்லை.

துன்புறுவோர் நிலையிலும் துன்புறுத்துவோர் நிலை பொல்லாதது என்பதை அறியும் அறிவு அவர்களுக்கு இல்லை.

துன்புறுவோர், துன்பம் தம் சம்பாத்தியம் என்பதை உணர்ந்து இந்தப் பிறப்பிலேயே சாந்தி அடையலாம்.

துன்புறுத்துவோர்க்கு, எத்துணைப் பிறவிகளெடுத்தும் சாந்தி பிறப்பதற்கு வழியில்லை.

இறைவனுக்கும் அவன் வழிநிற்கும் இயமதருமனுக்குமே (உயிர்களின் நன்மைப் பொருட்டு) துன்புறுத்தும் அதிகாரம் உண்டு. மற்றவருக்கும் அந்த அதிகாரம் இல்லை.

ஆகவே துன்புறுவோர் நிலையினும், துன்புறுத்துவோர் நிலையே பரிதாபத்துக்குரியது. அவர்கள் குற்றம் உய்தியில் குற்றம். அறியாமையின் மிகுதிப்பாட்டால் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் குற்றம் அக்குற்றம். அக்குற்றம் மிக்க சாதாரணவர்கள் பால் வஞ்சகத்தோடு கூடியிருக்கும்; அவர்கள் மனம் மாசாகிய பாசி படிந்திருக்கும்.

மனத்துக்கண் மாகள்ளார் – தம்மேல் தாம் அன்பிலாதார் – என்பவர்களின் செயற்பாடுகள், அஸ்திபாரமில்லாத மேன்மாடிக்கட்டிடங்கள் போல்வதாம்; தம்மையும் தம்மைத் தொடர்பவர்களையும் ஒருசேரத் தகர்த்துவிடுபவர்கள்.

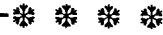
சாரம்:

துன்ப அநுபவங்கள் நம் சம்பாத்திய விளைவுகள்; அவை வருந் தானங்கள் வெறும் வாய்தல்கள்.

உயிர்களுக்கு உறுகண் விளையாமல், பிரார்த்தத்தை அநுபவிக்கும் வாழ்வு தவ வாழ்வு; அவ்வாறு வாழ்பவனே தன்னைத் தான் காதலன்.

துன்புறுவோன் எடுத்த பிறப்பிலேயே சாந்தியடைய வழியுண்டு; துன்புறுத்துவோனுக்கு எப்பிறப்பிலும் சாந்திக்கு வழியில்லை.

இவற்றால் வாழ்க்கையின் அடிநிலையாகிய மூலாதார அத்திபார தத்துவம் தெளிவாகலாம்.

ஆத்மஜோதி சூழ்கவே

எல்லையற்ற இந்துசமயம் வாழ்கவே
எங்கும் ஆத்மஜோதி சக்தி சூழ்கவே
அல்லல் அற்ற ஆன்மநேயம் வளர்கவே
அமராதம் ஞானம் பூத்துப் பொலிகவே! (எல்லை)

சரியை கிரியை யோக ஞான சாதனம்
சத்திய சுத்தானந்த தாத்ம போதனம்
அரிய பெரிய துரிய ஜோதி தரிசனம்
அருளும் எங்கள் அன்புச்சமயம் வாழ்கவே! (எல்லை)

துன்பமில்லை அச்சமில்லை உலகிலே
தொல்லைசெய்யும் மனமயக்கம் இல்லையே!
இன்பமே எக்காலும் இன்னல் இல்லையே
இதயக்குகையில் இலகும் ஒன்றைப் புல்லுவோம் (எல்லை)

ஒன்று வானம் ஒன்று பூமி ஒன்று கதிரவன்
ஒன்றுளே நடமிடுவ தென்றும் உள்ளதே
வென்று மனதை உள்ளடங்கி நின்று காணுவீர்
வீறுபெற்ற சாதனத்தால் வெற்றி பூணுவீர் (எல்லை)

ஏன் இனிப் பிரிவினை இகல் உலகிலே
ஏனினி வகுப்புவாதமான கலகமே
தேனும் தித்திப்பும் போல ஊனில் மோன முதல்வனே
நானும் நீயும் அவனும் அவளும் அதுவும் சிவமயம் (எல்லை)

எல்லாரும் வாருங்கள் எல்லாரும் சேருங்கள்
எல்லாரும் ஒன்றாக இன்புற வாழுங்கள்
ஓம் சாந்தி ஓம் சுத்த சக்தி ஓம்
ஓம் சிவம் சிவோஹம் சிவமயம் (எல்லை)

-கவியோகி மகரிஷி சுத்தானந்த பாரதியார்

அருமறைகள் பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்தள்

வைத்திய கலாநிதி இந்திரா சிவயோகம்

பர்வத ராஜனின் புத்திரியாகி, பூரணியாகி, புரந்தரியாகி, ஆயிரம் திருநாமங்களுக்கு உரியவளாகி, கன்னியாகி, அந்நிலையிலும் அகிலாண்ட கோடியை ஈன்ற அன்னையாகி, எக்கணத்திலும் அருள்பாலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றாள் சக்தி.

“சிவப்” பொருளின் “அருளே” சக்தி வடிவமாகியது. அரனை என்ன தோற்றத்தில் கற்பனை செய்தாலும் அதற்கு அமைந்த முறையில் சக்தியும் மாறுகின்றாள். அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்ற பெண் அம்சத்தின் மென்குணங்களுடன் வீரம் துலங்கவும் காட்சியளிக்கின்றாள். ஒவ்வொரு தோற்றத்திற்கு கேற்ப சக்தியின் திருவுருவங்கள் கரங்களின் எண்ணிக்கையிலும் தாங்கிய ஆயுதங்களிலும் வேறுபடுகின்றன.

லாவண்யமிக்கதும், ஒளிப்பிழும்பாகியதுமான தோற்றம் திரிபுரகந்தரியாகிய எழில் தோற்றம்.

“அதிசயமான வடிவுடையாள் அரவிந்த மெல்லாம் துதிசய வானன சுந்தரவல்லி” என்றும்

“வெளிநின்றநின் திருமேனியைப் பார்த்துண் விழியும்

நெடுகம்

களிநின்ற வெள்ளம் கரை கண்டதில்லை” என்றும்

சக்தி உபாசகரான அபிராமிப்பட்டர், ஆதிசங்கரத் தத்துவங்களைத் தழுவி எழுதியுள்ளார்.

அம்பிகையே எழுதாமறையாகி, ஆதி அந்தமற்ற வேதங்களின் உருவத்தோற்றமாகி நிற்கின்றாள் என்பது ஆதிசங்கரரின் கொள்கை. “அகில அண்டமும் நின் ஒளியாக நின்ற ஒளிர்ந்த திருமேனியை, உள்ளுந்தோறும், களியாகி அந்தக்கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு”

அப்பேர்ப்பட்ட ஒளித்திருமேனியைத் தியானிக்குந் தோறும், அதைப்பார்த்த கண்கள் ஆனந்த வெள்ளக்களி கூர்வனவாகி பெருகும் என்ற அனுபவத்தை எடுத்து அபிராமிப்பட்டர் சொல்கின்றார்.

தேவியின் திருவுருவம் சாத்திரப்பிரகாரம் இயந்திரங்கள் மீதோ சக்கரங்கள் மீதோ அமைக்கப்படுகின்றன. இயந்திரங்கள் ஆகியவை பல தத்துவங்களை உள்ளடக்கி வரையப்பட்ட கேத்திர கணக்கியல் ரகத்தில் அமைந்த ஒரு சக்தி. (Cosmic Force)

அதற்கேற்ப அம்பிகையின் பாதாரவிந்தங்களிலேயே அருள் அதிகம் உண்டு, எனப் பதாம்புயங்களுக்கே வணக்கம் செலுத்தப்படுகின்றது.

அதற்கேற்ப அண்ணலின் பாதாரவிந்தங்களைத் தெள்ளு தமிழில் கல்மனமும் நெக்கி நெக்கி உருகுமாறு மணிவாசகப் பெருந்தகை மீண்டும் மீண்டும் “தாள்களையே” குறிப்பிடுகின்றார்.

“நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழியாண்ட குருமனிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க
வேகங்கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சுகள் தன் பெய் கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன் தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கறங்குவீவார் உள் மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவீவார் ஒங்குவீக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க
ஈசன் அடி போற்றி எந்தை அடி போற்றி
தேசன் அடி போற்றி சிவன் சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடி போற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி போற்றி
சீரார் பெருந்துறைந் தேவன் அடி போற்றி”

என்று அடுத்தடுத்து வார்த்தைகளில் மாதேவனுடைய திருவடிக் கமலங்களையே சிந்தையிலடக்கி வாதலூரர் வருணிக்கிறார் சிவபுராணத்தில். திருவெம்பாவையில்,

“அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம்” என்றும்

“போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்

போற்றி அருளுக நின் அந்தமாம் செந்தழிர்கள்” என்றும்

சிவப்பரம்பொருளின் அருமை பெருமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார். திருவண்ணாமலையின் ஒளிப்பிழும்பாகிய காலை பிரம், விஷ்ணுக்களே அடிமுடி தேடிக் காணாது தவித்தார்கள்.

அத்தகைய எம்பிரானின் கருணாகடாட்சத்தைப் பெற்றவர்களுக்கும் அந்த ஆனந்தத்தில் திளைத்திருப்பவர்களுக்கும் அந்த அனுபவம் தனிப்பட்டது. வேத சாஸ்திரப்புராணங்களை வருடுவதால் சிவந்த, அழகிய பாதாரவிந்தங்களைத் தொழுது நம் காணிக்கையைத் செலுத்துவோமாக.

இது சிறுவர்களுக்கான சிறப்புப் பகுதி. பூர்வாங்கிருஷ்ணரின் நீதிக் கதை ஒன்றினை இங்கு தருகிறோம். பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இக்கதையைப் படித்துக் காட்டி அதன் தத்துவத்தை விளக்குவது கடன்.

பொய்யும் உண்மையானது

ஒரு கிராமத்தில் மீனவன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். ஒரு நாள் வீட்டிற்கு அருகே உள்ள குளத்தில் அவன் மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். வெகு நேரமாகியும் ஒரு மீன் கூட அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. சலிப்படைந்த அவன். 'என்ன இப்படியே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வெகுநேரம் உட்கார்ந்திருப்பதில் என்ன லாபம்? மற்றவர்கள் கஷ்டப்பட்டுச் சேர்த்து வைத்துள்ள செல்வத்தைத் திருவேண்டியதுதான். அதனால் சந்தோஷமாகவும் சலபமாகவும் வாழலாமே' என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டே தூண்டிலை எறிந்து விட்டு அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றான். பகல் முழுவதும் தூங்குவதும் அல்லது நண்பர்களுடன் அரட்டை அடிப்பதும், நடு இரவில் பணக்காரர்களின் வீடுகளில் புகுந்து கிடைத்ததைத் திருடுவதும் இப்போது அவனுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது.

ஒரு நடு இரவில் அவன் ஜமீன்தார் ஒருவரின் தோட்டத்திற்குள் புகுந்தான். அங்கே மீன்கள் நிறைந்த குளம் ஒன்றிருப்பதைக் கண்டான். அருகே இருந்த வலையைக் குளத்தில் வீசி மீன் பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

அந்த நேரத்தில் ஜமீன்தாரின் வேலையாட்கள் வலைவிழுந்த சப்தத்தைக் கேட்க நேர்ந்தது. அவர்கள் கையில் விளக்கேந்தி, சத்தம் வந்த பக்கம் திருடனைப் பிடிப்பதற்காக ஓடிவந்து தோட்டத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர்.

தப்புவதற்கு வழி ஒன்றும் இல்லாததை மீனவன் உணர்ந்தான். ஆ! கடவுளே நான் பிடிபட்டால் என்னை அடித்தே கொண்டு விடுவார்கள்! நான் எப்படி இங்கிருந்து தப்புவேன்! தெய்வமே, இந்த ஒரு முறை என்னைக் காப்பாற்று, இனிமேல் நான் திருடவே மாட்டேன்' என்று மனத்திற்குள் புலம்பினான்.

அந்த வேண்டுகளின் பலனால் அவனுக்குத் திடீர் என்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. முறிந்து விழுந்த மரத்துக் காய்ந்த இலைகளை முந்தின நாள் தான் தோட்டக்காரர்கள் எரித்து இருந்தார்கள். அவன் அந்த சாம்பற் குவியலை நோக்கிச் சென்றான். 'ஆ! மிக நல்லதாய்ப் போயிற்று! இந்தச் சாம்பலால் என்னை முழுவதும் பூசிக் கொள்வேன். அவர்கள் என்னை நிச்சயம் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாது' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, அவன் தன் கெளபீனம் தவிர மற்ற ஆடைகளை அகற்றிப் பக்கத்து புதரில் தூக்கி எறிந்தான். பின் தலைமுதல் கால்வரை சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு, கண்களை மூடி அமர்ந்து கொண்டான்.

வேலையாட்கள் குளத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சாம்பல் பூசிய மனிதனைக் கண்டார்கள். 'ஆ! ஒரு பெரிய மகான் நமக்கு அருள்புரிய வந்துள்ளார்! அவர் இந்த இரவில், தனியிடத்தில் தியானம் செய்கிறார். நம் ஈஜமான் ஒரு பக்தர். அவர் இதை அறிந்தால் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவார்.' என்றெல்லாம் அவர்கள்

ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டு சத்தம் செய்யாமல் தங்கள் ஈஜமானரை நோக்கிச் சென்று தாங்கள் கண்டதைச் சொன்னார்கள்.

ஜமீன்தார் குளத்தை நோக்கி ஓடி வந்தார். சாம்பல் பூசிய அந்த மனிதனைக் கண்டு அவன் காலில் விழுந்தார். ஜமீன்தார் பக்தியோடு கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு, 'மகராஜ், தங்களைப் போன்ற ஒரு பெரிய மகான் என் தோட்டத்தில் தவம் செய்ய வந்திருப்பது நான் செய்த பாக்கியம். முன்னமே எனக்குத் தாங்கள் வருகையை தெரிவித்திருந்தால் தங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்திருப்பேன். தங்கள் விருப்பம்போல் எவ்வளவு நாள் வேண்டுமானாலும் இருந்து எங்களை ஆசீர்வதித்து அருள் புரியவேண்டும். நாங்கள் எல்லோரும் உங்கள் அடிமை. எது வேண்டுமானாலும் நாங்கள் தங்களுக்குச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.' என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

இதுவரை பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் மீனவன். ஜமீன்தாரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அவனுள் மாற்றம் ஏற்பட்டது. 'ஆ, கடவுளே! கடுமையான தண்டனை கிடைக்கும் என்று பயந்து கொண்டிருந்த என்னை ஜமீன்தாரே ஓடிவந்து வரவேற்று வேண்டிய வசதிகளையும் செய்து தருகிறாரே. இது உன் கருணையே! இறைவா! ஒரு தீங்குமின்றி இருங்கிருந்து என்னை எப்படியாவது தப்பிக்க வைத்தால் நான் இனிமேல் திருடவே மாட்டேன். இந்த திருட்டுத் தொழிலை அடியோடு விட்டு விடுகிறேன்' என்று பலவாறு மனத்திற்குள் வேண்டிக் கொண்டான்.

மறுநாள் காலையில், ஜமீந்தாரின் தோட்டத்திற்கு ஒரு பெரிய மகான் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்ற செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவிற்று.

அந்தச் சாதுவை தரிசிப்பதற்காக ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாக ஊர்மக்கள் அனைவரும் காணிக்கையோடு வந்து குவிய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். மீனவனும் கண்களை மூடியபடி அப்படியே அமர்ந்திருந்தான். அன்பர்கள் தாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த பழங்கள், மலர், மாலைகள், பொன், வெள்ளி நகைகளைக் கூட அவன் முன் குவித்தார்கள்.

அன்பர்கள் சிறிது நேரத்தில் அவனைச் சுற்றி ஒரு சிறிய மலர் மண்டபமே அமைத்து விட்டார்கள். அந்தப் பகுதியை முழுவதும் சுத்தம் செய்து, மலர், தோரணங்கள் கட்டி ஒரு கோவில் போலவே ஆக்கிவிட்டார்கள்.

அந்தச் சாம்பல் பூசிய சன்னியாசிக்கு தூப, தீப, ஆராத்தி உபசாரம் செய்தார்கள். அவனைச் சுற்றி அமர்ந்து தோத்திரங்கள் பாடிப் பூஜித்தார்கள். இப்படியாக நடு இரவு வந்துவிட்டது. மக்கள் ஒவ்வொருவராக நாளை மறுபடியும் வந்து அந்த சாதுவை தரிசிக்கப் போவதாகத் தங்களுக்குள் சொல்லிக் கொண்டு சென்றார்கள். சிறிது நேரத்தில் அந்த இடம் முழுவதும் காலியாயிற்று.

அப்போது சாதுவின் வேடத்திலிருந்த மீனவன் கண் விழித்துப் பார்த்தான். 'ஆகா, என்ன அதிசயம்? சன்னியாசி போல வேஷம் தான் போட்டேன். அதற்கே மக்கள் இத்தனை பக்தி காட்டுகிறார்கள். நான் உண்மையிலேயே சாதுவாகி விட்டால் எனக்கு கடவுளின் தரிசனம் கிடைப்பது நிச்சயம். அதைவிடவும் வேறு என்ன வேண்டும்?

கடவுளுக்காகத் தானே இங்கு வந்த மக்கள் எல்லோரும் தங்களிடம் இருந்ததை எல்லாம் கொண்டு வந்து கொட்டுகிறார்கள். இவை எல்லாம் எனக்குத் தேவை இல்லை. இறைவா! உனது மலர்ப் பாதங்கள் தான் எனக்குத் தேவை. எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த

உன் அன்பு மட்டும் எனக்குத் தேவை. வேறு எதுவும் எனக்குத் தேவை இல்லை' என்று கண்களில் நீர் வழிய இறைவனிடம் வேண்டினான்.

மறுநாள் காலையில் ஊர்மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக ஜமீந்தாரின்தோட்டத்திற்கு சாதுவைக் காண வந்தார்கள். தோட்டம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. வைக்கப்பட்ட காணிக்கைகள் அப்படி அப்படியே கிடந்ததை மட்டுமே அவர்களால் பார்க்க முடிந்தது. அந்த சாதுவை எங்கும் காணோம்.

ஆம்! உண்மையிலேயே அவர் மக்கள் அணுக முடியாத காட்டிற்கு தவம் செய்யச் சென்று விட்டார்.

சாதுவைப் போன்ற வேஷம் போட்டு நடித்ததே ஒருவனுள் இத்தகைய ஆன்மீக எழுச்சியை ஏற்படுத்தி விட்டது. அப்படியானால் கடவுளை அறிந்த மகான்களின் சக்தியை என்னவென்று சொல்வது?

எது பக்தி

பகவானிடம் ஆழ்ந்த அன்பு உண்டாகாமல் பிரேம பக்தி ஏற்படாது. மேலும் 'பகவான் என்னுடையவர்' என்ற அறிவும் வேண்டும்.

முன்று நண்பர்கள் காட்டு வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று ஒரு புலி வந்து விட்டது. அவர்களில் ஒருவன், 'சகோதரர்களே, நாம் செத்தோம்!' என்று சொன்னான். இரண்டாமவன், 'நாம் ஏன் சாக வேண்டும்? வாருங்கள், பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்வோம்' என்று சொன்னான். மூன்றாமவனோ 'வேண்டாம், பகவானை நாம் ஏன் கஷ்டப்படுத்த வேண்டும்? வாருங்கள் இந்த மரத்தில் ஏறிக் கொள்ளலாம்' என்றான்.

'நாம் செத்தொழிந்தோம்' என்று சொன்னவன் 'பகவான் இருக்கிறார். அவர் நம்மைக் காப்பாற்றுவார்' என்ற உண்மையை அறியவில்லை. 'வாருங்கள் பகவானிடம்

பிரார்த்தனை செய்வோம்' என்று சொன்னவன் ஞானி. பகவான்தான் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எல்லாம் என்ற உணர்வு அவனுக்கு இருந்தது. 'பகவானை நாம் ஏன் கஷ்டப்படுத்த வேண்டும்? வாருங்கள் இந்தமரத்தில் ஏறிக் கொள்ளலாம்' என்று சொன்னவன் இருக்கிறானே அவனுடைய உள்ளத்தில் தான் பிரேமை உதித்திருந்தது. அன்பு தோன்றியிருந்தது. தன்னைப் பெரியவனாகவும் தன் அன்புக்கு உரியவனைச் சிறியவனாகவும் கருதுவது பிரேம பத்தியின் இயல்பு. தான் நேசிப்பவனுக்குக் கஷ்டம் கூடாது என்று எச்சரிக்கையுடன் பார்த்துக் கொள்ளும் இயல்பு அது. தான் அன்பு செலுத்துபவனுக்குக் காலில் ஒரு முள் கூட தைத்துவிடாமல் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவனது விருப்பம்.

(நன்றி: ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சொன்ன கதைகள்)

இது மாணவர்களுக்கான பக்கம். இதில் சமய வரலாறு, மற்றும் புராணக் கதைகள் உட்பட மாணவர்களுக்குப் பயனுள்ள பல விஷயங்கள் அலங்கரிக்கப்படுகிறது. இது போன்ற விஷயங்கள் மாணவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

பெரிய புராணக் கதைகள்

ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

சோழவள நாட்டில் பெருமங்கலம் என்னும் திருப்பதியில் கலிக்காம நாயனார் தோன்றினார். இவர் வேளாளர் மரபினர்; திருப்புன்கூர்ச் சிவபிரானிடத்தே அளவிலா அன்பு பூண்டு வழிபட்டவர்.

ஒரு சமயம் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபிரானையே தமது மூத்த மனைவியாரிடம் தூதாக அனுப்பினார் என்ற செய்தி கேட்டு அது முதல் சுந்தரரிடத்தில் கலிக்காமர் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சுந்தரர், தாம் செய்த செயல் தவறு என்று உணர்ந்து சிவபிரானிடம் முறையிட்டார். சிவபிரான் தம் அன்பர்கள் இருவரும் நட்புக் கொள்ளுமாறு செய்ய விரும்பிச் கலிக்காமருக்குச் சூலை நோய் தந்தருளினார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமர், நோய் நீங்குமாறு இறைவனை வேண்டினார். சிவபெருமான் அவர்முன் தோன்றி “இந்நோய் சுந்தரனால் நீங்கும்” என்று கூறி மறைந்தார். அவ்வாறே சுந்தரரிடமும் சென்று கலிக்காமரின் நோயைத் தீர்க்குமாறு கட்டளையிட்டார். சுந்தரர் மனம் மகிழ்ந்து கலிக்காமரைக் காணச் சென்றார். அவரது வருகையைக் கேள்விப்பட்ட கலிக்காமனார் அவரைப் பார்க்க மனமின்றி உடைவாளால் தம் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு உயிர் துறந்தார். நம்பியாரூரர் “நானும் உயிர் துறப்பேன்” என்று உடைவாளை எடுத்தார். இறைவன் திருவருளால் கலிக்காமர் உயிர்பெற்று எழுந்து. ஆரூரைத் தடுத்தார். இருவரும் நண்பராயினர். சுந்தரர் திருவாரூருக்குத் திரும்பினார். ஏயர்கோன் கலிக்காமர் திருத்தொண்டு புரிந்து சிவதம் அடைந்தார்.

திருமூல நாயனார்

இவர் திருக்கயிலையில் வாழ்ந்த ஒரு சித்தர். இவர் நிலவுலகத்தில் அகத்திய முனிவருடன் வாழ விரும்பிப் பல தலங்களைக் கண்டு வணங்கித் திருவாவடுதுறையை அடைந்தார். அங்கு மூலன் என்ற இடையன் இறந்து கிடக்க அவன் பசுக்களின் பொருட்டுத் தம் உடலை ஓரிடத்தில் பத்திரப்படுத்தி அவன் உடலில் நுழைந்தார். மூலனின் மனைவி அவரைத் தன் கணவனாகவே எண்ணி நெருங்கினாள். பின்னர் சிவயோகியார் என்று அறிந்து அகன்றாள். மூலன் உடம்பில் நுழைந்ததால் இவருக்குத் திருமூலர் என்ற பெயர் வந்தது. இவர் பாடிய மூவாயிரத் திருப்பாடல்களின் தொகுப்பே திருமந்திரம் எனப்படும்.

பின்னர் சிவபெருமானின் திருவருளினால் திருமூலர் திருக்கயிலையை அடைந்தார்.

தண்டியடிகள் நாயனார்

தண்டியடிகள் நாயனார் திருவாரூரில் பிறவிக் குருடராக.... தோன்றியும் சிவத்தொண்டில் சிறிதும் வழுவாது வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஒரு சமயம் கமலாலயக் குளத்தில் நீர் குறைவாக இருப்பது கண்டு கீழ்க் கரைக்கும் மேல் கரைக்கும் தறி நட்டு அதில் கயிறு கட்டி அந்தக் கயிற்றையே கண்ணாகக் கொண்டு குளத்தைச் சீர்திருத்தினார். அது கண்டு அங்கிருந்த சமணர்கள் நீர் இப்படிச் செய்வதால் குளத்தில் உள்ள உயிர்கள் இறந்து போகுமே. கண்தான் தெரியவில்லை. காதுகளும் கேட்கவில்லையோ?” என்றார்கள்; அவர் வைத்திருந்த கூடை மண்வெட்டி முதலியவற்றையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள்.

தண்டியடிகள் உள்ளம் உடைந்து இறைவனிடம் முறையிட்டார். சமணர்கள் குருடர்களாகி ஊரைவிட்டு அகன்றனர். தண்டியடிகள் இவ்வாறு தொண்டு செய்து இறைவன் திருவடியடைந்தார்.

மூர்க்க நாயனார்

இவர் தொண்டை மண்டலத்தில் திருவேற்காடு என்ற ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தார். சிவனடியார்களுக்கு அழுது படைக்கச் செல்வம் குறைந்ததால் இவர் சூதாடி வென்ற பொருளைக்கொண்டு அடியவர்களை ஆதரித்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் கும்பகோணம் சென்று பலரிடம் சூதாடி வென்று அப்பொருளால் சிவனடியார்களுக்கு அன்மமிட்டுத் தாம் கடைப்பந்தியில் இருந்து அன்னம் உண்டார். சூதாட்டத்தில் தம்முடன்மாறு பேசுவாரைக் கையிலிருக்கும் உடைவாளால் குத்தி வந்ததால் இவரை மூர்க்க நாயனார் என்று அழைத்தார்கள். திருப்பணிகள் பல புரிந்து இவர் சிவதம் அடைந்தார்.

சாக்கிய நாயனார்

இவர் சங்கமங்கை என்னும் சிற்றூரில் பௌத்தர் குலத்தில் அவதரித்தார். இவர் தமது சமயம் பொய் என்று அறிந்து புறத்தே புத்த சமயத்தவரைக் போல நடத்து அகத்தே சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தார். இவ்வாறு இவர் வழிபட்டு வந்த நிலையைச் சேக்கிழார் பிரானார்,

“எந்நிலையில் நின்றாலும்
எக்கோலம் கொண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தான்
மறவாமை பொருள் என்றே
துன்னியவே டந்தன்னைத்
துறவாதே தூயசிவந்
தன்னைமிகும் அன்பினால்
மறவாமை தலைநிற்பார்”

என்று பாடியுள்ளார்.

சாக்கிய நாயனார் கற்களையே மலராக எண்ணித் தினந்தோறும் சிவலிங்கத்தின்மீது அவற்றை எறிந்து வழிபட்டு வந்தார். இறைவனும் அதனை அன்பின் செயல் என ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஒருநாள் சாக்கியர் சிவலிங்கத்தின்மீது கல்லெறிந்து வழிபட மறந்து உணவு உண்ணச் சென்றார். பின்னர் நினைவு தோன்றி ஓடிச் சென்று, கல் ஒன்றை எடுத்துச் சிவபெருமான்மீது எறிந்தார்; சிவபெருமான் இடபவாகனத்தின்மீது காட்சி தந்து அவரை ஆட்கொண்டார்.

சிறுத்தொண்ட நாயனார்

இவர் திருசெங்காட்டாங்குடியில் வேதியர் குலத்தில் தோன்றி பரஞ்சோதியார் என்னும் பெயருடன் வேதமும் வில்வித்தைகளும் கற்றுச் சோழ மன்னனின் அமைச்சராய் விளங்கினார். இவர் ஒருசமயம் வடநாடு சென்று வாதாபியை வென்று மிகுந்த திறைகள் கொண்டு வந்தார். இவ்வாறு இவர் வடபுலத்தே வாதாபியை வென்று மீண்ட செய்தியைப் பெரிய புராணம்,

“மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய்
வடபுலத்து வாதாவித்
தென்னகரம் துகளாகத்
துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும்
பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்ன எண் ணிலகவர்ந்தே
இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்”

என்று கூறுகிறது.

அரசன் பரஞ்சோதியாருக்குத் திரளான செல்வம் கொடுத்து சிவத்தொண்டில் ஈடுபடுத்தினான். இவர் வெண்காட்டு நங்கை என்னும் தம் மனைவியாருடன் இல்லறம் நடத்தி வந்தார்; தம்மைத் தொண்டர்களில் சிறியவர் என்று மதித்துச் சிறுத்தொண்டர் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றார்.

இங்ஙனம் இவர் சிறுத்தொண்டர் என்று பெயர் பெற்ற பான்மையைச் சேக்கிழார்,

“சீதமதி அரவினுடன்
செஞ்சடைமேல் செறிவித்த
நாதன் அடியார் தம்மை
நயப்பாட்டு வழிபாட்டால்
மேதகையார் அவர்முன்பு
மிகச் சிறிய ராய் அடைந்தார்
ஆதலினால் சிறுத்தொண்டர்
எனநிகழ்ந்தார் அவனியின்மேல்”

என்று பாடியுள்ளார்.

சிவபெருமான் சிறுத்தொண்டரின் அன்பை உலகறியச் செய்ய விரும்பிப் பைரவ வேடம் பூண்டு அவர் இல்லத்தை அடைந்தார்; அவர் நாயனாரை நோக்கி, ‘ஒரு தாய்க்கு ஒரு மகனாக அங்கம் பழுதில்லா மைந்தன் ஒருவனை அறுத்துக் கறி சமைத்துத் தர வேண்டும்’ என்று கேட்டார். சிறுத்தொண்டர் சிறிதும் மனம் தளராமல் தன் மகன் சீராளனை அவர் விருப்பப்படி செய்து உண் கலத்தில் இட்டார். பைரவர் எல்லா உறுப்பும் சரியாகச் சமைக்கப் பட்டனவோ என்று கேட்ட நாயனார் தலையைத் தவிர எல்லா உறுப்புக்குளம் சமைக்கப்பட்டன என்றார்.

பைரவர் அது கேட்டு அதனைச் சமைத்துக் கொண்டு வருக என்றார். அவ்வாறு நேரும் என்று முன்னரே எண்ணியிருந்த தோழி ஒருத்தி முன்பே சமைத்து வைத்திருந்த தலைக்கறியையும் படைத்தாள். பைரவர் நாயனாரையும் தம்முடன் உட்கார்ந்து உண்ணுமாறு கட்டளையிட்டார். நாயனாரும் அதற்கு உடன் பட்டார். உண்பதற்குமுன் பைரவர் அவரைத் தடுத்து “உமக்கு மைந்தர் இருப்பின் அழையுங்கள்” என்றார். நாயனார் அவர் சொல்லைத் தட்டாமல் தெருவில் அவர் தம் மனைவியாருடன் சென்று “சீராள” என்று அழைத்தார்.

அப்போது சிவபெருமானின் திருவருளால் சீராளன் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து ஓடிவருபவன்போல் ஓடிவந்தான். அன்னையார் அவனைத் தழுவி எடுத்து கணவர் கையில் கொடுத்தார். நாயனார் சிறுவனை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டில் நுழைந்தார். அதற்குள் அங்கு இலைகளிலிருந்த உணவுகளுடன் பைரவர் மறைந்து விட்டார். சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் ஏறிக் காட்சி கொடுத்துச் சிறுத்தொண்டரைத் தம் திருவடியில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

சிறுத்தொண்டரின் தொண்டு சிறியதொரு தொண்டோ? பெருந்தொண்டன்றோ? அருந்தொண்டன்றோ? அதனால்தானே பட்டினத்தடிகள்,

“வாளால் மகவு அரிந்தூர் ஊட்ட
வல்லேன் அல்லன்”

என்று அத்தொண்டினைப் புகழ்ந்துள்ளார்!

கழறிற்றறிவார் நாயனார்

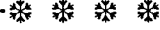
இவர் சேர நாட்டில் மகோதை என்னும் நகரத்தை ஆண்டு வந்த சேரமன்னர். இவருக்குச் சேரமான் பெருமான் நாயனார் என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு. இறைவன் திருவருளால் எல்லாம் உயிர்களும் பேசுவதை அறியும் தன்மை பெற்றிருந்ததால் இவரைக் கழறிற்றறிவார் என்று அழைத்தார்கள்.

ஒருநாள் இவர் யானைமீது பவனி செல்கையில், வண்ணான் ஒருவன் தன் தலையில் தாங்கிய உழமண் மழைநீரால் கரையைப் பெற்று உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூசியவன்போல் இருந்தான். அவன் சிவவேடத்தினை நினைவூட்டியதாகக் கூறி அவனை வணங்கிச் சென்றார்.

சேரமான் பெருமான் தினந்தோறும் பூசை வேளையில் நடராசப் பெருமானின் சிலம்பொலி கேட்பது வழக்கம். ஒரு நாள் அவர் சிவபெருமானிடமிருந்து திருமுகம் கொணர்ந்த பாண பத்திரர் என்பவர்க்கு வேண்டிய பொருள்களை அளித்தனுப்பினார். மற்றொரு சமயம், சிவபெருமான் வன்றொண்டர் பாடலைக் கேட்டு இன்புற்றிருந்ததால் சேரமான் பெருமான் வழக்கம்போல் சிலம்போசை கேளாமல் காலந்தாழ்த்திக் கேட்டுத் திகைத்தார். பின்னர் சிவபெருமானால் செய்தியறிந்து தில்லை சென்று சுந்தர மூர்த்தியை வணங்கிப் பொன் வண்ணத்தந்தாதி பாடினார்.

பின்னர் திருவாரூர் சென்று, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை பாடித் துதித்தார்.

அவர் சுந்தரருடன் பல தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனை வழிபட்டார். சுந்தரர் ஒரு சமயம் திருவஞ்சைக் களத்துச் சிவபெருமானை வழிபட்டார். இறைவன் கட்டளைப்படி வெள்ளை யானையின் மீது ஏறிச் சிவகணங்கள் எதிர்கொள்ளத் திருக்கயிலைக்குப் புறப்பட்டார். போகும்போது சேரமான் பெருமானின் நினைவாகவே சென்றார். சேரமான் இதனை யோசுத்தால் உணர்ந்தார். உடனே அவர் ஒரு குதிரையின்மீது ஏறித் திருவைந்தெழுத்தை ஓதினார். குதிரை விரைவாகப் பறந்து சென்றது. ஆனால் அது நந்தி தேவரால் தடைப்பட்டு நின்றது. அப்போது சேரமான் பெருமான் திரு ஆதிவுலா என்னும் நூல் இயற்றப்பட்டது. அவர் சிவபெருமான் திருவருளால் சிவகணங்களுள் ஒருவரானார்.

திருநிகையாடல் புராணக் கதைகள்

மாமனாக வந்து வழக்கு உரைத்த மூலம்

10துரையில் தனபதி என்னும் வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மனைவி கசீலை. அவர்களுக்குப் புத்திரப்பேறு இல்லாமையால் தனபதி தன் தங்கை மகனையே புத்திரனாகக் கொண்டு வளர்த்து வந்தான். அவன் தன் மனைவிமேல் வைத்த ஆசையால் நாடோறும் தன் தங்கையுடன் தீராத சண்டையிட்டுக் கொண்டு வந்தான். ஒரு நாள் அவன் சினங்கொண்டு, 'உனக்கு ஏன் இந்தப் பெருமிதம் (செருக்கு)? நீ பிள்ளையில்லாத பாவி! என் அருமைப் பிள்ளையினாலன்றே இருமைப் பயன்களையும் அடைவாய்?' என்றாள். அதுகேட்ட தனபதி நாணம் கொண்டு, அடுத்த பிறப்பிலாயினும் நான் மகப்பேறு பெறுவேன் என்று தன் செல்வம் எல்லாவற்றையும் மருமகனுக்கே உரிமையாக்கிவிட்டுத் தன் மனைவியோடு தவம் புரியக் காட்டுக்குச் சென்றான்.

தனபதி வருவதற்குக் காலம் தாழ்த்தமையால் தாயத்தார்கள் அவன் மருமகனுக்கு உரிமையாக்கியிருந்த செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் வல்வழக்குப் பேசிக் கவர்ந்து கொண்டார்கள். தனபதியின் தங்கை தாயத்தாரின் செயல் கண்டு தவித்தாள்; மதுரை நாயகன் திருமுன்னர் நின்று,

“ஒருத்திநான் ஒருத்தி கிந்த
ஒருமகன் இவனும் தேரும்
கருத்திலாச் சிறியன் வேறு
களைகணும் காணேன் ஐய!

அருத்திசால் அறவோர் தேறும்
அருட்பெருங் கடவே! எங்கும்
இருத்திநீ அறியாய் போலும்
என்றுபார் படிய வீழ்ந்தான்.”

(தேறும் - நன்மை தீமைகளை அறியும். களைகண் - ஆதரவு. அருத்தி - அன்பு. பார் - தரை) என்று முறையிட்டு வணங்கினார்.

அவன் இவ்வாறு கூறி அயர்ந்து தூங்கினான். சோமசுந்தரர் அவள் கனவில் தோன்றி, 'பெண்ணே! பொழுது விடிந்த பின் தாயத்தாரைத் தரும சபையில் ஏற்றி இருப்பாயாக. யாம் வந்து வழக்கினைத் தீர்த்து உன் பொருள்களை மீட்டுத் தருவோம்' என்றார்.

மறுநாள் விடியற்காலையில் தனபதியின் தங்கை தாயத்தார்களின் இருப்பிடத்தை அடைந்து, பலரும் கேட்க, அவர்களைப் பார்த்து

“அட்டில்வாய் நெருப்பி டேல்! ஓர்
அடியிடேல்! அறத்தா(று) அன்றிப்
பட்டிமை வழக்கால் வென்று
போகொட்டேன் : பலரும் கேட்க
இட்டனன் அரசன் ஆணை
அறத்தவி(சு) ஏறி ஆன்றோர்
ஒட்டிய படி கேட்டு எங்கள்
உரிப்பொருள் தந்து போமின்!”

(அட்டில்வாய் - அட்டில். அறத்து ஆறு - தரும வழி. பட்டிமை வழக்கு - பொய் வழக்கு. அறத்தவிசு - தருமசபை. ஆன்றோர் - பெரியோர்கள். ஒட்டியபடி - ஆராய்ந்து கூறும் தீர்ப்பினைக் கேட்டு.) என்று கூறினான்.

தருமசபை கூடியது. தருமசபையில் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். சோமசுந்தரக் கடவுள் தவமேற்சென்ற தனபதிபோலத் திருவுருவம் தாங்கி அங்கு எழுந்தருளினார். அவர் தருமசபையை நெருங்கும்போதே, 'இங்கு அரசன் இல்லையோ! ஆன்றோர்கள் இல்லையோ! அரசனுடைய செங்கோல் கொடுங்கோலாயிற்றோ! வேத ஆகமங்களை அருளிய கடவுளும் இல்லையோ! தருமமும் எங்கோ சென்று ஒளித்ததோ! என்று சொல்லிக் கொண்டே தரும சபையினை அடைந்தார். அவர் மருமகனையும் தங்கையையும் தழுவிக்கொண்டு, 'அந்தோ! வறியவர்களானீர்களே!' என்று வாய்விட்டுப் புலம்பினார். அவர்களும் தனபதியின் திரு வடிவங்களில் விழுந்து அழுதார்கள்.

பின்னர் தனபதியார் பிள்ளையைப் பார்த்து,

"ஐம்படை மார்பிற் காணேன்;
சிறுசிலம் படியிற் காணேன்;
மொய்ம்பிடை மதாணி காணேன்;
முகத்தசை சுட்டி காணேன்;
மின்படு குழைகள் காணேன்;
வெற்றுடல் கண்டேன் ; அப்பா!
என்பெறும் என்று பிள்ளைப்
பணிகளும் கவர்ந்தார் (என்னா)"

(ஐம்படை - பஞ்சாயுதம் என்னும் ஓர் ஆபரணம். மொய்ம்பு தோள். மதாணி - தோளாணி. மின்படும் - ஒளிவீசும். என் பெறும் - எவ்வளவு விலைபெறும்? பணிகள் - ஆபரணங்கள்.) என்று சொல்லப் புலம்பி அனைவரும் மனமிரங்கும்படி அழுதார்; தங்கையையும் மைந்தனையும் முதுகைத் தடவி, 'வருந்தாதீர்கள்: வஞ்சகர் வழக்குத் தோற்றுவிடும்! பாருங்கள்!' என்றார்.

சபையர்கள் இருபக்கத்தாரின் வழக்கையும் கேட்டு நன்கு ஆராய்ந்து, 'தாயத்தார் வழக்குப் பொய் வழக்கு' என்றார்கள். அது கேட்டுத் தாயத்தார்கள், 'இவர் நம் தனபதிச் செட்டியார் அல்லர்' என்றார்கள். தனபதியார் கைகொட்டி நகைத்து அவரவர் குடிப்பெயரும் பட்டமும் காணியும், தந்தை, தாய், மாமன், மாமி, தாயத்தார், அவர்களைப் பெற்றவர். பிள்ளைகள், உடன் பிறந்தார். மனைவியர் என்பவர்களுடைய பெயர்களும் பிறவும் சிறிதும் தவறு இல்லாமல் குறிப்பிட்டார். பெருமக்கள், 'தனபதிச் செட்டியார் இவரே' என்றார்கள். உடனே தாயத்தார்கள், 'நம் வழக்குத் தோற்றது; பாண்டியன் அறியின் நம்மைத் தண்டிப்பான்' என்று எண்ணி, 'வீட்டுக்குப் போய்வருகிறேன்; குளத்துக்குச் சென்று வருகிறேன்'

உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் மன வளர்ச்சிக்கும் மன அமைதி மிகவும் அவசியம். தன்னுணர்வுடன் அமைதியைப் பெறும் வழியே தியானம்" எனும் அரும்பெரும் கலை. தியானப் பயிற்சியைப் பல காலம் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து சிரத்தையுடன் செய்ய வேண்டும். தியானம் நம் இயல்பாக மாறும்போதுதான் அது அமைதி என்னும் சொர்க்கத்தின் கதவுகளை நமக்குத் திறந்துவிடும். மன அமைதியை அறிந்தவன் வேறு எதையும் தேட வேண்டியதில்லை. (சுவாமி வீரபத்ராநந்தர்)

என்று ஒவ்வொரு வார்த்தை கூறிப் போய்விட்டனர். தருமசபையினர், தனபதி செட்டியாரின் செல்வமெல்லாம் அவர் புதல்வனுக்கே என்று தீர்ப்பு எழுதி அளித்தார்கள். தனபதியுருவம் கொண்ட சோமசுந்தரர் யாவரும் காண மறைந்தருளினார்.

சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியன் இச்செய்தியறிந்து தனபதியின் மைந்தனுக்குப் பல பரிசுகள் வழங்கினான்; திருக்கோயிலைப் பொன்னால் புதுப்பிவித்தான்.

வரகுணனுக்குச் சிவலோகம் காட்டிய படலம்

சுந்தரேச பாதசேகர பாண்டியனுக்குப் பின்னர் அவன் மகன் வரகுணபாண்டியன் அரசனானான். ஒருநாள் அவன் வேட்டையாடச் சென்றபோது அவனது குதிரையின் கால் இடறி ஓர் அந்தணன் இறந்தான். அதனால் அவனைப்பற்றியது பிரமகத்திப் பழி. ஆனால், அது சோமசுந்தரக் கடவுளின் ஆணைப்படி, சோழ மன்னன் ஒருவனுடன் அவன் போரிட்டு, அப்பகைவனைத் தூர்த்திக் கொண்டு திருவிடைமருதூர் திருக்கோயிலின் கீழ் வாயிலை அடைந்தபோது நீங்கிற்று. மன்னன் மீண்டும் அவ்வாயிலை அடையாமல் மேலைவாயில் வழியாக மதுரையை அடைந்தான்.

சிவபக்தியிற் சிறந்த வரகுணன் ஒரு சமயம் சோமசுந்தரரை வணங்கிச் சிவலோகத்தை நேரில் காணும் ஆசையை வெளியிட்டான். சிவபெருமான் அரசனின் ஆவலை நிறைவேற்றாமாறு நந்தி தேவருக்குக் கட்டளையிட்டார். நந்திதேவர் அவ்வாறே வரகுணனை அழைத்துக் கொண்டு, பற்பல நதிகளையும், ஓடைகளையும், பொற்றாமரைத் தடாகங்களையும் அகழையும், மதிலையும், திருக்கோபுரங்களையும், திருவீதிகளையும், கடந்து, பிரம்புரமும், விஷ்ணுபுரமும் நீங்கிச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தைப் பிரம்பினால் சுட்டிக் காட்டினார்; அங்கு பலவகையான சேவைகளைப் புரியும் அடியார்களைக் காட்டிய பின்னர் சிவபெருமான் திருமுன்னர் விடுத்தார். சிவபெருமானின் இருபக்கத்தும் வேதமும் சிவாகமும் வாழ்த்தின; தும்புரு நாரதர் இசை பாடினார்; தேவரம்பையர்கள் கூத்தாடினார்; விநாயகரும், சுப்பிரமணியரும், வீரபத்திரரும், வணங்கி நின்றனர். பிரம விட்டுணுக்கள் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்றனர்; தேவர்கள் தங்கள் குறைகளை முறையிடச் சமயம் பார்த்திருந்தனர்; முனிவர்கள் 'அரகர சங்கர சிவ சிவ' என்று ஏத்தெடுத்தனர். இவ்வாறு சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு இரத்தின சிம்மாசனத்தின்மீது எழுந்தருளியிருப்பதைக் கண்டு வரகுணன் மனமகிழ்ந்து வணங்கினான்.

பின்னர் சோமசுந்தரப் பெருமான் அவ்வரகுண பாண்டியன் எதிரில் சிவலோகம் போய் முன்போல் மதுரை தோன்றச் செய்து தாமும் உமாதேவியாரும் முன்னே இருந்தது போலவே காட்சியளித்தார். இங்ஙனம் சிறப்புடைய மதுரை. பூலோக சிவலோகமென்ப பெரியோர்களால் புகழப்பட்டு விளங்குகிறது.

இலங்கையில் சிறு தெய்வ வழிபாடு பெறும் முக்கியத்துவம்

திரு. கி. புண்ணியமூர்த்தி (B.A. Dip.in Edu. M.Ed)

இந்து சமய வழிபாடு ஆகம நெறிக்குட்பட்ட வழிபாடு, ஆகம நெறிக்குட்பட்டாத வழிபாடு என இருவகைப்படும். ஆகமநெறிக்குட்பட்ட வழிபாட்டை எடுத்து நோக்குவோமாயின் இது ஒரு விதிமுறைக்கு உட்பட்ட வழிபாடாகவும் நிறுவனம் சார்ந்த வழிபாடாகவும் அமைந்திருக்கும். இதனைப் பெருந்தெய்வ வழிபாடு எனவும் குறிப்பிடுவர். ஆகம விதிப்படி அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் சிற்ப சாஸ்திர விதிப்படி அமைக்கப்பட்ட விக்ரகங்களுக்கு பஞ்ச ரிஷி வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிவாச்சாரியாரால் பூசை செய்யப்பட்டு வழிபடும் வழிபாடாக ஆகம நெறிக்குட்பட்ட வழிபாடு இருக்கும் இதில் நித்திய நைமித்திய கிரியைகள் விதி முறைப்படி நிகழும் மகோற்சவங்கள் வருடம் தோறும் இடம் பெறும். காலத்திற்கு காலம் கும்பாபிஷேகம் இடம் பெறும்.

ஆகம நெறிக்குட்பட்டாத வழிபாடு கிராமிய சமயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வழிபாடாகும். இது சிறு தெய்வ வழிபாடு எனவும் கிராமியத் தெய்வ வழிபாடு எனவும் குலதெய்வ வழிபாடு எனவும் பல்வேறு பெயர் கொண்டழைக்கப்படும். சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் இடம் பெறும் தெய்வங்களை ஊர்த்தெய்வங்கள் என்றும், கிராம தேவதைகள் என்றும், காவல் தெய்வங்கள் என்றும், எல்லைத் தெய்வங்கள் என்றும் அழைப்பர். இச் சிறு தெய்வ வழிபாடு வயல் வெளிகளிலும், ஆற்றோரங்களிலும், பெருந்தெருக்களிலும், குளக் கரைகளிலும், மரப் பொந்துகளிலும், காட்டுப் பகுதிகளிலுமென ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட இடமின்றி எல்லா இடங்களிலும் காணப்படும். சிறு தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய குறியீடுகளாக சூலம், கல், தடி போன்றவை காணப்படும்.

*சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் காணப்படும் பொதுத்தன்மை.

விதி முறைக்குட்பட்ட பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிலிருந்து சிறுதெய்வ வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் வேறுபட்ட இயல்பினைக் கொண்டனவாக உள்ளன. இத் தெய்வங்கள் மனித உணர்வினால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவையாகும். இவை பிறப்பு இறப்பு உள்ளவையாகவும், வரையறுத்த ஆற்றலைக் கொண்டவையாகவும் அதிகளவு உயிர்ப்பலியை ஏற்பவைகளாகவும் பகைமையை அழிக்கும் தன்மை கொண்டனவாகவும், குடும்பத்திற்கென சாதிக்கெனப் பிரிக்கப்பட்டவைகளாகவும் பிராமணர் அல்லாத பூசாரிகளை பூசகர்களாகக் கொண்டமைந்தவைகளாகவும் பொது மக்களால் உருவாக்கப்பட்டவைகளாகவும் உள்ளன.

சிறு தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வங்கள் தமக்குள்ளேயே பகையும், நட்பும் கொண்டவைகளாகவும், புரிந்துணர்வு கொண்டவைகளாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இத் தெய்வங்களின் தோற்றம் பற்றி செவி வழிக் கதைகள், நாட்டுப்புறக் கதைகள், புராணக் கதைகள் என்பன எடுத்துக் கூறுகின்றன. எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைந்தளவான இத் தெய்வங்களில்

பெருமளவானவை ஆண்டெய்வங்களாகவே உள்ளன. சிறு வழிபாட்டுத் தலங்கள் நித்திய வழிபாடுகள் அற்றவைகளாக இருந்த போதிலும் சில நியமங்களைக் கொண்டமைந்தவைகளாக உள்ளன. இவை சிறப்பான ஆலய அமைப்புக்களைக் கொண்டவைகளல்ல. அநேகமாக ஒரு பிரகாரத்தை மட்டுமே உடையவைகளாக உள்ளன. இவ் ஆலயங்களுக்குரிய ஆலய நிர்மாண விதிகள் பொதுவாகக் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியவைகளாக அமைந்திருப்பதில்லை. இந்நிர்மாணங்கள் மரபு வழியாக இடம்பெற்று வருபவைகளாக உள்ளன.

சிறு தெய்வ வழிபாட்டுக்குரிய சடங்குகள் அல்லது விழாக்கள் அத் தெய்வங்களின் உத்தரவைப் பெற்றே நிகழுகின்றன. மந்திர உச்சாடனங்கள் வழிபாட்டில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. மந்திரங்கள் மூலம் இத் தெய்வங்களின் ஆற்றலைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையும் கிராமிய மக்களிடையே காணப்படுகின்றது.

சிறு தெய்வ வழிபாட்டிற்குரிய பொதுவான வழிபாட்டுப் படிமுறைகளாக மடைப்பண்டம் எடுத்தல், உள் மடை பரவுதல், வெளி மடை பரவுதல், தூளி பிடித்தல், பரிகலம் அழைத்தல், வளந்து வைத்தல், பொங்கலிடல், பறையடித்தல், பலியிடுதல், சன்னதமாடுதல், கட்டுச் சொல்லல், கழிப்புக் கழித்தல், தண்ணீர் ஓதிக் கொடுத்தல், திருநீறு “போடுதல் பேய்க்குப் பார்த்தல்” வழிவிடுதல் போன்ற அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன.

* சிறு தெய்வ வழிபாடு கிராமிய வாழ்க்கையில் பெறும் முக்கியத்துவம்.

சிறு தெய்வ வழிபாடு கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறும் வழிபாடாகும். இவ் வழிபாட்டிற்கு பொது மக்கள் ஒரு பூசகரின் உதவியின்றி தாமே நேரடியாக வழிபாடு செய்யக்கூடியதாக இருக்கும். அத்துடன் பெருந்த தெய்வ வழிபாட்டை விட அதிகமாக இவ் வழிபாடு உணர்ச்சி பூர்வமானதாக அமைந்திருக்கும். கிராமிய மக்கள் ஆன்மார்த்தமாக கிரியைகளில் ஈடுபடுவதனால் அவர்களின் ஒழுக்கம், சிறப்பாகப் பேணப்படக்கூடியதாக இருக்கின்றது. உள்ளார்ந்த கட்டுப்பாடுகளை பேணக்கூடியவர்களாக அவர்கள் இருப்பார்கள்.

சிறு தெய்வ வழிபாடு கிராமியக் கலைகளையும் வளர்ப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. ஆலய விழா இடம் பெறும் காலங்களில் காவடி, கரகம், கும்மி, கோலாட்டம், கூத்து முதலான கிராமியக்கலைகள் இடம் பெறுவது வழமையாகும். மேலும் சிறு தெய்வ வழிபாடு சமூக ஒற்றுமையையும், சமூக நீதியையும், சமூக ஒழுங்கையும் பேணி வளர்ப்பதற்கு நிலைக்களனாக உள்ளது. அத்துடன் அனைத்து மக்களும் வழிபடக் கூடியளவு இலகுவான வழிபாட்டு முறைகளைக் கொண்டதாகவும் பக்தியினூடாகத் தமது விருப்பங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுகலை மேற்கொள்ளக் கூடியதாகவும் அதன் மூலம் மனத் திருப்தியைப் பெறக்

கூடியதாகவும் சிறு தெய்வ வழிபாடு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். கிராமிய மக்கள் ஆன்ம ஈடேற்றம் பெற சிறு தெய்வ வழிபாட்டிலேயே பெரிதும் ஈடுபடுகின்றனர் எனலாம். சில சிறு தெய்வ வழிபாட்டு தெய்வங்களையும் அவற்றிற்குரிய வழிபாட்டம்சங்களையும் பார்ப்போமானால்.....

* கண்ணகி வழிபாடு

கண்ணகி வழிபாடு இலங்கையில் பன்னெடுங்காலந் தொட்டு வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளது. கி.பி. 2ம் நூ. ஆண்டில் சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகித் தெய்வத்திற்கு விழா எடுத்த போது அங்கு சென்ற கஜபாகு மன்னனால் கண்ணகி சிலை இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதாக சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் உள்ளன. தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வர்த்தக நோக்கில் வந்தவர்களாலும் கண்ணகி வழிபாடு பரப்பப்பட்டதாகக் கருதப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரம் உரைபெறு கட்டுரையிலும் வரத்தகு காதையிலும் இலங்கையில் கண்ணகி வழிபாடு பரவிய முறை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அது தவிர இராஜவல்லி, இராஜ ரத்னாகர, கஜபாகத்தாவ, பத்தினிஹல்ல, பத்தினி கத்தாவ, பத்தினி பிலிம் போன்ற சிங்கள நூல்களிலும் கண்ணகியின் வரலாறு பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. கஜபாகு மன்னனால் கொண்டு வரப்பட்ட பொருட்கள், சிலைகள் பற்றி கோகில சந்தேச எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இலங்கையில் ஒழுக்கத்தின் தேவை முக்கியத்துவம் பெற்றமையினாலேயே கண்ணகி வழிபாடு சிறப்பு பெற்றதெனக் கூறலாம். பௌத்த மதத்தில் பத்தினி வழிபாடாகவும், காவல் தெய்வ வழிபாடாகவும் கண்ணகி வழிபாடு வளர்ச்சி கண்டது. அங்க நாமை கடவை எனும் இடத்தில் முதல் பத்தினி கோயில் கஜபாகு மன்னனால் அமைக்கப்பட்டதாக இலங்கையின் வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளது. அதன்பின்னர் நடுவப் பிட்டிய, குருநாகலை, கட்டுக்கம்பளைப்பற்று ஆகிய இடங்களிலும், இலங்கையில் பாவலாக ஏனைய இடங்களிலும், கண்ணகி வழிபாடு பரவியதாகக் கருதப்படுகின்றது. கண்டியில் பத்தினிகோயில் அமைக்கப்பட்டு வழிபாடு இடம்பெற்று வருகிறது. வடகிழக்குப் பகுதிகளில் மட்டக்களப்பு, வன்னி, யாழ்ப்பாணம், காரைதீவு, கல்முனை, செட்டிபாளையம், கருவாஞ்சிக் குடி, திருக்கோயில் போன்ற இடங்களில் கண்ணகிக்கு வருடா வருடம் விமர்சனமாக விழா எடுக்கப்பட்டு வருகின்றது.

* வழிபாட்டு முறைகள்

கண்ணகி அம்மனுக்குரிய வழிபாட்டு முறைகளாக ஆகமம் சார்ந்த வழிபாடு, ஆகமம் சாராத வழிபாடு, என இரு வழிபாட்டு முறைகள் காணப்படுகின்றன. ஆகமம் சாராத வழிபாட்டு முறையே மிக அதிகமாக இடம் பெற்று வருகின்றது. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய பிரதேசங்களில் ஊர்காவல் பண்ணுதல், கதவு திறத்தல், கலியாணக்கால் வெட்டுதல், கலியாணச் சடங்கு செய்தல், கும்பம் வைத்தல், ஏடு படித்தல், மடிப்பிச்சை எடுத்தல், நெல் குற்றுதல் விநாயகப் பாணை ஏற்றுதல், குளிர்ச்சி பாடுதல், எட்டாம் நாள் சடங்கு செய்தல் எனும் ஒழுங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன.

வன்னிப்பிரதேசத்தில் பஞ்சாங்கம் பார்த்தல், பாக்குத் தெண்டல், ஊர்காவல் பண்ணல், பண்டம் எடுத்தல், பரிகலம் அழைத்தல், கும்பம் வைத்தல், தூளி பிடித்தல், தீர்த்தம் எடுத்தல்,

வளர்ந்து நேர்தல், மடை பரவல், நோர்ப்புக் குற்றல், கட்டாடுதல், பரிகலம் வழி விடுதல், மடைகலைத்தல், நேர்த்திக்கடன் செய்தல், போன்ற வழிபாட்டு ஒழுங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன.

கண்ணகி வழிபாட்டுக்குரிய நேர்த்திக் கடன்களாக காவடி எடுத்தல், அலகு குற்றுதல், அங்கப் பிரதட்சணம் செய்தல், பிள்ளை விற்றல், அடையாளம் கொடுத்தல், மடிப்பிச்சை எடுத்தல், பாளை விற்றல், கரகம் ஆடுதல், கும்மி ஆடுதல், போர்த்தேங்காய் அடித்தல், கூத்து ஆடுதல் போன்றவை காணப்படுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் விரோதைய சிங்கை ஆரியனின் காலத்தில் பல கண்ணகி கோயில்கள் கட்டப்பட்டதாக வரலாறு உண்டு. கஜபாகு மன்னன் சம்புத்துறை வழியாக வந்து கந்தரோடை அங்க நாமைக் கடவையில் கண்ணகி கோயில் அமைத்ததாகவும் வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கண்ணகி ஆலயங்களில் வேலம்பரைக் கண்ணகி, வற்றாப்பளைக் கண்ணகி, பன்றித் தலைச்சி கண்ணகி, மந்திகைக் கண்ணகி, நவாலிக் கண்ணகி, கோப்பாய்க் கண்ணகி, ஆகிய கண்ணகி ஆலயங்கள் சிறப்பு பெற்றவையாகும். கண்ணகி மீது விருத்தப்பாடல்களும், காவியப் பாடல்களும் ஊஞ்சல் பாடல்களும், அகவல் பாடல்களும் பாடப்பட்டு வருகின்றன.

* திரௌபதை அம்மன் வழிபாடு:-

மகாபாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட வழிபாடு திரௌபதை அம்மன் வழிபாடாகும். இலங்கையின் பல்வேறு இடங்களில் திரௌபதை அம்மன் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, பழகாமம், உடப்பு, பாண்டிருப்பு, போன்ற இடங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

* வழிபாட்டு முறைகள்:-

திரௌபதை அம்மன் வழிபாட்டு முறைகளில் சடங்கு முறைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மகாபாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. பொதுவாக பதினெட்டு நாட்கள் சடங்கு இடம் பெறும்.

* உடப்பு திரௌபதை அம்மன் ஆலயம்:-

இவ் ஆலயத்தில் ஆரம்ப நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து ஊர்காவல் பண்ணுதல், கரகம் பாலித்தல், கொடியேற்றம்(வெளி) ஆகியன இடம் பெறும். முதலாம் நாள் தொடக்கம் நான்காம் நாள் வரையும் பாரதக் கதை படிப்பும், விசேட பூசைகளும் நடைபெறும் ஐந்தாம் நாள் உள் கொடியேற்றமும், ஆறாம் நாள் படிக்கட்டு அபிஷேகமும், ஏழாம் நாள் அநுமன் கொடியும் (வெளிக்கம்பமும்), எட்டாம் நாள் படிக்கட்டு அபிஷேகமும், ஒன்பதாம் பத்தாம் நாட்களில் படிக்கட்டுப் பூசையும், பதினோராம் நாள் திரௌபதை அம்மன் எழுந்தருளல், காவியம் படித்தல், ஊஞ்சல் படித்தல் என்பனவும், பன்னிரெண்டாம் நாள் திருக்கலியாணமும், பதின்மூன்றாம் நாள் அம்மன் தீர்த்தயாத்திரையும், பதினான்காம் நாள் துச்சாதனன் திரௌபதையைத் துக்லிவிந்த கதை பாவனை செய்யப்படுதலும், பதினைந்தாம் நாள் வனவாசம், பஞ்சபாண்டவர் வனம் புகுதல், நேர்த்தி பெறல் என்பனவும், பதினாறாம் நாள் தவநிலைக் காட்சிகள், தீழுட்டல் என்பனவும், பதினேழாம் நாள் அக்கினி குண்டக் காவல் காத்தலும், பதினெட்டாம் நாள் தீக்குளிப்பும், கொடியிறக்கம் என்பனவும் இடம் பெறும்.

மட்டக்களப்பில் பாண்டிருப்பு திரௌபதை அம்மன் ஆலயத்திலும் இவ்வாறு பதினெட்டு நாட்கள் சடங்கு நடைபெறும்

ஊர்காவல் பண்ணுதல், கதவு திறத்தல், பரிகலம் அமைத்தல், மடை வைத்தல், தெய்வம் ஆடுதல், கட்டுச் சொல்லுதல், விரதம் இருத்தல், அம்மன் ஊர்வலம் வருதல், வனவாசம் செல்லுதல், நேர்த்தி கொண்டு வருதல், அர்ச்சனை தவநிலை, தீமிதிப்பு, தீக்குழிக்குப் பால் வார்த்தல், வைரவர் பூசை ஆகியன இடம் பெறும்.

திரௌபதை அம்மன் வழிபாடு சமய, சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. இதன் மூலம் சமூக ஒழுக்கலாறு பேணப்படுகிறது. கூட்டுப்பொறுப்பு ஏற்படுகின்றது. புனிதத் தன்மை பேணப்படுகின்றது. நோய் நீக்கம் செய்யப்படுகின்றது. கலைவளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. எனவே சிறு தெய்வ வழிபாட்டில் திரௌபதை அம்மன் வழிபாடு சிறப்பிடம் பெறுகிறது எனலாம்.

* முத்துமாரியம்மன் வழிபாடு:-

முத்துமாரியம்மன் வழிபாடு பற்றி பல மரபுக் கதைகள், புராணக் கதைகள் போன்றவற்றில் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, வன்னி, மன்னார், மலையகம் போன்ற இடங்களில் இவ் வழிபாடு பரந்து காணப்படுகிறது.

* வழிபாட்டு முறைகள்:-

முத்துமாரியம்மனுக்குரிய கிரியைகள், ஆகமம் சார்ந்தும், சாராமலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. அதிகமாக ஆகமம் சாராத சடங்குமுறையே காணப்படுகின்றது. இச் சடங்கில் பூசாரியார் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார். பத்ததிமுறையின் அடிப்படையிலேயே கிரியைகள் இடம் பெறுகின்றன.

சடங்கு முறைமை பிரதேசத்திற்குப் பிரதேசம் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. மலைநாட்டில் கரகம் பாலித்தல், மிதிப்பெடுத்தல், காப்புக் கட்டுதல், பிரதோற்சவம், குடிவிடுதல், சாமி பார்த்தல், இடும்பன் பூசை என்பன காணப்படுகின்றன. இங்கு நேர்த்திக்கடனாக மாவிளக்கு, கரகம் எடுத்தல், காவடி எடுத்தல், தீச்சட்டி எடுத்தல், அங்கப்பிரதட்சணை போன்றவை நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

மட்டக்களப்பில் மாரியம்மன் வழிபாடு கிராமத்திற்குக் கிராமம் பரந்து காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள சடங்கு முறைகளாக பஞ்சாங்கம் பார்த்தல், கதவு திறத்தல், விளக்கு வைத்தல், பரிகலம் அழைத்தல், பண்டம் எடுத்தல், மடை கொடுத்தல், கும்பம் வைத்தல், மடை பரவல், தெய்வம் ஆடுதல், தவநிலை ஏறுதல், காத்தவராயன் கழுவேற்றல், விநாயகர் வளர்ந்து நேரல், பாளயம் செய்தல், குளிர்ந்தி பாடுதல், கதவு அடைத்தல் என்பன இடம் பெறும்.

முத்துமாரியம்மனுக்குரிய பிரபந்தங்களாக முத்து மாரியம்மன் தலாட்டு ஊஞ்சல் பதிகம், காவியம், காவடிப்பாட்டு, போன்றவை காணப்படுகின்றன. நோய் நீக்கத்தின் பொருட்டும், மும்மாரிபொழிய வேண்டியும், காமியத்தின் பொருட்டுமே முத்துமாரி வழிபடப்படுகின்றாள் எனலாம்.

* பெரியதம்பிரான் வழிபாடு:-

மிகப்பழங்காலந்தொட்டு பெரிய தம்பிரான் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணம், வன்னி, மட்டக்களப்பு, திருமலை, போன்ற பிரதேசங்களில் இது காணப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டை விட இலங்கையிலேயே இவ்வழிபாடு அதிகம் காணப்படுகின்றது.

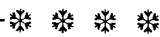
* வழிபாட்டு முறைகள்:-

ஆகமம் சாராத சடங்குமுறைகளே அதிகம் காணப்படுகிறது. இச்சடங்கு முறைகள் பற்றி பெரிய தம்பிரான் பத்ததி, கட்டடி முதலியார் பத்ததி ஆகியவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணச் சடங்கு முறைபற்றிப் பார்ப்போமானால் அங்கு பஞ்சாங்கம் பார்த்தல், கொடித்தம்பம் நிறுத்துதல், பண்டம் எடுத்தல், உள்மடை, வெளிமடை, பிராமண மடை பரவல், கண்ணூறு கழித்தல், தெய்வம் பாலித்தல், வழிவிடுதல், கொடிக்கம்பம் இறக்கல் ஆகியன காணப்படுகின்றன. மட்டக்களப்பில் கதவு திறத்தல், காவல் பண்ணல், மடைகட்டல், நெல்குற்றல், பொங்குதல், நோர்ப்புச் சடங்கு செய்தல், தெய்வமடல், பாலமுதம் ஒப்புக் கொடுத்தல், தீர்த்தம் ஆடுதல், வழிவிடுதல் ஆகியன காணப்படுகின்றன.

பெரியதம்பிரானுக்குரிய பிரபந்தங்களாக பெரிய தம்பிரான் காவியம், துதி, பதிகம், ஊஞ்சல் என்பன காணப்படுகின்றன.

பெரிய தம்பிரான் வழிபாடும் சமய முக்கியத்துவம் மாத்திரமின்றி சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இவ் வழிபாட்டிலும் கூட்டுப்பொறுப்பு, சமூக ஒழுக்கலாறு, புனிதத் தன்மை, இடையீடற்ற இறைவழிபாடு நோய் நீக்கம், காவல் பண்ணுதல் ஆகியன காணப்படுகின்றன.

மேற்கூறிய தெய்வங்களை விட சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் ஐயனார் வழிபாடு, கொத்திவழிபாடு, வதனமார் வழிபாடு, அண்ணன்மார் வழிபாடு, நாகதம்பிரான் வழிபாடு, முனியப்பர் வழிபாடு, மாடசாமி வழிபாடு, இடும்பன் வழிபாடு, மதுரை வீரன் வழிபாடு, போன்றவையும் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் இன்று சிறு தெய்வ வழிபாடே மக்களின் வாழும் சமயமாகவும், இந்து சமய வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகிப்பதாகவும் உள்ளது எனலாம்.

ஒருவனுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பினால், உன் செல்வத்தை அவனுடன் பகிர்ந்து கொள்வதைவிட, அவனுள் உறங்கும் திறமையைத் தட்டி எழுப்புவது சிறந்தது.

(கோல்ட்டன்)

ஒருவரிடம் ஆளுமையை வளர்ப்பதற்கு, உருவாவதற்கு கல்வி பெரிதும் உதவுகின்றது. ஒரு சமுதாயத்தில் இருப்பவர்கள் பெற்றிருக்கும் கல்வியைப் பொறுத்தே அந்தச் சமுதாயத்தின் தரம் அமைகிறது. எனவே நல்ல இளைஞர்களை உருவாக்கும் முயற்சிகள், நல்ல நாட்டை உருவாக்கும் முயற்சிகளாகும்.

(சுவாமி கமலாத்மாநந்தர்)

மன்னார் முதல் மாத் தறை வரையில் மூலம் மருகம் கஸ்வரங்கல்

த. மனோகரன்

இலங்கையின் மேற்குக் கரையில் மன்னாரிலிருந்து மாத்தறைவரை பல நூற்றாண்டுகள் பழமையும், பெருமையும் கொண்ட ஆறு சிவாலயங்கள் இருந்தமை அப்பிரதேசங்களில் இந்துக்களின் வரலாற்றுச் சின்னங்களாகவும், பண்டைய பெருமையையும், இருப்பையும் எடுத்துக் கூறுவனவாயுள்ளன.

விஜயன் இலங்கைக்குவந்து கரையொதுங்கிய காலத்தில் இலங்கையில் புகழ்பெற்ற ஐந்து சிவாலயங்கள் இருந்ததாக மகாவம்சம் கூறுகின்றது. வடக்கே நகுலேஸ்வரமும், கிழக்கே திருக்கோணேஸ்வரமும் மேற்கே திருக்கேதீஸ்வரமும், முன்னேஸ்வரமும், தெற்கே தொண்டேஸ்வரமும் மேற்படி ஐந்து சிவாலயங்களாகும். இதனை வரலாற்று அறிஞரான சேர் போல் பீரிஸ், கலாநிதி க. இந்திரகுமார் போன்றோர் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர்.

இவற்றையிட நாடு முழுவதும் மேலும் பல சிவாலயங்கள் இருந்தமைக்கான ஆதாரங்களுமுள்ளன. இந்த வகையிலே மன்னார் முதல் மாத்தறை வரையிலான இலங்கையின் மேற்குக் கடற்கரையை அண்டிய பகுதியிலுள்ள ஆறுசிவாலயங்கள் அதாவது ஈஸ்வரங்கள் பிரசித்தி பெற்றவை.

மகாவம்சம் கூறும் ஐந்து சிவாலயங்களில் மூன்று இப்பகுதியில் உள்ளன. அதே போன்று பழமை கொண்ட வேறு மூன்று சிவாலயங்களும் இங்குள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மன்னாரிலுள்ள திருக்கேதீஸ்வரம் திருஞான சம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகியோரால் தேவாரப் பதிக்கங்கள் பாடப்பெற்ற பெருமையுடையது. இன்றும் உலகிலுள்ள இந்துக்களின் கவனம் திருக்கேதீஸ்வரம் மீது உள்ளமை பெருமைக்குரியது. போர்த்துக்கேயரால் சிதைக்கப்பட்ட போதும், பின்னரும் மீண்டும், மீண்டும் வன்முறையாளரால் சிதைக்கப்பட்டபோதும் நிலைத்து நிற்பது திருக்கேதீஸ்வரமாகும்.

அதற்குத் தெற்கே சிலாபம் நகரிலிருந்து ஒருமைல் கிழக்கே உள்ள முன்னேஸ்வரமும் போர்த்துக்கேயரால் சிதைக்கப்பட்டபோதும் இன்றும் தன்பழம் பெருமை குன்றாமல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

திருக்கேதீஸ்வரமும், முன்னேஸ்வரமும் இந்து மக்கள் மத்தியிலே பெற்றுள்ள முக்கியத்துவம் ஏனைய நான்கு சிவாலயங்களும் பெறாதிருந்த போதும் அவற்றின் வரலாற்றுச் சிறப்புக்கள் இந்துக்களின் பெருமைக்கும், சிறப்புக்கும் சிறந்த ஆதாரங்களாகவுள்ளன.

கொழும்பு செட்டியார் தெருவில் உள்ள ஸ்ரீ முத்து விநாயகர் ஆலயம் பல நூற்றாண்டுகள் பழமைவாய்ந்த சிவாலயமாகும். 1794 ஆம் ஆண்டு கடலில் முத்துக் குளிக்கச்

சென்றவர்களினால் கண்டெடுக்கப்பட்ட விநாயகர் திருவுருவம் இவ்வாலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பின்னரே இவ்வாலயம் முத்து விநாயகர் ஆலயம் என்ற பெயரை ஏற்றது.

அதற்கு முன் பல நூற்றாண்டுகளாக இவ்வாலயம் சோமசுந்தரேஸ்வரம் என்ற பெயருடன் இலங்கியது. இவ்வாலயத்திலுள்ள பழமைவாய்ந்த சிவலிங்கமும், அழகுடைந்தியும் இன்றும் வழிபாட்டிற்குரியனவாயுள்ளன.

அடுத்ததாக கொழும்பு மாவட்டத்தின் தெற்குப் பகுதியிலுள்ள இரத்தமலையிலுள்ளது திருநந்தீஸ்வரம். 1518இல் போர்த்துக்கேயரால் சிதைத்தழிக்கப்பட்ட இச்சிவாலயத்தின் சின்னங்கள் நிலத்தினடியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டு பதினான்கு ஆண்டுகள் நிறைவடைந்து விட்டன.

மிகப்பெரிய ஆவுடையாரும், உடைந்த நிலையிலுள்ள நந்தியும், பல கருங்கற் படிவங்களும் திருநந்தீஸ்வரத்தின் பழமைக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கின்றன. அதே வேளை 1454 இல் ராகுல தேரர் என்ற டெளத்த பிக்கு தனது “சலலிஹினி சந்தேசய” என்ற சிங்கள மொழியிலான காவியத்தில் இவ்வாலயம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதில் ஈஸ்வரன் கோயில் வழிபாட்டு முறைகளைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியுள்ள ராகுல தேரர் “மக்கள் மிகவும் விருப்படன் தமிழ் மொழியில் பாடும் தோத்திரங்களால் மனதைக் கவரும் ஈஸ்வரன் கோயில்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உதவித் தொல்பொருள் ஆணையாளர் செனரத் திசநாயக்க இவ்வாலயம் 10-11 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்த தென்கின்றார். இச்சிவாலயத்தின் பிரமாண்டமான கருங்கல்லாலான வாயிற் தூண்கள் அண்மையிலுள்ள புகையிரத வேலைத் தளத்தில் புதையுண்டுள்ள தென்று கூறப்படுகின்றது. கொழும்பு மாவட்டத்தில் இந்துக்களின், தமிழர்களின் பழம்பெரும் வரலாற்றுச் சான்றாகக் கொள்ளப்படும் இவ்வாலயம் முருகன் ஆலயமாக மாற்றமடைந்திருப்பினும் மீண்டும் சிவவழிபாடுகள் நடைபெற்று திருநந்தீஸ்வரம் என்ற பண்டைப் பெயருடன் பிரசித்தமாகி வருகின்றது.

தெற்கில் காலி மாநகரில் பாண்டியரின் மீன் சின்னத்தை வாயிலிலே தாங்கி நிற்கும் அழகிய, உயர்ந்த கோபுரத்தைக் கொண்டது மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரம். இலங்கையின் தென்பகுதியில் பாண்டியரின் செல்வாக்கு மேலோங்கியிருந்த வேளை அதாவது சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரம் பாண்டிய அரசால் நிர்மாணிக்கப் பட்டதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

மிகப் பெரிய நந்தி ஆலயத்தை அழகு செய்கின்றது. இன்றும் சீருடன் விளங்கும் இச்சிவாலயம் காலி மாவட்டத்தில் இந்து சமயத்தினதும், தமிழினதும் தொன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

அடுத்தது மாத்தறை மாவட்டத்தின் தேவேந்திர முனை (தேவிநடுவர) யில் விஜயனின் வருகையின் போதிருந்த பஞ்ச ஈஸ்வரங்களில் ஒன்றான தொண்டைஸ்வரம் போர்த்துக்கேயரால் சிதைத் தழிக்கப்பட்டது. போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சி இலங்கையில் அஸ்தமித்தபின் அப்பகுதியிலிருந்த மக்கள் அச் சிவாலயத்தை விஷ்ணு ஆலயமாகப் புனர் நிர்மாணம் செய்தனர். இன்று தொண்டைஸ்வரம் என்ற பழம்பெரும் சிவாலயம் விஷ்ணு ஆலயமாகப் பிரசித்தி பெற்று விளங்குகின்றது.

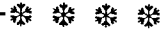
தொண்டைஸ்வரத்திலிருந்த பண்டைய நந்தியின் திருவுருவம் இன்றும் அழகுறக் காட்சியளிப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் தென் எல்லையில் சிவ வழிபாட்டின் பழமைக்குக் கட்டியம் கூறி நிற்கும் தொண்டைஸ்வரம் இலங்கையின் இந்து சமயத்தவரின் தொன்மையான இருப்புக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

மேற்படி ஆறுசிவாலயங்களில் சோமசுந்தரேஸ்வரம் விநாயகர் ஆலயமாகவும், திருநந்தீஸ்வரம் முருகன் ஆலயமாகவும், தொண்டைஸ்வரம் விஷ்ணு ஆலயமாகவும் மாறியிருப்பினும் இன்றும் இந்துக்களின் சிறப்புக்கும், பெருமைக்கும், பழைமைக்கும், வரலாற்று உறுதிக்கும் விளக்கமாயுள்ளன.

இவற்றிற்கும் மேலாக கடந்த நூற்றாண்டில் மேற்குக் கரையில் கொழும்பு மாவட்டத்தில் பொன்னம்பலவாணேஸ்வரம், அருணாசலேஸ்வரம், கைலாசநாதீஸ்வரம் போன்ற சிவாலயங்களும் பிரசித்தமடைந்துள்ளன.

இலங்கையிலுள்ள இந்துக்களின் வரலாற்றுச் சான்றுகள் பேணப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். வரலாற்று ஆய்வின் மூலம் ஆவணப்படுத்தப்படும் இலங்கையின் இந்து ஆலயங்களின் வரலாற்றுச் சிறப்புக்கள் இன்னும் பல ஆயிரம் ஆண்டு எமது தொன்மைக்குச் சான்றாக இலங்கும்.

இந்நாட்டில் நமக்கென்று பழம்பெரும் வரலாறு உண்டென்ற உத்வேகத்துடன் இந்து சமய வரலாற்று ஆய்வுகள் மேற் கொள்ளப்படுவது காலத்தின் தேவையாகும்.

மாமன்றச் செய்திகள்

மகா சிவராத்திரி வழிபாடு

கடந்த மார்ச் முதலாம் திகதியன்று மாமன்றத் தலைமையகப் பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் மகா சிவராத்திரி பூசையும் வழிபாடும் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

அன்றைய சாயங்காலப் பூசை இலங்கை சட்டக் கல்லூரியின் சட்ட மாணவர் இந்து மகாசபையின் உபயமாக நடைபெற்றது.

தொடர்ந்து அன்றிரவு நான்கு சாமகாலப் பூசைவழிபாடுகள் நடைபெற்றன.

இரத்மலானையிலுள்ள கொழும்பு இந்துக்கல்லூரி விடுதி மாணவர்கள் கலந்துகொண்ட நாடகம், கூட்டுப் பிரார்த்தனை, மற்றும் பக்திப் பாடல்கள் நிகழ்ச்சிகளும் அன்றைய சிறப்பு அம்சங்களாக இடம்பெற்றன.

“இந்து ஒளி” (தீபம் 7 கூடர் 2) மகா சிவராத்திரி சிறப்பிதழும் அன்றைய தினம் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.

செல்வா இல்லம்

அகில இலங்கை இந்து மாமன்ற சமூகப் பணியின் மற்றுமொரு அம்சமாக ‘செல்வா இல்லம்’ என்ற பெயரிலான புதிய விடுதியொன்று, கடந்த மார்ச் மாதம் 30ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று மாலை இரத்மலானையில் திறந்துவைக்கப்பட்டது.

நல்லை திருஞான சம்பந்தர் ஆதீன முதல்வர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம் அவர்களும், கொழும்பு இராமகிருஷ்ணமிஷன் தலைவர் சுவாமிஜி ஆத்மகனானந்தா மகாராஜ் அவர்களும் இந்த நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு ஆசி வழங்கினார்கள்.

மேற்படி ‘செல்வா இல்லம்’ விடுதிப் பிரவேசத்தைத் தொடர்ந்து, இரத்மலானை சுக்தி இல்லத்தில் மாணவர் விடுதி 5ம் ஆண்டு நிறைவையொட்டிய ஒன்று கூடலும், மார்ச் மாதம் பிறந்த விடுதி மாணவர்களின் பிறந்தநாள் வைபவமும் மாமன்றத் தலைவர் திரு. வி. கயிலாசபிள்ளை தலைமையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

இந்த நிகழ்வில், ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்களும், சுவாமிஜி ஆத்மகனானந்தா மகாராஜ் அவர்களும் ஆசியுரை வழங்கியதுடன் மற்றும் பலர் சிறப்புரையாற்றினார்கள். மாமன்றப் பொதுச் செயலாளர் திரு. கந்தையா நீலகண்டன் நன்றியுரை வழங்கினார்.

விடுதிப் பிள்ளைகளினது பாடல், பேச்சு ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்வில் சிறப்பு அம்சங்களாக இடம்பெற்றிருந்தன.

இந்து நாகரிக பாடப் பயிலரங்குகள்

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றக் கல்விக்குழுவின ஏற்பாட்டில் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாகக் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர உயர்தரப் பரீட்சையில் இந்து நாகரிக பாடத்திற்குத் தோற்றும் மாணவர்கள் நலன் கருதி நடத்தப்பட்டுவரும் இலவச இந்து நாகரிகப் பாடப் பயிலரங்குகள் இவ்வாண்டு சிலாபம் புனித பேர்ணதேத் தமிழ் மகாவித்தியாலயம், கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபம், மாத்தளை பாக்கியம் தேசிய கல்லூரி, காவத்தை தமிழ் மகாவித்தியாலயம், பலாங்கொடை றை தமிழ் மகாவித்தியாலயம், பண்டாரவளை தமிழ் மத்திய மகாவித்தியாலயம், அட்டன் ஹைலன்ட்ஸ் தேசிய கல்லூரி, மட்டக்களப்பு மகாஜனா கல்லூரி, தேத்தாத் தீவு மகாவித்தியாலயம், களுவாஞ்சிக்குடி இமாலயா கல்வி நிலையம் ஆகிய பத்து இடங்களில் நடத்தப்பட்டன.

மொத்தமாக தொளாயிரத்து முப்பத்து மூன்று மாணவர்கள் இப்பயிலரங்குகளில் பங்குபற்றிப் பயனடைந்தனர். பாடத்திட்டத்திற்கமைந்த கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலும் மாணவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்பட்டது.

கல்விப் பணியைச் சமயப் பணியாகவும், சமூகப்பணியாகவும் கொண்டு செயற்படும் இந்து நாகரிகத்துறைசார் ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் வழமை போன்று இம்முறையும் பயிலரங்குகள் சிறப்புற நடைபெற விரிவுரைகள் ஆற்றி ஒத்துழைப்பு வழங்கினார்கள். அகில இலங்கை இந்து மாமன்றக் கல்விக்குழுவும், மாமன்றமும், பயன்பெற்ற மாணவ மாணவியரும் சமுதாய சேவையாகக் கருதி இலவசமாகப் பயிலரங்குகளில் விரிவுரையாற்றி உதவிய அவ்விரிவுரையாளர்கள் சகலரையும் நன்றியுடன் நோக்குவதுடன் அவர்கள் பணி என்றும் தொடர வேண்டும், இந்து சமுதாயம் அவர்கள் பணியால் மேலும் பயன்பெற வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் வெளிப்படுத்தி அவர்களை மாமன்றத்தின் சார்பில் வாழ்த்துகின்றேன்.

மேலும், வழமைபோன்று பயிலரங்குகளை நேரிற் சென்று ஒழுங்குபடுத்தி அவை வெற்றிகரமாக நடைபெற ஏற்பாடுகள் செய்த கல்விக்குழுச் செயலாளர் த. மனோகரன், கல்விக்குழு உறுப்பினர்கள் சுப்பிரமணியம் ரமேஷ், மா. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரையும், கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெற்ற பயிலரங்குகளைச் சிறப்புற வழிநடத்தி உதவிய அனைத்திலங்கை இந்து வாலிபர் சங்கத் தலைவர் கி. புண்ணியமூர்த்தி, மாமன்றப் பேரவை உறுப்பினர் திரு.சந்திரகுமார் ஆகியோரது பணி தொடர வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன்.

க. அருணாசலம்
தலைவர், கல்விக்குழு

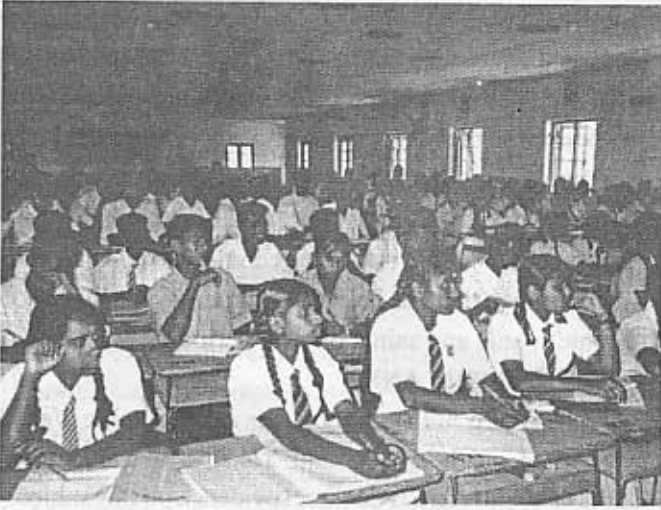
பண்டாரவளை தமிழ் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில்

மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாலயத்தில்

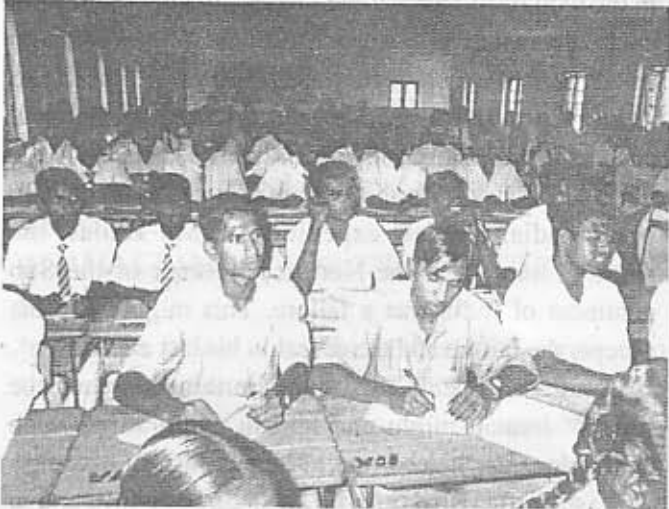
காவத்தை தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில்

ஹட்டன் ஹைலன்ட்ஸ் தேசிய கல்லூரியில்

பலாங்கொடை ஹை தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில்

ஹட்டன் ஹைலன்ட்ஸ் தேசிய கல்லூரியில்

VEDAS & AGAMAS

M. GNANAPIRAGASAM

Former Principal Parameswara College Jaffna

Among the relics of the Indus civilisation are found figures which are said to be proto-types of Siva and his celestial hosts (Ganas). Those figures in their moods of deep silence and contemplation suggest that he who explores his inward nature and integrates it is the ideal man. These images have haunted the spiritual landscape of the Hindus from those very early times till today.

VEDAS:

Even the earliest of Hindu works, the Vedas remarkable for their religious instinct and religious fervour were on an exploring mission to reach that great ideal of integration and peace. The earnestness and the utter honesty of the Vedic seers were beyond anybody's question. Their prayers were simple and ancient, full of confidence devotion and certitude. Their problem was neither ploytheism versus monotheism nor many versus one. Their problem was one of relief for their heart and relief for their mind and a consequential spiritual experience.

The term Veda derived from the root vid refers to a doctrine based not so much on faith or revelation but in a higher knowledge attained through a process of deep religious insight and direct seeing. The Vedas are seen by the Rishis and therefore these Rishis are called Vedic seers. The Vedas do not give us theories or theologies.

The hymns contain reflections of a consciousness that is in communion with a reality beyond. The sense of a supreme God beyond penetrates the seer's consciousness and he questions "Who knows whence this creation came?"¹ and he replies that beyond in the super sky there is an "adhyaksah" a supreme ruler the true source of this universe². There is a passage in one of the important Upanishads that declares that there is no sanction for any sage or Rishi to chant the Vedas, unless he directly sees and communes with the supreme beyond rooted in the Super-Sky.

The passage runs thus :

ro aksare parame vyoman yasmin
deva adhi visve niseduh yas tam na
veda kim *rea* karisyati ye it tad
viduh te *imesamasate*,

(Svet-ch. 4, 8.)

In this passage it is pointedly asked, of what avail are the Vedas to him, who does not know the indestructible, highest, Ethereal Being in whom all the Gods and all the Vedas reside? The Vedas are not all inclusive. They are given pride of place, because they are the earliest records of inspired wisdom and deep inner experience. The Hindu always keeps himself as a Sakshi (witness) to all the historic and all the religious movements of this world. He recognises the truth and value of much that has been proclaimed by all shades of Agamic Jnanis and saints of later periods.

VEDAS AND SRI LANKA

We are not sure about the influence the Vedic hymns had on the Nagas and Yakshas of ancient Sri Lanka. Though there is no direct evidence on this subject, yet there are references to show that Ravana the mighty ruler of ancient Sri Lanka was a Siva Bhakta well versed in the recitals of Sama-Veda-Geetas. We get interesting details about him from Appar Swamigal (6th century A.D) the earliest of the Saiva Samaya Acharyas³. It seems to us from what he says, that this Ravana made several successful expeditions in his "Pushpaka Vimana" to the north to Dandakaranyan Central India and to Ayodya in North India. His last expedition to Mt. Kailas, the spiritual outpost in the North-east corner of the Sub continent of India was a failure. This mighty Ravana accepts the failure and the defeat in his last expedition⁴. He confessed openly that there are things beyond the limit of human might and human exploration. Such confessions are indeed rare in human history except in the case of true-Bhaktas who kneel down in love and in truth before an almighty God.

It is said after this episode that Ravana became a true devotee of *Siva* and sang the glories of *Siva* in his usual Sama Vedic tunes. He was rewarded with a Sword befitting to a monarch and he came back to Sri Lanka as a true *Siva* Bhakta. A *Siva* Tandava stotra, a Sanskrit hymn of praise is attributed to this Ravana the King of Sri Lanka (see e. g. the Tamil verses cited by M. S. Purna lingampillai, the great King of Lanka 1928, p.20). It seems to us, that this episode of Ravana has exercised a very powerful influence for several thousand years on the religious community of South India and Sri Lanka and *Siva* worship appears to have had the longest course of development in both countries. It is also possible that some of the fundamental doctrines of practical Saivism have a bearing on this Ravana episode.

TWO ANCIENT RELIGIOUS MOVEMENTS (POST-VEDIC) :

The Vedic seers never anticipated those philosophic and Bhakti movements which came immediately after their period. These movements were led by Sages, Jnanis and dedicated, souls dedicated to truth to their doctrine of Universality. They said their supreme God is Atmasthanam and can always be tested in the never failing crucible called the soul of man "*Atmasthanam ye anupasyanti te dhira tesam sugham sasvatama na itersam*," Those souls that see the one God residing within them - to them belongs eternal happiness and to none else says the Svetasvatara Upanishad. It is said that the above movements came to comment and systematise the reasoning and philosophic consciousness of the sage that predominates while in the latter it is the vedic ceremonialism and ritual ideal of the Rishi that is in the forefront. It is no wonder that these two movements involving human egoity and human sankalpa re-generated and finally failed to attain the Vedic ideal of integral vision.

AGAMAS FAMOUS FOR THEIR DOCTRINES OF GRACE:

To bring a harmony between these two contesting movements, the calvinistic doctrine, the doctrine of grace and the Chosen man appears in the Hindu scene and we come to the age of *Agamas*. All *Agamas* claim that they are all God-inspired and all of them claim their origin to God himself. To the Saivas they are the earliest revealed works In the Sanskrit

Language on their religion and Philosophy. Since Tirumoolar (2nd century A.D.) mention nine Saiva Agamas by name⁵ we may assume that those Agamas were written a long time before him. The *Pidagagama* is the name given to the Buddhist Scripture *Tripitaka*. This came into existence immediately after the Buddha attained Nirvana. The nomenclature of the Buddhist religious treatise was obviously taken from the then existing Saiva treatises. Hence we may conclude that the Saiva Agamas were in existence before the 6th century B.C.

The Agamic period is marked by paranormal and mystical concepts such as:

1. The Spiritual possibilities of God's Grace as a Yogi, Bhogi, Vegi⁶ etc.,
2. The direct descent of God's Grace on spiritual beings.
3. God's Grace appearing before man as spiritual Guru⁷
4. The super-man's overflowing karuna towards all beings⁸
5. The Avalokateswara concept corresponding to Siva and his overflowing Grace⁹

The Agamas were interested in the study of the various states of pure consciousness and the evolution of the various *tatvas* in those *Suddha Maya* regions. It is clear that the Agamas were more mystical than the Vedas. But they were more analytical and more worldly in their outlook. They were written to suit people with different frames of mind at different stages of spiritual evolution¹⁰. In *charya* (outer-conduct) in *kriya* (temple rituals) in *yoga* (meditation and contemplation) different methods are enjoined in the *Agamas*. But in *Jnana pada* all *Agamas* in the ultimate analysis deal with the three entities *Pati Pasu Pasa* of the Saiva philosophy¹¹

PHILOSOPHICAL CONTENT OF THE SAIVA AGAMAS :

Siva is the ever-perfect supreme God. He is Parameswara, the Lord of Lords. Sakti is in inseparable union with Siva. She is the active principle that moves the animate and the inanimate of this world. The animated ones are called souls. They are infinite in number and are called *amritasya Putra*¹², children of God. Without knowing the mover, *antaryamin*, (Saiva Siddhanta gives a beautiful name *Tirodhana Sakti*, to

this concealing power of God) the souls are caught in the wheel of Samsara. The moment they know the mover they become freed¹³ and liberated from the “wheel of Samsara” With a new and entirely different level of consciousness they become truly awakened beings, true Muktas to partake in the everlasting glory of Siva. They become perfect, attain sakshitvam and stand as mere witnesses to the destiny of man and to the destiny of this universe. This Universe is brahmachakra, wheels and wheels within a wheel¹⁴. To the Saiva Agamas the Universe is something that evolves and involves. Although ever changing, it is a reality designed for the redemption of souls by God. They also posit that God reveals himself to a ripe soul through a human-Guru who is none else than God himself¹⁵.

SAIVA TEMPLES OF TODAY:

Saiva Temples of today are built and worshipped on Agamic lines. They are Parartha institutions, consecrated for Lokasangraha, the spiritual and material welfare of the community at large. Temples dedicated to Siva are found in all parts of the Indian Sub Continent, from Mount Kailas in the extreme north near Tibet to Rameshwaram in the deep south. There are thousands of Siva Shrines in South India. All of them are sanctified spiritual centres serving the spiritual needs of all grades of Baktas, all grades of Yogis and all grades of workers. In Sri Lanka as Sir Paul Peiris has said¹⁶, long before the arrival of Vijaya there were five recognised Iswarams which claimed and received the adoration of all India and he named Thiruketheeswaram and Thandeswaram near Mannar, Tirukkoneswaram near Trincomalee Nakuleswaram near Kankesanturai and Munneswaram near Chilaw. In the course of its long history, Siva worship has undergone many changes. Many Saiva Schools of Philosophy have merged. Three of the main schools are Kashmir Saivism represented by the pratyabhijna system of philosophy of abinavagupta¹⁷, Karnatic Saivism represented by the Veerasaiva system of philosophy of Basava¹⁸ and the South Indians Saivism represented by the Saiva Siddhanta system of philosophy of Meikanta Devar .

SAIVA TEMPLES AS INSTITUTIONS :

We said that *Siva* temples are parartha institutions meant to cater for the spiritual needs of the community at large. To achieve this, priests who officiate in the temples should be atmartha purusas, souls dedicated to God and God alone. For the most part this

ideal has been merely on paper. If at all it is realised it is realised only in the reverse. The Agama Jnanis originators of our system of temple worship were master minds. They gave us such rich and all embracing spiritual possibilities and religious forms (true to Veda-Agamic concepts) to be worshipped inside our temples. The religious legacy we have amidst us, is a very rich legacy not found anywhere else in this world. Today our temples is the bed rock which has been keeping the Veda Agamic religious insight of our fore-fathers in its totality and its true form. In this connection we are urged to submit an appeal to the Government of Sri Lanka to which we are greatly indebted for the modern Hindu renaissance in this country to extend its help for the furtherance of Hindu Religious studies and research by establishing an International centre of Hindu studies (Vedas, Agamas, Puranas, Itihasas etc.) either in Jaffna or in Colombo. We are only voicing a dream, a cherished dream of Sir Ponnampalam Ramanathan¹⁹ one of the greatest sons of Sri Lanka.

ST. MANIKKA VACHAKAR & AGAMAS

An outstanding exponent of Saiva-Agamic thought amongst the four Saiva Samaya Acharyas is St. Manikka Vachakar. He was an ardent votary of the Agamas which he regarded as sacred revelations.²⁰ He is full of praises about the Agamas. He says that Siva disclosed the Agamas from the Mahendra Hill out of his five faces²¹, that he recovered them from the great fish which had swallowed the text and hidden it²² and that appearing as Agamas, he imparts bliss²³. The reference to recovery is perhaps to a period before Manikka Vachakar, when the Agamas were forgotten and had gone into oblivion and Lord Siva had rescued them and gave them a new currency among the Saiva peoples. This is quite possible²⁴. There is nothing strange about the disappearance and reappearance of these Agamas in their long course of history. We find that even very powerful classical and devotional works like the Saiva Thevarams and Vaishnava Prabandhams had passed into oblivion and obscurity for some centuries after which they were rescued by the Grace of God by Nambi Andar Nambi and Nathamuni respectively and given fresh life²⁵.

Manikka Vachakar realised from his own experience the truth of the Agamic doctrine (Guru is Sivam) and he found in the person of his guru the

abiding presence of God. Hence the reason for the intense religious feelings of ecstasy and bliss in his personal communion with God, which we find throughout Thiru Vachakam. The intimacy of the communion is so frank and profound that no student of Thiru Vachakam can ever raise his voice of protest against the Saiva doctrine (Guru is Sivam). Illakkanakottu Urai would claim that Manikka Vachakar was Siva himself²⁶.

In the welter of Agamic Sectarian creeds and doctrines which prevailed during his time, Manikka Vachakar found safe anchorage in the Saiva faith. He says in Thiruthellenam:

உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாஞ்
சவலைக் கடனுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறுங்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளுஞ்
செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டமோ

(Thiruthellenam 17)

I lay bewildered in the barren troublous sea of sets and systems widely discordant. My confusion He banished, gave in grace, his jewelled feet. Praise we His gracious acts, and beat the drum of Tellenum.

MANIKKA VACHAKAR'S REFERENCE TO SRI LANKA

Manikka Vachakar's life is the story of a Prime Minister of the Pandyan Kingdom who renounced his worldly life when he met his spiritual Guru and thereafter became a saint spending the early years of his saintly life in the saiva shrines at Tirupperumturai, Madura and Uttara Kosamangai, not far away from Sri Lanka. A Thiru Vachakam stanza runs as follows :

‘புரமன் பெருந்துறை ஆதிஅந்நாள்
உந்து திரைக்கடலைத் தடந்தன்
றோங்கு மதிலிலங்கை யதனிற்
பற்தனை மெல் விரலாட்கருளும்
பரிசறிவா ரெம்பிரானாவாமே”

Thiruvarthai (5)

Our ancient Lord at Perumthurai, once upon a time wading through the sea, crossed over to Sri Lanka famous for its forts and fortress to bestow his redemptive Grace on that great Queen of Lanka. Those who can realise the mysterious working of His Grace are my spiritual masters²⁷.

If there is any Saiva religious work that has exercised a powerful influence on the lives of the Hindus of Lanka, it is Thiruvachakam pre-eminent for its devotional appeal and its Agamic doctrine of Guru worship.

ST. GNANASAMPANTHAR AS UPHOLDER OF VEDAS AND AGAMAS :

We are all aware of St. Gnanasampanthar's appearance in the South Indian Saiva historical scene. He was born as a divine child. He was endearingly called "Siva's Son"²⁸ in a sense an Aparā Subramanya. He came during a period when the language and culture of the saivas were under continued assault by interested parties and religions upholding mere parochial interests. He came as a solitary soul after centuries of humiliation directed against vedas and vedic culture. He came as a true soldier armed with impregnable integrated knowledge to defend the vedas and agamas. To him vedas and agamas were revealed works²⁹ When he says

“தொகுத்தவன் அருமறை
..... ஆகமம் வகுத்தவன்”.

It appears to us, he suggests that the integrating and disintegrating powers we see in this world are only two sides of the same spiritual Sakti of a supreme God. Whatever it be, it is an accepted fact that St. Gnanasampanthar reproduced the Vedas in their essence, in their totality of spiritual one-ness, in their richness of music in a Tamil language famous for its virility, diction and metre.

To him, all the vedas judged by the dynamism of their spiritual thoughts, judged by the warmth of their religious expressions, judged by their intense yearning and unceasing flow of love for ultimate truth and supreme righteousness, can point only to an ethereal being residing in an ethereal sky. This ethereal being is the supreme God of the saiva Agamas, 'na sat na asat Siva eva kevalah tat savituh varenyam prajna ca tasmāt prastuta purani' says a sloka³⁰ describing the final state of bliss of these existences.

St. Gnanasampanthar very often refers to himself as Tamil Gnanasampandar³¹. There is a religious need in this country to study the worth of Gnanasampanthar's Tamil in the light of modern developments in Linguistic Philosophy and Linguistics. It will greatly benefit the Hindu community of Sri Lanka if it is done in a comparative basis along with vedic Sanskrit. Will our universities undertake such studies and be of benefit not only to the Hindus of this country but also to the wider world of English research workers of Religion and Philosophy so that a better understanding of Saiva spiritual thought may be brought about the world over ?

CONCLUSION :

In this Article we have merely attempted to introduce to the modern Student of Hinduism some basic ideas about our most ancient works Vedas, and Agamas.

We have also attempted to say that the big Hindu Temples in the Sub Continent of India and Sri Lanka are integrated repositories of the two parallel but complementary thoughts of the Vedic Seers and the Agamic Saints. We; hope that this will lead to further knowledge and further research in the traditional Veda-Agamic religion as practised in Sri Lanka.

¹ Rg. Veda X, 129, 6

² Rg. Veda X, 129, 7

³ Thevaram (4, Tirukkurukai Veeraddanam, 10)

⁴ Thevaram (6, Turukkuruhanur, 10)

⁵ Thirumanthiram. Samya Ed 63

⁶ Sivajnana Siddhi – (1,2,50)

⁷ Sivajnana Bodham- Sutram- 8

⁸ Bodhi-Satva concept, Mahajotha Buddhism

⁹ Posited by Yogachara School of Buddhism

¹⁰ Mathava Sivajnana Swamigal

¹¹ Thirumantram, earliest Tamil work to deal. About Pati Pasu & Pasa

¹² Svet up (ch, 2,5)

¹³ Svet up (ch 1,6)

¹⁴ Svet up (ch 1,4)

¹⁵ Sivajnana Bodham-Sutram 8

¹⁶ Journal of the Royal Asiatic GB XXVI No. (70). 1917 pp. 17,18

¹⁷ Translations in J. Kaul LAL Ded 1973

¹⁸ Translations in A. K. Ramanyam speaking of Siva 1973.

¹⁹ Parameshwara College Ordinance – clause 10

²⁰ Thiru Vachakam (2,20)

²¹ Thiru Vachakam (2,20)

²² Thiru Vachakam (2,18)

²³ Thiru Vachakam (1,4)

²⁴ Saiva Sithantha Journal- Samajam September 1968, p.106

²⁵ The 1st rescued Tevarams

The 2nd rescued Prabhantams

²⁶ See Thirukkovaiaar, 1st page, Navalar Edition

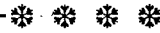
²⁷ One might hazard a guess that the spiritual

²⁸ Periapuranam, Sambandar's Puranam

²⁹ Thevaram (3, 23,6)

³⁰ Svet (ch. 4,18)

³¹ Thevaram (1,13,10)

மாமன்றச் செய்தி

“திருக்கேதீச்சரம்” நூல் அறிமுக விழா

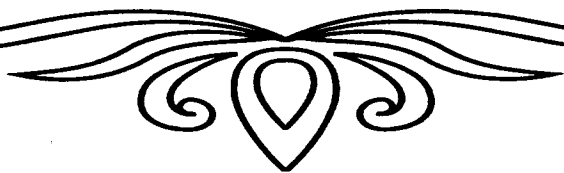
திருக்கேதீச்சரம் ஆலயத்தின் பாரம்பரியச் சிறப்புக்களையும், வரலாற்றுப் பெருமைகளையும் சித்தரிக்கும் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக மாமன்றம் வெளியிட்டுள்ள “திருக்கேதீச்சரம்” நூலின் அறிமுக விழா, கடந்த ஏப்ரல் மாதம் 12ஆம் திகதி சனிக்கிழமை காலை மாமன்றத் தலைமையகத்தில் நடைபெற்றது.

மாமன்றத் தலைவர் திரு. வி. கயிலாசபிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்ற மேற்படி வைபவத்தில் பிரதம விருந்தினராக இந்து சமய அலுவல்கள் அமைச்சர் கௌரவ தியாகராஜா மகேஸ்வரன் அவர்களும், சிறப்புவிருந்தினராக பம்பலப்பிட்டி புதிய கதிரேசன் கோயில் அறங்காவலர் திரு. எஸ். சுப்பிரமணியம் செட்டியார் அவர்களும் கலந்து கொண்டார்கள்.

கம்பவாரிதி இ. ஜெயராஜ் அவர்கள் “திருக்கேதீச்சரம்” நூலின் ஆய்வுரையை நிகழ்த்தினார்.

திருக்கேதீச்சரம் ஆலய திருப்பணிச் சபைத் தலைவரும் அகில இலங்கை இந்து மாமன்ற அறங்காவலர் சபைத் தலைவரும், சமய அறிஞருமான சிவநெறிக்காவலர், சிவஞானச் செல்வர் இ. நமசிவாயம் அவர்கள் மேற்படி வைபவத்தின்போது மாமன்றத்தால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

மாமன்றம் பராமரிக்கும் இரத்தமலானையிலுள்ள கொடும்பு இந்துக் கல்லூரி இலவச மாணவர் விடுதியில் வதியும் பிள்ளைகளுக்கு, மேற்படி வைபவத்தின்போது புத்தாண்டுக்கான புத்தாடை வழங்கலும் சிறப்பு அம்சமாக இடம்பெற்றது. மாமன்ற பொதுச் செயலாளர் திரு. கந்தையா நீலகண்டன் நன்றியுரை வழங்கினார். மேற்படி வைபவம் மதிய கோசனத்துடன் நிறைவெய்தியது.

SRI LANKA'S CONTRIBUTION TO SAIVA SIDDHANTA THOUGHT

N. Murugesu Mudaliar

This is a short note to recapitulate briefly the contributions made by scholars of Sri Lanka to Saiva Siddhanta literature. Saivism, whose origin goes to the dim past is the common heritage of the Tamils of Bharat and Ilam. There are enough materials for an inter-connected history of the culture, language and religions of the two peoples. In fact they were not two peoples as the earliest Tamils from India nearly 2000 years ago were from the South, while the people now called Sinhals were from the North (Orissa) while the original inhabitants were the Veddas. Much of the early history is shrouded in myth and very little is known of the eponymous name Vijaya mentioned in the chronicle *Mahavamsa*. If literary evidence is taken into account, the *Cilappadikaram* and *Manimekalai* legends and the Pathni cult were known in Lanka nearly 2000 years ago. So, modern scholars are disposed to consider as authentic history only from the reign of *Devanampiya* (247-257 BC) and they consider that Kantharodai as the first ancient site of the Tamils. Sufficient for our present purpose to give credence to the view of Paul E. Peris (in his *Nagadipa and Buddhist remains in Jaffna*) that, "Long before the arrival of Vijaya, there were in Lanka four recognised Iswarams of Siva which claimed and received the adoration of all India. These were *Tiruketeswaram*, *Munneeswaram*, *Tondeswaram* and *Tirukoneswaram*'. "*Tiruketeswaram* and *Tirukoneswaran* have been sung by the Saiva Samayacaaryas, St. Tirugnanasambandar., and St. Sundaramurthy, which is sufficient proof of their antiquity.

Agamic Tradition : The above last fact proves that the Agamas were followed in Lanka. These Agamas do not deal only with the ritual part but also of the philosophic aspects of Saivism. This is a reliable starting point to study the course of Siddhantic thought in Sri Lanka from the 6th Century A. D. In his *Tiruketeswaram Thevaram* (Pann-Natta-ragam) St. Sambander sings :

பண்டு நால்வருக் கறமுறைத் தருளிப்பல்
லுலகினியிர் வாழ்க்கை
கண்டநாதனார் கடலிடங் கைதொழக்
காதலித்துறை கோயில்
வண்டு பண்செயு மாமலர்ப் பொழில் மஞ்சை
நடமிடு மாதோட்டம்
தொண்டர் நாள்தொறுந் துதிசெய
அருள்செய் கேதீச்சர மதுதானே

-(திரு.ஞா.ச.2-17-7)

What Siva as *Dakshnamurthy* taught by silence to the four sages was nothing else but *Siddhanta*, originally called *Nanneri*, *Cenneri*, *Tolneri* etc. Later, when the sages could not clear themselves of their doubts, Siva gave out the 28 *Saivagamas*, some to His consort Uma and some to his son Skanda and others through Rishis to the world. Even today the Agamas are well fostered in Lanka and the temple worship there is conducted according to Agamic injunctions. There have been families of Agama scholars and some rare agamas were available with them not easily got in India. St. Sundaramurthy in his hymn (*Nattaragam*) calls Siva "ej;jhh;GilQhdd;" and says that he is worshipped on the Palavi bank by gf;juhfpa njhz;lh; St. Sambandar refers to Siva as Guru for the four Disciples. The Tamil *Tirumurais* must have seeped deep in the succeeding stage of development in Lanka. Sri Lanka Tamils were well versed in *Thevaram* and *Tiruvacakam* from childhood (and later under even Portuguese tyrannies they secretly kept alive the learning of the sacred books which are the basis of the Saiva Philosophical system.)

Meikanta Sastras : The 14 *Philosophical texts of Saiva Siddhanta*. The next epoch-making event was the systematisation of Saiva Siddhanta meta-physics and religious theology by Sri Meikanta-deva Nayanar (Circa 1221 AD) in his *Sivjnanabodham* and its commentary by Sri Arulnandi *Sivacarya* in *Sivajnana Siddhiyar*. These texts were well known to Lanka's Saivaite scholars and available in palm leaf manuscripts even before

the Bodham was first printed by Maduranayagam Pillai in Madras in the later half of the 19th century and later all the 14 Siddhanta Sastras by Saiva Mutts in Tamil Nadu. There were a few Tamil scholars from *Yazhpanam* (Jaffna) who also came to Tiruvavatuturai mutt to study the sastras in the last century. Srilasri Arumuga Navalalar, the doyen among Siddhanta Scholars of the Island brought out an edition of *Sivajnanabodham* which is an authentic text and popularised the Siddhanta sutras.

The Commentators of Siddhiyar—Sri Gnanaprakasa of Sri Lanka. The magnificent bashya in verse of Sri Arulnandi Sivacharya in his *Sivajnana Siddhiyar* on *Meikantadera's Bodham* had six prestigious commentators: viz. (i) Maraijna Desikar (1609 AD) (ii) Sivagrayogi (1564 AD) (iii) Nirambavazhaglyar (1600 AD) (iv) Subramania Desikar (1870 AD) (v) *Madhava Sivajnanaswami* (d. 1785 AD) and (vi) Gnanaprakasa (17 century AD)

Of these six commentators, Gnanaprakasa belonged to Lanka. He belonged to Yazhpanam and went to India and studied sanskrit and sastras at Kasi, and later he joined the Tiruvannamalai Adheenam. He dug a tank at Chidambaram which is still extant and goes by his name. He wrote (1) *Pauskaragama vritti* (2) *Sivajnana bodha vritti*, (3) *Siddhanta Sikhamani* (4) *Pramana Deepika* (5) *Prasada Deepika*, (6) *Ajnana Vivecaram* (7) *Sivayogasaram* and (8) *Sivayogaratnam*, all in sanskrit besides his commentary in Tamil (in somewhat manipravala style) on Arulnandi's *Sivajnana Siddhiyar*. Gnanaprakasa's commentary is not wholly accepted by Siddhantins on the ground that it subscribes to the *Sivasamaada*. Even the very learned and attractive commentary of Sivagrayogi who cites an Agama text for every adhikarana of the *Sutras* is accepted only with reservation on the ground that he accepts *Sivaikyavada*. *Sivajnanaswami's* commentary alone is considered authentic for the Siddhanta doctrine of Sri Meikantar, viz., *suddhadvaita*.

Gnanaprakasa's commentary is terse and in some places not fully understood. His command of Tamil Grammar is considered to be not impeccable. The Commentary is rarely read or alluded to by later writers in Tamil Nadu or Sri Lanka. The Tiruvavatuturai Adheenam which did yeomen service in printing the five other commentaries has chosen not yet to print

Gnanaprakasa's commentary as it is not acceptable to the mutt's traditional views. Nevertheless some of the interpretations of Gnanaprakasa are original and deserve attention.

Taking, for example, *Sutra 6*, Gnanaprakasa considers that *laksya* and *laksana*, the *cit* and *param* are merged, and *Sivoyam* and *Sivamidam* which are the objective are, to be meditated as subjective. Then the consciousness of self will cease and by the *salamba Sivayoga*, the three words *tat*, *twam*, *asi* are transcended and in the deep consciousness Sivoham which is meditated as Sivoyam and Sivamidam become *aropitam* and in deep love Siva is realised to be the self. This is not however *dasoham bhavana* as the commanding Sivotva and the submitting *dasatva* could be regarded as *ekibhava* and results in contradiction like saying 'My mother is issueless,' What the Pranava-sruti and *Sivagamas* mean by the *tat-twamasi bhavana* is *dhyana*. Dhiyana Sivoham bhavana is the same as Dipaka shoam, Shoam is Paroksa. Aparoksa is delusive Aikya Pranti. It will be seen from this illustration that Gnanaprakasa is severely logical and monistic in his concept of mukti.

Madhava Sivajnanaswami wrote a refutation of the *Samavada* of Gnanaprakasa as rptrkthj fz;ldk; Sivajnana swami did not however openly contradict and condemn Sivagrayogi whom he is apocryphally told as having read many times before writing his *rpw;Wiu* (citrurai) and NtQhdkhghbak; Mapatiyam.

Gnanaprakasa's terminology is in many places original and he must be studied even if one does not accept his views and it is not mystifying that he is still spoken of as one of the six competent commentators of Sivajnana Siddhiyar. Gnanaprakasa is a polymath and his Sivayogaratnam which has fortunately been edited and printed by Institute D'Francaise Indologie, Pondicherry about 3 years ago. Copies are available. This work seems to follow the yogapada of Sarvajnanotheragama. As Gnanaprakasa spent the later part of his life in Tamilnadu, Sri Lanka scholars too have not attempted a critical study of his commentary.

OTHER COMMENTATORS & PRAKARANAS

Srilasri Arumuga Navalalar does not appear to have written any commentary but his editions of Sivajnana mapatiyam and Citrurai of Sivajnanaswami

are valuable editions. His Saiva Vinavidai and Balapatams are popular works for a clear understanding of Saiva Siddhanta. He has a commentary on Tirumurugatruppada etc.

Another important commentator of Bodham is that of Kasivasi Senthinadayyar who came from Sri Lanka and later lived in Tamil Nadu. His Sivajnanabodham Vacanalavkara dipam is a peculiarly novel treatment and he quotes profusely from the Upanishads and agamas in support of Siddhanta.

Excellent analytical commentaries on Sivajnana Sidhdyar and Sivaprakasam have been written by Mu. Thiruvilangam of Colombo, Sri Lanka about 50 years ago. They are very useful for a clear grasp of the texts and the editions contain valuable glossaries. There is probably nothing original in his commentaries but as remarked by Panditamani Kanapathi Pillai, the author had mastered all the six commentaries and Mirigendra and Pauskara Agamas and that his elucidation are correct and precise. (சத்தி வாய்ந்தது எளிமையானது). Thiruvilangam's annotation of Sivajnanabodham is also brief and lucid.

There have been other editions and commentaries of some prakaranas like *Devikalothrara* etc. which are too numerous to mention in this short paper. The Pauskaragama with the Bhasya of Umapati Sivacarya (Grantha) edited with Tamil introduction by Ambalavana Navalar (972 Slokas) is not easily available but this is indeed a monumental Tamil commentary on one of the most important Sivagamas.

Scriptural and Puranic works: The Thevaram edition of Swaminatha Panditar of Sri Lanka is still regarded as a critical edition of the Adangal Murai.

The works of Sabhapathi Navalar who wrote the *Dravida Prakasikai* are also important contributions. The Commentary of Velu Pillai for Katavulma munivar's *Tiruvatavurar's Puranam* is a valuable guide to the understanding of *Saiva Siddhanta* as mystic experience expressed by St. Manikavasagar in his *Tiruvacagam*. The more recent Commentary of Navaneetha Krishna Bharati for *Tiruvacakam* is also worth mentioning here. Probably the most outstanding commentary from the literary as well as philosophical contents, is that of Sanga-nool-selvar Panditamani Su. Arulambalavanar in two big volumes which has been praised both by Srilasri

Gnanaprakasa Desika Paramacharya Swami of Tondamandala Adheenam, Kanchipuram, and Panditamani Kanapathi Pillai of Jaffna. Ancillary works like the editions of *Tolkappiyam* by Ganesier and Kanapathi Pillai which are necessary for the correct interpretation of the Tamil Vedas and Sastras are of no mean importance. There are quite a large number of less known but valuable contributions like those of Sankara Pulavar and others too numerous to mention. The *Yazh-nool* of Swami Vipulananda (Thiru Mylvaganam) who had to join the Sri Ramakrishna Mutt as the doors of Saiva Muttas were not freely open should not be lost sight of as the Thevaram hymns were from times of yore sung to the accompaniment of yazh, and the *pann* and *kattalai* regulations are very sophisticated, to touch the spiritual level of the ear and the heart of the devotees and hearers. Mention must also be made here of the monumental work, "*Tamils. Four thousand years ago*", by Kanakasabhai Pillai.

Theological writings: Siddhanta is a philosophy of religion and has yogic base, carya and kriya being rituals, and yoga and jnana being spiritual practice and development of consciousness. They are respectively called *tavam* and *jnanam*. Temple worship, Sivapooja and diksa are important. They are based on Agamic injunctions and have correctly to be followed. The contributions of very learned Adi-saiva Gurukkals of Sri Lanka are a useful guide. Notable mention must be made of the *Sivapuja Vilakkam* by Achchuveli Kumaraswami Gurukkal who is an authority on the subject and more recently of *Saiva Tirukkoyil Kriyaneri* by Prof. Kailasanatha Gurukkal. The books of this kind must be read along with the Agamas and Padhatis which were published long ago by Konraimanagaram Shanmukha Sundara Mudaliar (in Madras) with Tamil notes and at the present day by the French Institute at Pondicherry with notes in French.

Other exegetics: Kandapurana is a purana which is dear to the Lanka Saivaites. Arumuga Navalar himself edited and published an authentic text and in later years a number of writers have written treatises on the esoteric and philosophic meaning of the Purana of Kachiyappa *Sivacarya* which has embedded in its texts the pregnant truths of Saiva Siddhanta which shine forth in the context of the story of Skanda. For example, the veteran

scholar S. Shivapadasundaram has written one such book and Senthinathayyar has written a book called *Kandapurana Navaneetham*. Kandapuranam is read in many houses and temples and in the Sivathondan nilayams in Sri Lanka even today.

Modern writers on Siddhanta in English : There is a galaxy of such scholars, both Tamils and foreigners who worked in Lanka. The outstanding name is that of Sir Ponnambalam Ramanathan who was a ward of the doyen C. W. Thamotheram Pillai, and Philosopher statesman of world-wide repute. His works *The Mystery of Godliness*, *The culture of the Soul among Western nations*, *The spirit of the East*, etc. throw a valuable enlightenment on the philosophy and outlook of Saiva Siddhanta. In my opinion his commentary on the *Bhagavad Gita* in Tamil from a Saiva standpoint is a monumental work (not easily available now and must be reprinted). It is a very precious contribution for a comparative understanding of Vedanta and Siddhanta. Sir Ponnambalam Arunachalam has written *Studies in Saiva Siddhanta* which are very useful. The work of Dr. Ananda Coomaraswamy, *The Dance of Siva* is an extra-ordinary exposition of the symbolism of Siva Nataraja and an explanation of the Siddhanta work *Unmaivilakkam*. The next notable scholar is Viswanatha Pillai who wrote under the penname of 'A Science Graduate.' His works on *Elements of Sivajnana bodham*, *Tirumandiram* etc. are comparable to that of J. M. Nallaswami Pillai of Tamil Nadu. They display a profound knowledge of the Upanishads, Agamas and Western philosophy for the benefit of the readers. The work of Mudaliyar Sabaratnam on *Hinduism* is a lucid exposition of the Saiva School of Hinduism. Equally interesting are the works of Shivapadasundaram, viz. *The Saiva School of Hinduism*, and the *Glories of Saivism* which must be read by all as a good introduction to Saiva philosophy. It may be mentioned in this context that it was Shivapadasundaram that contradicted some of the misstatements in Violet Paranjoti's *Saiva Siddhanta* (published by Luzac & Co.) which otherwise would have misled foreign scholars. Ambikaipakan of Mallakam and Mudaliyar Kula Sabanathan of Colombo have published many tracts bearing on Saivism. Nearly a hundred years ago the basic text *Sivajnanaobodham* was translated by

Rev. H. R. Hoisington of the American Board in Ceylon. It is a true translation of the original although the language is a bit archaic. He had also published *Tiruvarutpayan* and *Saiva Siddhanta Kattalai* which are worth noting. The lengthy critique of H. W. Schomerus' *Der Saiva Siddhanta* was got translated into English by a German friend of Arulambalam an enthusiastic scholar himself and author of an introduction to Saiva Siddhanta.

Quite a few of foreign scholars inspired by Sri Yogaswamigal of Columbuturai are attracted by Siddhanta. One such is Shantaswami (son of Lord Soulbury, last British Governor General of Ceylon). Tmt. Ratna Navaratna's book on *Tiruvacakam* is a literary break-through worth mentioning.

Shantaswami referred to above who lives in an asramam near Batticola is translating into English *Natcintennai* of Yoga Swamigal. Issac Tambhaya's translation into English of Thayumanavar's songs is an inspiring work by a Christian author of Sri Lanka steeped in Tamil tradition. Sir Kandiah Vaithianathan, a civil servant and later Minister in Sri Lanka an ardent admirer of Saiva Siddhanta, took Sivadiksa and lived a contemplative life in his small cottage called 'Kudil' in Tiruketeeswaram. He took steps to renovate that ancient temple and wrote a research brochure on its antiquities. He had very intimate contacts with Tamil Nadu.

P. Natesa Pillai (son-in-law of Sir Ponnambalam Ramanathan) also an ex-Minister like Sir Kandiah, was a scholar in his own right. He made valuable researches into the references of Tirumular on Pratyabijna. His thesis was, that Tirumular went from Tamil Nadu to Kashmir and made Saivism there theistic. He also made researches into the age of Tiruvalluvar and delivered the Prof. P. Sethu Pillai lecture on that subject in Madras University. He was definitely of the view that Tiruvalluvar's age was about 200 A. D. and not 6th century as published by some scholars. He strove for the establishment of a Tamil University in Jaffna to preserve Tamil and Saiva Siddhanta.

Other works. The Collected works of Yoga Swamigal in Tamil has been published in Sri Lanka in 1975 and copies are available. Ambigaipakan, and an old devotee Mylvaganam father of Sri Srikantha of Ceylon Civil Service, have written profiles and tributes to the

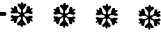
Swamigal. The notable and world famous Katirgama has been the subject of many books apart from several hymns and praises. Mention must also be made of Indiya Tattuva Gnanam by K. Lakshmanan which gives a good account of Saiva Siddhanta along with other Indian darsanas. The journal *Indu-Sathanom* published from Jaffna has been a useful window for the Siddhanta thought in Sri Lanka but it is not easily available outside the Island now.

Embodiment of and inspirer of Siddhanta way of life:
Yoga Swamigal is the personification of the Siddhantic way of life which is a path of life free from conflicts. What Tayumanaswami was three centuries ago, so is Yogar swamigal in the 20th century. Gurudeva

Subramuniya who has founded a Saiva Siddhanta church in Hawaii and is building temples in America has been inspired by Yogar swamigal.

Conclusion: The contribution of Lanka to Saiva Siddhanta from the earliest times to the present day is inestimable. It is fitting that we should remind ourselves of it in a spirit of love and consolidation. May Saiva scholarship grow from more to more in India and Sri Lanka!

Life is queer with its twists and turns
As everyone of us sometimes learns,
And many a failure turns about,
When he might have won had he struck it out
Don't give up though the pace seems slow.
You may succeed with another blow.

துர்க்கா அஷ்டகம்

வாழ்வு ஆனவள் துர்க்கா வாக்கு மானவள்
வானில் நின்றவள் இந்த மண்ணில் வந்தனள்
தாழ்வு அற்றவள் துர்க்கா தாயும் ஆனவள்
தாபம் நீக்கியே என்னைத் தாங்கும் துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

உலகை யின்றவள் துர்க்கா உமையு மானவள்
உண்மை யானவள் எந்தன் உயிரைக் காப்பவள்
நிலவில் நின்றவள் துர்க்கா நித்யை யானவள்
நிலவி நின்றவள் எந்தன் நிதியும் துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

செம்மை யானவள் துர்க்கா செபமு மானவள்
அம்மை யானவள் அன்புத் தந்தை யானவள்
இம்மை யானவள் துர்க்கா இன்ப மானவள்
மும்மை யானவள் என்றும் முழுமை துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

உயிரு மானவள் துர்க்கா உடலுமானவள்
உலக மானவள் எந்தன் உடைமை யானவள்
பயிரு மானவள் துர்க்கா படரும் கொம்பவள்
பண்பு பொங்கிட என்னுள் பழுத்த துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

துன்ப மற்றவள் துர்க்கா தூரிய வாழ்வவள்
துறையு மானவள் இன்பத் தோணி யானவள்
அன்பு உற்றவள் துர்க்கா அபய வீடவள்
நன்மை தாங்கிட என்னுள் நடக்கும் துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

குருவு மானவள் துர்க்கா குழந்தை யானவள்
குலமு மானவள் எங்கள் குடும்ப தீபமே
திருவு மானவள் துர்க்கா திருகுலி யானவள்
திரு நீற்றில் என்னிடம் திகழும் துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

ராகு தேவனின் பெரும் பூஜை ஏற்றவள்
ராகு நேரத்தில் என்னைத் தேடி வருபவள்
ராகு காலத்தில் எந்தன் தாயே வேண்டினேன்
ராகு துர்க்கையே என்னைக் காக்கும் துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

கன்னி துர்க்கையே இதயக் கமலத் துர்க்கையே
கருணைத் துர்க்கையே வீரக் ககனத் துர்க்கையே
அன்னை துர்க்கையே என்றும் அருளும் துர்க்கையே
அன்புத் துர்க்கையே ஜெய துர்க்கை துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே
தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே !

(தேவி துர்க்கையே ஜெய தேவி துர்க்கையே என்ற நாமம்
வரும்போது நமஸ்காரம் செய்வது மிகவும் நல்லது)

ARCHITECTS OF THE HINDU HERITAGE OF SRI LANKA

R.N. Sivapiragasam

(Former Editor of the "Hindu Organ")

How far have we developed our spiritual attitude? Have we such a rich heritage as to be worthy of worldwide consideration? Finding answers to these questions would certainly be intricate, but nevertheless instructive and interesting.

In his excellent essay on 'The Religion we need' Dr. S. Radhakrishnan dwells on the true religious life and argues, inter alia, that "religious life is spiritual certainty offering us strength and solace in the hour of need and sorrow." It is the conviction that love and justice are at the heart of the universe, that the spirit which gave rise to man will further his perfection. It is our faith which grips us even when we suffer defeat, the assurance that though the waves on the sea may be broken the ocean conquers nevertheless. The renowned philosopher speaks of the highest Love that works for the welfare of the world and reaches the conclusion that "this ideal of religious life cannot be reached except by deep meditation and strenuous self-discipline."

On this basis of approach to our questions, let us evaluate the spiritual growth of Lanka during the immediate past and preceding eras by paraphrasing the pronouncements of renowned scholars who had made full and fruitful use of their rare scholarships to learn for themselves the significance of the lofty thoughts of those religious stalwarts who had preceded them and to bequeath to the succeeding generations the benefit of their benign studies of spiritual ideas.

In this context, our mind speeds back across the past ten decades to the glorious past when there rode across the religious sphere like a Colossus, a noble savant in whom precept and practice combined in the required ratio. He was Navalar the Great (Sri la Sri Arumuga Navalar of Nallur in Jaffna – 1822-1879). A Hindu of Hindus, affectionately called the 'Champion reformer of the Hindus', author of numerous treatises on Saiva Literature, was a pioneer prose writer and publisher of rare books of the Sangam Age. That such a devout Hindu

should have been called upon to translate the Holy bible into Chaste Tamil is true testimony of the broadness of Navalar's learning. None but the truly great could embark on the study of an alien religion and make a faithful exposition of the Gospels of the other religion.

Particular mention must be made of that international intellectual, Dr. Ananda K. Coomaraswamy, who in the course of his lucid exposition of the Dance of Shiva, answering his own query says, "If it be asked what inner riches India brings to aid in the realization of a civilization of the world, then from the Indian standpoint, the answer must be found in her religions and philosophy, and her constant application of abstract theory to practical life."

Sir Muttu Coomaraswamy's lectures at the *Athenaeum*, London on the truth of Hinduism, his translations of Tayumanavar – Hindu philosophic Poems – and his synopsis of the "Saiva Sittantam" all go to indicate that a religioner's enthusiasm will always lead him to the inevitable course of sharing his experiences with his brethren. Swami Vivekananda in his memoirs of European Travels refers to Coomaraswamy as the foremost man among Hindus. It would be appropriate here to note that Swami Vivekananda returning from his historic visit to America as the Hindu Representative at the Parliament of Religions in Chicago in 1896 arrived in Colombo in January 1897 and made such a profound impression on the already enlightened minds of the leading Hindus of Lanka that organizations for the spread of religious knowledge in this country were soon established. The Colombo Vivekananda Society is in memory of the Swami's visit. The Ramakrishna Mission soon after inaugurated its branch in Colombo, another great factor in the evolution of religions awakening in LANKA.

In this laudable line of literators who have embellished the religious sphere of lively Lanka, priority of place must be assigned to Sir Ponnampalam

Ramanathan, who like unto his illustrious uncle, Sir Muttu Coomaraswamy was himself a statesman and scholar besides being a distinguished King's Counsel (1851-1930). The broader outlook of this brilliant intellectual could be seen from his "Eastern Exposition of the Gospel of Jesus according to St. John" and his "Culture of the Soul among Western Nations." Even before the vibrations that were caused in America by the vigorous pre-orations of Swami Vivekananda could ebb, Sir Ponnampalam Ramanathan had made a triumphant visit to this Western Sphere re-iterating the majesty and magnificence of spiritual understanding. It was on his return to Lanka that Sir Ramanathan had been able to give a practical touch to his unbounded spiritual awakening. Hence the establishment of the two great educational institutions – Ramanathan College for Girls and Parameswara College for Boys, establishments that have stood the test of time and have made the famous founder's dreams come true by ushering in the University of Jaffna (with the Faculty of Fine Arts in the premises of the Ramanathan College).

Swami Vipulananda, one of the purest products of Religions Lanka, first as layman and then as monk of the Ramakrishna Order, had enriched the progress of this ancient land in the path of true spiritual prosperity. As Professor of Tamil at the Annamalai University and the University College of Colombo, as editor of the Prabuddha Bharata and as Principal of Ramakrishna Mission Schools and above all as inspiring preacher, Swami Vipulananda had placed religion in its proper perspective and encouraged religioners to continue the holy work of showing the sure way to Salvation.

The torch of knowledge is that which stimulates the sense of reflection of the real truth. The torch-bearers of religious light are those that illumine the path of the seekers after the truth. Blessed is the land that has an endless line of torch bearers and whose torches, holden aloft in radiant resplendence, enlighten the entire area that is covered by the emitted rays. One such torch bearer, this little Isle was destined to greet, was Mahatma Gandhi, on pilgrimage to his neighbouring country. The Mahatma appeared before an admiring nation as Dharithira Naravana, in the cause of the oppressed. He was a mighty man of prayer. He went further than the poet who mused 'that more things are wrought by prayer

than this world dreams of' and said that all things were wrought by prayer. His conception of Religion is simply captivating. "Religious Faith is steady and infallible. It is not a faith which merely appeals to the intelligence, but a faith which is indelibly inscribed on the heart. First we want to realize our religious consciousness and immediately we have done that, the whole department of life is open to us, and it should then be a sacred privilege of all." He had seen the truth so very convincingly that he was able to interpret its significance in the simplest of language.

An extra-ordinarily impressive his pilgrimage was, Lanka, the land of great traditions has had as its benefactors many a spiritual stalwart. The name of the Venerable Anagarika Dharmapala lies engraved in gold in the annals of this ancient land.

Peeping into the picturesque past, just before the beginning of the Buddhistic Era, the priceless epics of Ramayana and Mahabharata, disclose how hallowed Lanka had been then. The names of cities, towns, rivers, tanks, peaks and bridges invariably suggest the strongest possibilities of the spheres of incidence of the great Wars of Ramayana and Mahabharata as having been extended to bring Lanka within the orbit of action. Apart from historical accounts, the fundamental truths around which the stories move count. The Bhagavad Gita has become universally recognized as propounding great ideals about duty. (Work alone thou art entitled to, not its fruits). To Mahatma Gandhi the Gita was a book of solace. Said he somewhere "but I must confess to you that when doubts haunt me, when disappointments stare me in the face, and when I see not one ray of light on the horizon, I turn to the Bhagavad Gita, and find a verse to comfort me; and I immediately begin to smile in the midst of overwhelming sorrow."

Now there are the standing monuments of spiritual significance, those ancient and hallowed Temples all over the Island with Majestic Raja Gopurams objectively rising above into the clouds, proclaiming to the universe that here is a land of lofty ideals, a home of the faithful, a shelter for all from misery and misgivings. Thiruketheeswaram, Thirukoneswaram, Munneswaram, Naguleswaram, Maviddapuram, Nallur, Kathirkamam, Sivanolipathamalai (Adam's Peak), are but a few of the sanctified places of worship that help devotees find

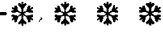
solace in their religions. Myths there are, so are traditions and legends; but the fact remains that these sacred places are all suggestive of the rich heritage of religionism.

This enabling feature has been enhanced by the periodical appearances of sages and saints, Yogis and other Spiritual teachers. Accounts of such impacts will form some of the chapters of the spiritual history of the land. "The mind of the sage being in repose, becomes the mirror of the Universe" – (Chuang Tzu). Yoga Swamigal of Columbuturai, one in the glorious line of classic Yogis, was a tower of spiritual strength to the people of this country including foreign visitors. Young Soulbury a son of Lord Soulbury sat at the sanctified feet of Yoga Swamigal and was fortunate to inherit the yogic inclination.

Swami Subramaniya an American, is another who received initiation from Yoga Swamigal. The

Swami has established an Ashram in remote rural surroundings at Alaveddy in the Jaffna District, in addition to the Saiva Siddhanta Church in the Islands of Hawaii spreading the gospel of Saiva Siddhantha all the world over. Yoga indicates the path to enlightenment and emancipation and is cryptically described by Schelling as "the perceiving self merging in the self perceived". The Yoga is verily the beacon lamp of truth that cannot be blown out. Lanka has had the enduring benefit of such beacon lights.

"He is the source of the Vedas and the sacrifice,
True to the truthful and veiled to the false.
He is the Light and joy to the Enlightened.
Sorrowful and fettered to those in bondage.
The first and Last – Sing and pound the holy dust of
Gold."

UNIVERSALITY OF HINDUISM

*A.C. Nadarajah, B.A. (Lond.)
Former President, Vivekananda Society, Colombo*

Swami Vivekananda speaking about Hinduism said "Unity in variety is the plan of nature, and the Hindu has recognized it. Every other religion lays down certain fixed dogmas and tries to force society to adopt them. It places before society only one coat which must fit Jack and John and Henry all alike. If it does not fit John or Henry he must go without a coat to cover his body."

Quot homines tot sententias (as many men so many opinions). There can be unity but no uniformity in thinking; that is why many different views find accommodation in the Hindu religion. Each one has his own conception of God and of what kind of activity is good for his spiritual progress. It was in this context that Swami Vivekananda once said:- "Would to God that religions multiplied until every man had his own religion quite separate from that of any other".

One fundamental view Swami Vivekananda wanted to plant in the minds of people is that there was divinity in each one of them, and they should do what was necessary to manifest that divinity. This view is fundamental to Hinduism. Swamy Sivananda in his

Practice of Yoga (p.30) says "The ultimate object of all holy texts is in establishing the identity of the individual soul with Brahman."

As a step towards the establishing of this identity Hinduism suggests Renunciation. Sri Krishna says "Renunciation and selfless action both lead to the highest good." The less a man has, the nearer to God he is. A rich man is further away from God than a poor man. Samadhi or the superconscious state has to be attained through the extinction of desires for objects. Swamy Vivekananda says "Renunciation, renunciation, renunciation – let this be the one motto of your lives." Lord Buddha and Jesus Christ emphasized renunciation. Renunciation is said to be the soul of the Upanishads.

Every religion is an attempt by man to establish through worship a relation between himself and a conceptual transcendental subject. In Hinduism this is sought to be done through the various forms of Yoga. Yoga is the method of joining man and God. Yoga is the practical part of Hinduism. Karma Yoga, Bhakti Yoga, Raja Yoga and Gnana Yoga are the principal

Yogas. The idea behind the different Yogas is that the Yoga one adopts must fit in with one's temperament. An emotional man can be benefited by Bhakti Yoga while an intellectual man can be benefited by Gnana Yoga. All Yogas ultimately lead to the same place, even as various rivers reach the same ocean and lose their identity in it. Both Lord Krishna and Sri Ramakrishna recommend Bhakti Yoga as the best suited for this Kaliyuga. There is hardly anything to prevent non-Hindus adopting Yoga. Yoga has become very popular all over the world as it is the one method by which mind can be controlled and mental peace realized, apart from its main purpose of joining man and God. Sri Aurobindo prefers a synthesis of all Yogas under the name Synthetic Yoga. Before any Yoga is undertaken, Hinduism requires purification of the heart, chitta and mind through Yama and Niyama. Yama refers to moral conduct, and Niyama refers to self-discipline.

Swamy Vivekananda stated "We Hindus do not merely tolerate, we unite ourselves with every religion, praying in the Mosque of the Mohamedan, worshipping before the fire of the Zoroastrians, and kneeling to the Cross of the Christian. We know that all religions alike, from the lowest fetishism to the highest absolutism, are but so many attempts of the human soul to grasp and realize the Infinite.

At the Parliament of Religions in 1893, President C. C. Bonney enumerated ten chief religions of which only five are well known – Christianity, Hinduism, Buddhism, Islam and Zoroastrianism. St. John's Gospel has this:- "In the beginning was the Word; and the 'Word' was with God and the 'Word' was God. The "Word' corresponds to the 'Naadaa-Brahman' of the Hindus. Various statements of Christ like –

"The Kingdom of heaven is with you."

"I and my father are one."

"Ye shall be perfect as your Father in Heaven is perfect."

"If anyone says I love God, and hates his brother, he is a liar."

have great resemblance to Hindu ideas. Christianity is an Eastern religion. It went West and lost its significance. What we see there is not Christianity but Churchianity. It is Magellan who is reported to have said "The Church says the earth is flat, but I have seen its shadow on the

moon, and I have more confidence even in a shadow than in the Church." Reverend Studert Kennedy published a number of his poems in a book called "The Unutterable Beauty" one of which was "Christ goes to Burmingham". The substance of that poem was that Christ went to Burmingham. He went along the streets. There was rain, there was sun. Nobody gave him shelter. The people passed him by and nobody recognized him.

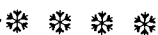
As far as Buddhism is concerned a European Author stated that Buddha was born a Hindu, lived a Hindu and died a Hindu. Apparently Buddha never realized that he was giving rise to a new religion.

As regards Islam Swamy Vivekananda is reported to have said that of all religions the Muslim religion is the closest to the Hindu religion, through there has been much conflict between the Hindus and Muslims in India. When one reads the religious literature produced by the Bahai sect of Muslims one sees hardly any difference between them and Hindu religious literature.

The Zoroastrians worship fire. So do the Hindus. Siva is said to have appeared as a huge pillar of fire before Brahma and Vishnu. Saivites refer to Siva in their songs as 'Jothy'.

It is said that Druids of the early period in England practiced Hinduism. It is also believed that Hinduism is likely to outlive all the other religions. Saiva Sidhanta a branch of Hinduism practiced by most Hindus in Sri Lanka has caught the imagination of the Americans. A Saiva Sidhanta Church has been established by an American disciple of our Yoga Swamy in America, and worldwide propaganda for it is being carried on. Mr. M.P. Pandit from Aurobindo Ashram, a first rate scholar is going round the world broadcasting Sri Aurobindo's philosophy, and is well received everywhere. Sri Aurobindo had predicted in 1947 in his independence speech that India will be the fountain head of spirituality for the whole world. Present developments support this view. These are good signs for Hinduism and the world.

**They who adore His sacred feet whose grace
Gladdens with sudden thrill the fervent heart,
High o'er the earth shall soar to endless joy.**

THE SAIVA PATHWAY AND WORLD PEACE

Ratna Ma Navaratnam M.A.M. Lit.

“Truth wins ever, and not untruth
With Truth is paved the road to the divine.
On that pathway walk the enlightened among men,
With desires subdued, to reach the Abode of Truth.”

-Mund, Up.

III-(i) 6.

Truth is the only pathway to Sivam. So declare the Hindu Seer. They aver that the Supreme Life that shines in and through all life is a manifestation of that universal, formless and causeless Being. The sun, moon and all quarters, all knowledge and the souls of all existing beings are manifestations of that One All immanent being. All life and all qualities, functions and activities are forms of that single Energy. Man's suffering lasts only until he 'sees' the Supreme Sivam that dwells within himself. Truth, understanding and purity are the requisites for this experience of *Sivam Within*.

Let us take a glimpse of the world outside us and survey the wondrous scientific avalanche of today. We recall Einstein's words of wisdom: “The most incomprehensible thing about the world is that it is comprehensible.” Many of us begin to doubt whether or not our essential products are serving the needs of the body and soul at one and the same time. Whenever there is not this intention, man is attempting to live an atrophied existence.

In the modern age, some of the great men of science and religion have worked on parallel lines in trying to discover the meaning behind the phenomena of nature and the human being. Their quest has been to reach the goal of unity leading to world peace. Science is vying today with the spiritual search to discover and establish relationships between objects and to arrive at a basis that will clarify the entire gamut of relationships. We begin to be aware of the difference in the two approaches; one vindicates the fundamental *right to life*, while the other claims to advance man to utopias with broken symmetries. Scientific consciousness can lead man to perceive 'Second Causes' only, while spiritual consciousness can lead him to perceive the action of the *First Cause*. The scientific attitude to life encourages more and more control over the forces of outer nature

and less and less grasp over man's inner nature. Is it any wonder that the latest unification processes, the last dream of Einstein, in the field of nuclear energy have failed to uphold the welfare of mankind? Developed and developing nations are struggling with stupendous imbalances and are heading for annihilation.

In the midst of these menacing challenges, it becomes increasingly urgent to restore the disturbed equilibrium between modern man's outlook on the external worlds and man's vision of the everlasting existence within. The inward transformation of man practiced and proclaimed by ancient pathfinders of India's hoary culture, which even today is a living tradition, has been universally acclaimed as the essential prerequisite for world Peace. Unless the transformation of man comes from *within*, there is very little chance for any meaningful and enduring survival of the human race. Even if all the scientists and the super Powers get together and taboo all nuclear tools of destruction from the face of the earth, that will not ease the tensions among collective groups and between individuals, unless the transformation through the alchemy of love comes from *within* the spirit of man.

The Saiva pathway clearly discriminates between the science *within* and the *science without*. It perceives scientific knowledge as a record of ideas and spiritual knowledge as a record of inner experiences. It is only when the inner and outer balance evenly, that world peace would become a reality. The Saiva code of life had laid down some three thousand and more years ago, that the love of Siva, outflowing as love of our fellowmen formed the basis of man's conduct and dutiful action, constituting what is known as *Siva Dharma*. From this pinnacle stood Kaniyan Punguntranar, who lived at Madurai during the Thamil Sangam Age and who proclaimed it in Purananuru thus:

“Everywhere our abode; everyone our kith and kin.

Ill-will and good-will stem from within;
They do not generate from actions of others.

Dying is not strange, nor living enjoyable.
Suffering is not to be despised nor joys welcomed.

Thus the immortal soul moves onward
Always guided in its assigned pathways –

The enlightened men discern it thus.”

However, the ultimate vindication of the validity and veracity of the Hindu pathway lies in the Vedas and the Agamas. The Hindus have continued to believe for over five thousand years that the cosmos can be energized through the power of the Supreme Siva. If modern man heed to the clarion call of the Vedas and Upanishads, he can victoriously usher in the golden age of peace and plenty to the disillusioned world of today.

Unified am I, quite undivided
Unified my soul
Unified my sight, unified my hearing
Unified my breathing, both in and out,
Unified is my continuous breath.
Unified, quite undivided am I –
The whole of me.”

Atharua Veda

The Mundaka Upanishad declares that everything that moves, breathes or twinkles, moves or lives in Him. All that exists, as well as all ideas, even those which the mind indicates to itself as inconceivable, issue out of His presence. Brahma is indeed *guhayam*, the spirit hidden in us, as a cave-dweller. The Hindu Seers sought the hidden sun in the heart and found it. (vide. Rg. V. 40.6). Dr. Ananda Coomaraswamy puts it succinctly in his *Atmayajna* thus: “As he (*bhagavan*) distributing his powers, divides himself in them, so are they his devoted supporters (*bhaktas*) in that it is theirs to ‘support’ Him, especially as much as it is theirs to render Him His share (*bhagam*). The relationship is of the breaths to the Breath.”

“We are Thine and Thou art ours.”

-Rg. V. VIII. 92.32

“As is one’s willing, so one comes to be.”

Br. Up. IV. 4.37

The Brahma-pathway stresses piety and devotion. A true bhakta nourishes God as food for existence. The act of ‘being’ is one of self-knowledge. It is in this context of ‘*being and knowing*’ to be the same, that Dr. Ananda Coomaraswamy explains the significance of *Tat tvam asi*, ‘That art Thou’. “It is only to my real Self, this inward person (*anta-purusha*) that the words ‘That art Thou’ can be applied; not to this man who still knows in the worldly sense, who he is by name and family descent.”

ANTA YAGJNA – SELF-SACRIFICE

The term ‘sacrifice’ connotes devotion of a bhakta. In this sense, the Vedas extol real sacrifice and being the act of a man who withdraws the breaths (the elemental self) from their objects, and sacrifices them to the fire. By self-sacrifice, the bhakta (the supporter)

sacrifices oneself by one self to one’s Self. We find that the sacrificer (bhakta) sets up the sacrificial fire within himself. Then he sees the Self impartially in all beings and all beings in the Self. True sacrifice (making sacred) is implicit in the concept of action (karma) itself. “The fire of devotion set up in my inward Self

It does not die down in me,
He feeds the flame who utters truth,
And more and more becomes his own fiery

force (tejas)

He quenches the flame who utters wrong.
Truth is *satyam rtam*; untruth is *an-rtam*.”

M.Up. III-2

In the Hindu tradition, Siva (Agni or Brhaspati) conveys the spiritual power in which the temporal power inheres. Therefore, whenever the activity of life is sacramentally conceived, this perfection is carried over into every field of doing. Skilful action is yoga. Every karma becomes a sacrificial operation. This again has been vigilantly carried out in the Southern school of Saivism by S. Tirumular and extolled as the Saiva Way of life, *par-excelsis*, by all the ‘Sixty three’ Preceptors in their lives, some of which have been beautifully delineated in that sanga of deified lives in Tamil called the *Peria Puranam*. Among them the four *samaya achariyas*, religious preceptors, in their soul-outpourings called *Thevaram* and *Tiruvacakam* declare that true Sacrifice, which is really ‘making sacred’, is to be performed every minute in every hour of the day, in every one of our performances. He is a true bhakta who is a *karma yogin*, whose powers of the soul are yoked to the controlled mind in all his acts and deeds. This gives rise to the grand conception of the sacrificial life, wherein all acts are reduced to their archetypes and so are referred to Him, from Whom all actions stem. It is to be noted that an emphasis on ultimate inwardness necessarily tends to obey the physical laws that are the supports of contemplation.

The cause of all the improper rhythms of our lives, the discords and disorders we see around us has been traced by the Hindu Preceptors (Achariyas) to the domination of the *ego, ahankara*, (I am the doer), and the conceit of self-existence has been the subject of many of the cantos in the Saiva *Tirumurai*. The discipline and meditation that serve to help the soul to detach itself from the things of the world is what is called Yoga. The inner self (*antaratman*) is lodged in the secret recess of our hearts, and so the domination of the ego-self can be overcome by the Self within.

“With understanding, separate Him from the
sheaths of the body in which
He is lodged, even as you take off the
blades of a reed plant
Know that He is immaculate and deathless.”

-Katha Up. 6-17.

S. Tirumular affirms the efficacy of the saiva
pathway in a well known stanza:

“The ignorant ascribe that Love and Sivam
are two
None know that Love and Sivam are one.
When they know that Love is Sivam
Then do they repose in the love of Sivam.”

-Thirumantiram 270.

In another stanza of equal felicity, he defines
the goal of this special pathway precisely:

“It is not one; It is not two; It is non-dual.
Not involved in religious disputation or
reproach,
It follows the path of love, recognized as
Siva-Sakti
In this way, the anma is filled with the bliss
of Sivam.

Such is the goal of Siddhanta pathway.

-Tirumantiram 1437

All Hindu Seers certify with S. Thirumular
that this pathway leads to an ‘Accomplished End’,
(Siddhantha), which is the goal of supreme felicity.
It implies freedom from the gnawing fears and pains
of life as well as its joys and triumphs. The master
key is presented in this poem; it opens the gateway
of unitive realization to the illumined man:

“There are two positions, I and He.
I discerned them both as one; took the I
And placed it at His Feet as my offering.
Ever after, distinction of ‘I and He’ retracted.

Tirumantiram 1441

S. Karaikal Ammaiayar, another enlightened woman
saint, recalls her experience of peace, perfect peace, as
the ultimate end of the Siva pathway, in her Atputha
Tiru Antati (Wonder Odes) thus:

“The knower is Himself the subject of
knowledge is Himself:
The wisdom of knowing is also Himself.
He is the Subject and the Object of the universe
He indeed is the supernal Reality.”

How truthfully does she portray the beauty of
the *One* who became *Many*. Having been *Many*, the
immanent Siva must again become *One* in transcendence.

This unification and coming into one’s own, so differ-
ent from the unification processes set up by scientific
researchers, will alone help man to survive the passage
of comings and goings and break the casual chain of
Karma.

THE RATIONALE OF SAIVA PATHWAY

The exponents of Saiva Pathway (*Saiva Neri*)
down the ladder of time have again and again affirmed
that the significant part of the sacrifice (sacred devo-
tion) is to put together again of what has been divided,
and to re-establish a unitary anma that shall be *ourselves*,
when this individual self bearing name and family is
no more. This unification, this coming together into
one’s own is the theme of some of the soul-stirring
cantos in the Saiva *Tirumurai*. The Saiva way of life
asserts that by knowing *Who we Are*, we can attain lib-
eration from the bondage of the elemental powers and
the categories of existence (*tattvas*) such self-realisation
leads to illumined peace (*Shantam Advaitam*) and tor-
rential shower of Grace (*Shakti-nipata*) begin to pour
upon the inheritors of the indwelling Sivam.

The sacredness of life at every point of inter-
section in the Saiva Pathway has been examined by us,
leading us to ask some fundamental questions and find-
ing out the solutions to some of the problems of life in
general, with the searchlight of the Hindu Elect. Who
am I? What is He? From where did *It* emerge? In what
way are we linked together? Has Reality any meaning
independent of man? Is the oneness sought after by the
scientists identical with the unitive realisation declared
by the spiritual seers? In the pursuit of Truth, is the
good something different from the pleasant? Is not the
Absolute Para Sivam extolled in the *Mandukya*
Upanishad as ‘*Shantam Advaitam*, the Nama Sivaya
hailed in *Tiruvacagam*? Am I not the *Sadasat* neither
Sat or *Asat* fully, but partaking of the nature of both?
Can That and This mingle in communions?

The illumined Saiva Seers have enshrined in
their sacred songs that Para Sivam is the Absolute Foun-
dation of all existence and enters into inseparable rela-
tionship with man and world, linking space and time
ever in *advaitic union* in every minutest particle of be-
ing, in the ever expanding cosmos. On realizing Him,
in other words, when His Presence within us and His
Immanence in every aspect of existence is realized, all
questions are answered and all doubts are cleared, and
such a man becomes the most enlightened among men.
He validates his life in Siva, for Siva and with Siva. That

is the Siva pathway, a veritable way of life, that satisfies man's diverse needs at all stages of life and for all times.

It is imperative that we understand fully the refined nature of *Siva Sambandham*. Sambandham is our integral relationship with Para Sivam, the Supreme Being Sat, through the operation of His *Will* in the form of *Para-Sakti*. It is true that man finds himself bound up with the limitations exerted by the primordial substance named *Maya*, and the effects of our deeds (*Karma*) as well as by our inherent egoity (*Anavam*). Even so, the will of Siva termed His Grace or Siva-Sakti (Tiruvadi, Tiruarul) never ceases to operate on the soul of man (*anma*) as its eternal prop, at first veiled and concealed, and eventually unfolding in full luminosity of divine Grace (*Anugraha*). The liberated *anma* regains its pure consciousness. S. Manicavasagar sings jubilantly on his experience:

"This day in mercy unto me my darkness dispelled
Thou filleth my heart as yonder morning sunrise
Thy mode of rising, I comprehend not by thought.
There being nought else but Thou, atom by atom
All things great and small change and merge
Into Thy Oneness, Siva, Dweller in the Holy Shrine
Thou art not in this and that, yet art Thou
The essence in all – who can know Thee?"

Tiruvacagam 22.7

When one realizes the Supreme Siva within oneself, all confusions of joy and grief disappear. S. Appar, the epitome of desirelessness, bids us to come "with faith and purity unto the Lord. Though no writ can be issued to certify Siva's majestic splendour, yet silently will He bestow the bounty of His infinite Grace on his chosen ones."

THE CAUSAL POWER AND DIVINE WILL

The causal Power of Sivam is made feminine (mother) BECAUSE OF ITS GENERATING PRODUCTIVITY. It also controls the processes of the transformation of matter into radiant energy. The Saiva Pathway approaches Reality as Supreme Siva who is in implicit union with His *Ajna*, divine Will. It is also termed as *Sivan Ceyal*, this gracious Mother Divine. She effectively operates in the microcosm and the macrocosm and performs the five-fold acts of creation, preservation, dissolution, involution and renewal in Grace.

S. Tayumanavar, who lived in the eighteenth century, in his canticle on the All-Filling Fullness reveals this insight into the meaning of man's existence in the perspective of the knowledge and love of Para Sivam. He sings:

"No atom moves but by His motion,
So the Sages aver; What follows then?
What is knowing? What is un-knowing?
Who knoweth, knoweth not of men.
Who are the Silent ones? Who are they who
revel?

In ceaseless prattle as I do.
Whence cometh the delusion of the mind?
...And elemental changes, where are they
from?

Without Thee none– In Thee art All.
Oh! Life of life that sustains everything
In existence here hereafter,
Thou Plentitude that pervadeth all."

Tayumanavar
89.

On realizing the self luminous Siva as the life that lives and the light that shines in everything, what is individual life and where are the sun, moon and stars and lightning? All these are but reflections of that One Unity Undying Light.

No Atom moves but by His motion, elucidates the laws of Thermodynamics and the equations of electro-magnetism and depicts a mechanical universe consisting of atoms of matter and forces between them. S. Tayumanavar was aware of the special theory of relativity which dealt with the inter-convertibility of rest mass and energy of motion.

Einstein provided the answer to Tayumanavar's question of 'What is knowing and what is un-knowing'. He came to know that mass or gravitational charge was connected with space-time curvature. He unified the concept of space and time and showed that Newton's gravitational laws signified a curvature of the united space – time manifold. His 'un-knowing' was apparent when in 1951, he wrote: "All these fifty years of conscious broodings have brought me no nearer to the answer to the question, 'What are light quanta?'. Einstein wished to see unification of gravity and electro-magnetism as aspects of a single force. He left it for posterity to unite electric charge with gravitational charge (mass) into one single entity.

Recent scientific research has discovered subatomic particles like quarks, upsilons and leptons which seem to be the ultimate particles of nature, with added quantum number *b* for beauty, and *c* for charm and so on. Thought experiments of Faraday, Maxwell, Max Clanck, Einstein and other recent Nobel Prize physicists

have given formulae in answer to Tayumanavar's 'Whence is creation and what leads to elemental changes?'. It is not ruled out that the quantum world can resemble an onion with layers peeled one after another, without arriving at the final layer.

This search for the unification of forces as well as seeking for the fundamental entity of matter will ultimately converge, have assumed an urgency that proves elusive to mechanical precision, yielding to absolute measurements. "When cometh the delusions of the mind?" queries Tayumanavar. The urge to find a way out of the impasse ought not to be dampened by the fear of the rationalist's mockery. The Saiva Pathway appeases such fears in the beautiful canticle of Tayumanavar quoted above. The problem of measurement (to complete the quantum theory) in quantum mechanics cannot be solved without including in the total picture, the *conscious observer* who makes the final observations. The role of the observer takes into consideration the *observer's intuition*. That is the master key offered by Saiva Neri to unfold the unity behind existence. "Without Thee none – in Thee art All."

BEHOLD THE SEEING EYE

In the act of seeing, the eye cannot see an object, unless an illuminating light uniting with the light of the eye also falls upon the object. Similarly the *anma* (soul) whose nature it is to know when helped to know, cannot know unless God's knowledge unites with it and passes with it to the object and unites with it.

Man cannot perceive or know the reality of anything alone. Therefore God must be in union with the *anma* and know, so that the *anma* may perceive and know. The Supreme Siva, the Indweller, knows all the perceptions of the *anma* 'simultaneously'.

When the *anma* which in dependance upon God becomes one with Him and experiences His Power (Grace), then it sees by direct intuition the light center as luminous Sivam.

Meikanda Deva's *Sivajnana Botham*, Sutra XI expounds on this fundamental unification process of *seer*, *sight* and *seen* and the consequent unfolding of the symmetry behind the existence.

"It is the *anma* within that directs the seeing eye to see.

So too, this *anma* that is unseen is made to see by the Lord within it.

Thus the *anma* moves in ever-remembering love (of oneness) towards the feet of Siva."

The perpetual presence of the divine awareness within the soul of man is an established truth in the Saiva Pathway. The saiva glorifies the essence of the indwelling, inseparable Sakti (luminosity) of Siva in the microcosm and macrocosm and records its application, utilization and realization in an infinite variety of ways. The efficacy of divine Grace confers Plenum upon the realized man, who has faithfully followed the light on the Siva Pathway, and endows him with Peace. Perfect peace. The truth dawns on one and all of us that we should in the first instance be at peace within ourselves, before we can work to establish the plenum of peace in this world.

"...in the fusing heat of wisdom's fire refining me
Till tempered and touched by Thy Grace-
The soul's transforming alchemy-
I became God's purest gold."

-Tayumanavar

THE CHARTER OF PEACE

The Saiva Seers invite all dynamic souls (Nishkamya Karma Yogins) today who pace in various walks of life to traverse the Saiva Highway of life to enjoy this peace or pacific-action within oneself. It is a panacea sought after by all mankind. Yet the irony today is that in the midst of warring nations and individuals, Peace is at every stage. War can never end in peace. Why do agreements of peace between the victor and the vanquished fail to give enduring satisfaction? The reason is that peace can never be made with an enemy. In the first instance, the harmfulness in the enemy must be encountered and won before one can make a friend of him. The crucial test is whether he who is on the pathway of life can be always at peace with himself. Santam (peace within) is possible to him who has ceased to desire, who no longer desires, because his desires have all been realized; he alone can fully enjoy the beatitude of peace. The Charter of Peace can become a lasting agreement only if it is prompted by sacrificial love on both sides.

"Plenum is That, Plenum is This.

Plenum is out-turned from Plenum

This all Plenum remains."

This Santi sloka (peace chant) from the Upanishad defines the relation of the individual soul to the Supreme Spirit. The part that makes up the individual comes out of the whole and the stuff of which it is made is of such transcendental nature that the Whole

remains Whole, inspite of something being taken out of the Whole. Though what is taken out is but a part, it is as whole as the original. Rajaji asserts that the axioms of mathematics relating to the whole and the part do not apply to the Absolute and its manifestations.

We affirm with certitude that to love Siva is to realize in ourselves the Divine Presence. To love God's devotees is to love them as an aspect of our love of God, and by virtue of His Love for us, to abolish the illusory distinction between 'me and mine'. When we love Siva's immanence which we truly are, Siva reveals Himself in us. Thereby, the barriers that separate us from our neighbours are removed. *Anbe Sivam* – that *Sivam* is Love, becomes the positive support of our journey of life. Devotees of Siva should seek to establish Saiva Peace Corps everywhere and live in harmony with one and all. Love for the Cause demands from them love for the effects.

The out-pouring of the Grace of God calls for a reciprocal gift of love from us to our fellow beings as a sequel to what God has given us. There is no question of exploiting one another, the haves and havenots, at any level of existence for all are the Servitors of Siva, who see Him Everywhere and in every thing. When man has subdued his ego-centric, dominant self which is the basis of all imperfections, he realizes the all-pervading immanence of the Supreme Siva. The distinction between oneself and others melts away, and with it vanish all grief and illusion. Let all humanity realize the oneness of all things.

The Beatitude of Peace for all is uttered by the greatest Saiva mendicant, S. Pattinattar, who lived and walked the Saiva Pathway in the immediate Presence of Siva. His twelfth century clarion call is valid today, as it was in the bygone yesterdays:

“The Grace of God infused my being
And cut off delusion's might.
Thereafter I discerned within
The longing for high wisdom's light.
Obtaining which I beheld Thy Form;
Beholding, gained imperceptibly
The vision of my very soul.
And lo! That moment I attained
To such high knowings as truly they are.
All men, all things, as truly they are.
Truly I saw Thee in Thy Fullness, no part
but whole.”

In these manifold ways, we see that the Saiva Pathway is lighted up all the way by manifestations of Siva's Grace. In the Sacred Texts, we find magnetic currents with verifiable spiritual centers released to a profound degree that shall enable us to make our lives profoundly meaningful today. Siva is ONE in Himself. The whole world and all living beings are One in Him, being the sparks of His Grace nourished by His inseparable power of Sakti and partaking of His serene tranquil calmness. He is the 'motion-less mover', and His indivisible Grace is at work synthesising every act of the cosmos and every act of the thinking, feeling and seeing man.

Aum Tat Sat.

“B.G.II.50; also 'Yoga is resignation (*sannyasa*) of works 'B.C.V. In other words, *Yoga* does not mean doing less or more than enough, nor doing nothing at all, but doing without attachment to the fruit of works, taking no thought for the morrow; he sees indeed, who sees in-action in action, and action in in-action (B.G. Iv. 18 and passim). This is the Chinese doctrine of **Wu Wei**.

Yoga is literally and etymologically a 'yoking as of horses; and in this connection it will not be overlooked that in India, as in Greek psychology, the 'horse' of the bodily vehicle are sensitive powers by which it is drawn this way or that, for good or evil, or to its ultimate goal if the horse are controlled by the driver to whom they are yoked by the reins. The individuality is the team, the Inner Controller or Inner Man the rider. The man, then 'yokes' himself like an understanding horse.' (R.V. V. 46. I.)

As a physical and mental discipline, *Yoga* is contemplation, *dharana dhyana* and *samadhi* corresponding to the Christian *consideration contemplation* and *excessus* or *raptus*. In its consummation and total significance, yoga implies the reduction of separated things to their unitary principle; and thus what is sometimes called 'mystical union'; but it must be clearly realised that *yoga* differs from mystical experience in being, not a passive, but an active and controlled procedure. The perfected *yogi* can pass from one state of being to another at will.

Every Hindu is to some extent a practitioner of *Yoga*, and just What this implies is admirably stated in Plato, Republic 571 D. f.”

-Ananda K. Coomaraswamy:

Hinduism and Buddhism Note

PAGEANTS FROM THE THIRUKKOVAIYAR AND SOME ASPECTS OF HINDU CULTURE

A.Gunanayagam

(Retd. Deputy Auditor General . Former President, Eelathu Sivaneri Manram)

Introductory :

The Saiva Bhakthi literature mainly consists of the twelve Saiva Thirumurais. Of these the eighth Thirumurai is made up of the Thiruvagam and the Thirukkovaiyar. The Thiruvagam is a heart-melting hymn book generally familiar to all Saivites, but not so the Thirukkovaiyar because of its difficult language.

The term 'Kovai' in the title Thirukkovaiyar means a garland or a work composed in some logical sequence. The Thirukkovaiyar is a work of 400 lyrical stanzas with love as its only theme. It is an accepted principle of the Saiva faith to consider God or Paramatman as the lover who is constantly wooing the hand of an unwilling lass who is the Soul or Jeevatman. **Chidambaram, the Centre of the Universe :**

The Thirukkovaiyar deals with 400 different situations, with a verse for each. Whatever the Course of Conduct or Situation of the Lovers there is no deviation at all from the spiritual background. There is hardly a single stanza of the 400 stanzas wherein reference is not made to the Great Dancer of Thillai, Lord Nataraja. He indeed is the hero of the work. The other name for Thillai is Chidambaram. Chidambaram means 'Soul-space' ; thus, it also refers to the heart of man. According to Saiva legend, Chidambaram is the centre of the Universe. Is it not true that the whole world revolves round man as its central pivot ? Logically therefore the heart of man is the public rostrum for the Universal Dancer to perform His Dance. Is it not right that such a place should always be kept clean and holy?

Faith and Self-effort :

Now about the lover and his lass of the Thirukkovaiyar. One day, the lover had accidentally met his lady-love in a grove, gained her acquaintance, exchanged sweet words, and sadly parted company towards nightfall. Next day, as the sun moves towards eventide, the sweet experiences of the previous day come gnawing at his heart. Will he be fortunate today as he was yesterday ? Doubts assail his mind. But being an off-spring of the Thillai soil, his doubts soon give way to a spirit of self-assuring faith. He ruminates :

"This came to me before, not from any conscious effort of mine;
Should I strive in the future too,
There's Divinity still that had served as Abiding Guide.
So, grieve not, O' my heart!"

Man tends to rely on his strength alone without realising that there is in existence the unlimited reservoir of Universal Grace and Power without whose aid no achievement can ever be a reality. But the first step towards success is an earnest endeavour on the part of man himself. "Are there any achievements of abiding value which are not the result of hard work? ", asks Pattinattu Adigal of the 11th Thirumurai. Faith and Self-effort are the two hand-maidens of success not only in worldly life but even in the spiritual sphere too.

Rank Imposes obligations :

It was never in the Tamil tradition that a young man meeting with rebuff at the hands of his lady-love resorts to any form of violence against her or anybody else.

Instead, he makes for himself, as it were, a horse with the fronds of the palmyrah palm, and holding aloft the picture of his lady-love drawn on canvas, rides around in the area, being drawn along by friends. This is for the purpose of giving the elders of the place a chance to bring about redress.

After so many attempts at winning her heart which proved futile the young man decides upon riding the palmyrah horse, ultimately leading to his own death. He discloses his intention to the girl's confidante. But she is equal to the occasion and comes out with a fitting reply.

"Young Sir, we know you are an off spring of the Thillai land. If you propose to ride the palmyrah horse you will need the fronds of the palmyrah palm which you will have to cut down from the palm itself. If you do so, you necessarily will have to dismantle the nests of the father and mother birds which have taken abode on the top of the tree, together with their young ones. If you do such a thing, from whom else can we

expect the sweet grace of abounding love to all living things? We know you will never stoop to a thing like that, below your station. Your proposal therefore is a sham.”

What an illustration for the truth of the maxim ‘Noblesse Oblige’ – Rank imposes obligations. Nobility of human birth calls for nobility of conduct. Appar Swamigal speaks of a fence to be erected around every man, that is the fence of human dignity.

Self-Surrender to Aapathsagayan:

The lady-love had been adamant with her refusal to the wooing lover, until at last an unusual incident takes place. The girl speaks of this incident:

“Drinking the poison that rose from the sea,

He saved the Celestials from extinction that day-

The roaring stream from His Thillai’s mountain slopes

Formed a swirling pool below.

Going for a dip in the sylvan stream,

I slipped and fell into the swelling floods, and was Sinking, drowning, dying.

I felt the touch of an unknown hand just then,

It gripped me,

Lifted me, and

Hauled me out to safety.

To such a Saviour as He,

Words I have none me the puny little one.”

The friendly hand of an unknown Saviour who had appeared on the scene uncalled, had saved her. Being out of the water, and out of danger, the girl looks up to see who it was that had saved her at the nick of time. It was none other than the lover who had wooed her all these years but whose hand she had rejected on the flimsiest of excuses. She blushed and felt ashamed of herself. She became painfully aware of the helpless state of her own petty littleness, and the magnanimity of her benign Saviour. She had much to say against His offer all these years, but what words can she find now to this supreme gesture? Her volubility of yester-year now turns into one of muteness. It is time that His Will be done, and nothing of her own will any more. The time is ripe for silent self-surrender. The Saviour had redeemed her from the whirlpool of a swirling worldly life. It is right that there should be the union of the Soul with the Lord.

Hospitality and Non-killing :

In course of time the lover and his lady-love were joined together in holy wedlock. The young husband was a lover of the fine arts. He loved music and dance, and was out of home on this account sometimes, and on occasions, even for a day or two. On one of these occasions when the husband returned home, the wife

refused him entry into the house. Being thus shut out, he seeks the assistance of his wife’s girl-companion to passify his wife. But the wife would not give in. The husband then approaches the singing minstrel who was a popular figure of ancient society. The arrival of the minstrel, generally a welcome visitor, with a plea on behalf of the husband infuriated the wife all the more.

She poured scorn upon him thus; “Do not come selling needle in the blacksmiths’ street. (Do not come carrying coals to Newcastle). Fie upon you and your decorated lies ! You cow-meat eater, begone from here this very instant.” A flabbergasted minstrel made good his escape before stones flung by the wife could descend upon him.

The husband, not knowing what to do, hit upon an ingenious plan. He collected together two or three persons posing as guests to the home and made his way to the house in their company. Sighting guests coming to the house, the young wife’s face and eyes which awhile before were emitting fire and fury brightened up and turned to be as fresh as a flower in an instant. She opened the door and let in not only the gusts but her husband also.

In regard to the minstrel she wanted to use the hardest language possible and she could find no harder term than “cow-meat eater.” Whether he was really that or not, we don’t know, but we can learn from this incident how despicable beef-eating had been looked down upon the Saiva society of old.

Earn your own living :

The couple figuring in this work are of high birth learning and culture, and gifted with material means also. Wealthy or not, it was the mark of Tamil culture that a young man, before he could wed, should leave home and acquire adequate material means of his own to run a family rather than live on the wealth of his parents or parents-in-law. Thus the young man of the Thrukkovaiyar also leaves home and his chariot gradually disappears out of sight leaving behind only traces of the chariot wheel on the soft sands of the beach. These marks are the only consolation to the girl, and when the sea stretches its hands to erase these marks, she cries out agonisingly with outstretched hands, appealing to the sea not to cause her such disaster.

The Lord of the Universe cannot be seen but we can see the evidence of his activity which we should adore, respect and treasure in the name of the Maker.

True Manliness :

At one stage, without the knowledge of her parents, the girl had eloped with her lover, and a worried mother sets out in search of them. At a distance she sees

a pair answering to her descriptions but recognises them to be different as they draw near. She then inquires of the young man whether he had seen passing that way a pair of very similar features as theirs. The young man admits he saw a youth like him, but as to the query regarding his companion, he turns to his own mate and bids her give a reply. Nurtured in the true school of Hindu culture, his eyes by practice would have seen only the male passerby and not any of the opposite sex. How marvellously the finest in Hindu culture is being put across by the Thirukkovaayar. Thiruvalluvar also speaks of the noble manliness of not casting an amorous glance on another woman.

Ideal Manhood :

The last stanza of the Thirukkovaayar constitutes its culmination. It is a portrayal of ideal manhood. The young man being a lover of the fine arts is kind to other women also but this is misunderstood by the wife. Seeing this, her girl-companion enlightens her on the true position of her husband. He is not to be regarded as an ordinary individual. He is not a man of mere kindness. But is full of the loving grace referred to in Tamil as 'Arul'. Had he been just kind, his affection would be confined to his kith and kin and friends alone. But the abounding grace in him expands towards every living thing, transcending all narrow limits. If he is kind towards other members of the opposite sex, he does so as a man of overflowing grace. He is the rain-clouds purging forth showers of rain unasked, and the beautiful Katpaka tree that yields anything asked. A worthy companion of the learned, and kinsman to music lovers. He is Chintamani, the magic stone, that grants every man his wish. He is the tender flower adorning the holy Feet of the Thillai Lord. He is also the undiminishing wealth to noble men, and as Fate to friends and foes alike, doling out impartially to each his own deserts. A drinking pool of sweet water to the thirsty, and a bonanza to all and sundry. How near to God should man be in all his attributes !

Conclusion

The purpose of the Thirukkovaayar is essentially spiritual. Clothed in the mantle of a young Man's love for his lass the Thirukkovaayar seeks to portray the concern the Paramatman always has for every soul ultimately leading to the merger of the Soul with Paramatman. This apart, it is a repository of Hindu culture. Loftiest of thoughts adorn the work consistently. There is hardly a single stanza where some enticing feature or features are not discernible. From the social point of view its importance lies in its portrayal of the characteristics of an ideal Hindu Life. It is here we moderns have to learn from the Thirukkovaayar. It is no use gloating over the glories of the past unless we live up to those traditions. Is not the dowry system a running sore of the Hindu society? Are not our young men, at least those who are well-to-do, ashamed to demand huge dowries which parents-in-laws can ill afford to give? Why do the elders of the society support these young men in such exploits?

Then again, is not the practice of non-vegetarianism contrary to the basic tenets of a Saiva society? It is a shame that people who call themselves Hindus, whatever that many mean, condone non-vegetarianism. Modern Hindu society born to such rich traditions of the Thirukkovaayar has also fallen from those standards. Man in general has fallen from his rank, and it is the task of Hinduism to raise him to that level.

Obeisance to You Who pervade the earth as all the five elements !

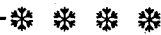
Obeisance to You Who appear in water as four !

Obeisance to You Who shine in fire as three!

Obeisance to You Who delight in wind as two!

Obeisance to You Who happen in either as one only!

-VALALLAR

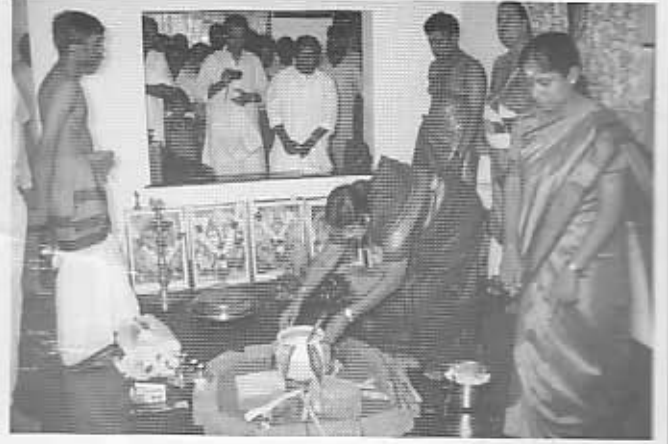
குறிப்பு:

இந்த 'இந்து ஒளி' சஞ்சிகையில் வெளியாகியிருக்கும் ஆங்கில மொழியிலான கட்டுரைகளும் மற்றும் இறை வழிபாடு, மேற்கு நாட்டவர் நோக்கில் இந்து மதம், அருமறைகள் பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத்தன், இந்து சமயத்தின் உலகளாவிய இனிய இயல்பு ஆகிய கட்டுரைகளும் முதலாவது உலக இந்து மாநாட்டு மலரிலிருந்தும்; வாழ்க்கையின் அடியும் முடியும் என்ற கட்டுரையும் ஆத்ம ஜோதி சூழ்கவே என்ற கவிதையும் ஆத்மஜோதி சிறப்பு மலரிலிருந்தும் நன்றியுடன் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்பதை "இந்து ஒளி" தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

“செல்வா இல்லம்” ஆரம்ப நிகழ்வுகளும் மாணவர் விடுதி ஐந்து ஆண்டு நிறைவையொட்டிய ஒன்று கூடலும், பிறந்தநாள் வைபவமும்

செல்வா இல்லத்தின் முன்பக்கத் தோற்றம்

செல்வா இல்லத்தில் பொங்கல் நடைபெறுகிறது.

செல்வா இல்லத்தில் பூசை ஆராதனை செய்யப்படுகிறது.

சக்தி இல்லத்தில் நடைபெற்ற ஒன்றுகூடல் வைபவத்தின் போது நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீன முதல்வர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ சோமசுந்தர தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாரிய சுவாமிகள் இரண்டாவது குருமகா சந்நிதானம் அலர்களும் கொழும்பு இராமகிருஷ்ணமிஷன் தலைவர் சுவாமிநி ஆத்மகனானந்தா மகராஜ் அலர்களும் ஆசியுரை வழங்குகின்றார்கள். அருகில் மாமன்றத் தலைவரும் பொதுச் செயலாளரும்

பிறந்த நாளைக் கொண்டாடும் விடுதி மாணவர், ஊழலிகளுடன் மாமன்றத்தின் விடுதிகள், முதியோர் இல்லக் குழுச் செயலாளர் திருமதி. அ. சுயிலாசிபிள்ளை.

கோஷ்டிகானம் வழங்கும் “சக்தி இல்லம்” பிள்ளைகள்.

இந்தச் சுடரில்

01. பஞ்ச புராணங்கள்
02. மாமன்றத் தலைவரின் வாழ்த்துச் செய்தி
02. இந்து சமயத்தின் உலகலாவிய இனிய இயல்பு
08. இந்து மதத்தின் சிறப்பியல்புகள்
10. மேற்கு நாட்டவர் நோக்கில் இந்து மதம்
14. இறை வழிபாடு
18. வாழ்க்கையின் அடியும் முடியும்
19. ஆத்மஜோதி சூழ்கவே
20. அருமறைகள் பழகிச் சிவந்த பதாம்பயுத்தள்
21. பொய்யும் உண்மையானது
23. பெரிய புராணக் கதைகள்
25. திருவிளையாடற் புராணக் கதைகள்
27. இலங்கையில் சிறு தெய்வ வழிபாடு பெறும் முக்கியத்துவம்
30. மன்னார் முதல் மாத்தறை வரையில் பழம் பெரும் ஈஸ்வரங்கள்
32. இந்து சமய பாடப் பயிலரங்குகள்
34. VEDAS & AGAMAS
39. SRI LANKA'S CONTRIBUTION TO SAIVA SIDDHANTA THOUGHT
44. ARCHITECTS OF THE HINDU HERITAGE OF SRI LANKA
46. UNIVERSALITY OF HINDUISM
48. THE SAIVA PATHWAY AND WORLD PEACE
54. PAGEANTS FROM THE THIRUKKOVAIYAR AND SOME ASPECTS OF HINDU CULTURE.

இந்து ஒளி வெளியீடு

அலுவலக உதவி:

திரு. மு. சின்னையா
திரு. அ. கனகசூரியர்

அடுத்த சுடர்

சுபானு வருடம்
ஆடி-புரட்டாதி

வாழ்த்து

வாழ்கவே வாழ்கவே நந்தி திருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்
வாழ்கவே வாழ்கமெஞ் ஞானத் தவன்தான்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் பாதமே. (திருமூலநாயனார்)

இந்து ஒளி

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றத்தின்
சுபானு வருடம் சித்திரை - ஆனி இதழ்
சித்திரைத் திங்கள் 22ம் நாள்
05.05.2003

ஆசிரியர் குழு :

புலவர் அ. திருநாவுக்கரசு
திரு. கந்தையா நீலகண்டன்
திரு. க. இராஜபுவனீஸ்வரன்
திரு. மு. பவளகாந்தன்
திரு. த. மனோகரன்
திரு. கு. பார்த்தீபன்

ஒரு பிரதியின் விலை	ரூபா	20.00
வருடாந்த சந்தா	ரூபா	80.00
வெளிநாட்டு வருடாந்தச் சந்தா	US டொலர்	10.00

அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம்

A. C. H. C. கட்டிடம்

91/5, சேர் சிற்றம்பலம் ஏ. கார்டினர் மாவத்தை,
கொழும்பு - 2, இலங்கை.

இணையத்தளம் : <http://www.hinducongress.org>
மின்னஞ்சல் : admin@hinducongress.org
தொலைபேசி எண் : 434990, தொலைநகல்: 344720

இந்து ஒளியில் வெளியிடப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளில்
தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள்
ஆக்கியோன்களுடையதே.

HINDU OLI

Sithirai - Aani
ALL CEYLON HINDU CONGRESS
5th MAY 2003

Editorial Board:

Pulavar A. Thirunavukarasu
Mr. Kandiah Neelakandan
Mr. K. Rajapuvaneeswaran
Mr. M. Pavalakanthan
Mr. D. Manoharan
Mr. G. Partheepan

Price	Rs.	20.00 per copy
Annual Subscription	Rs.	80.00
Foreign Subscription	U. S. \$	10.00
(Including Postage)		

ALL CEYLON HINDU CONGRESS,

A. C. H. C. Bldg.

91/5, Sir Chittampalam A. Gardiner Mawatha,
Colombo - 2, Sri Lanka.

Website: <http://www.hinducongress.org>

E-Mail: admin@hinducongress.org

Telephone No. : 434990, Fax No. : 344720

Next Issue:

Aadi-Puraddathy

Views expressed in the articles in Hindu Oli
are those of the contributors.